

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தினால்
வெளியிடப்படும்

கலைப்பூங்கா

ஆண்டுக்கு இருமுறை

வெளிவரும் ஏடு

1964

I

சித்திரை இதழ்

இதனுள்

பண்டிதம்	— ஆசிரியர்
இலட்சியமும் சமநோக்கும்	— ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை
கம்பன் தந்த மக்கள் இலக்கியம்	— சத்தியதேவி துரைசிங்கம்
சங்க இலக்கியத்தில் திருவிழா	— சு. அருளம்பலவனார்
பல்லவர் கால இலக்கியம்	— ச. தனஞ்சயராசசிங்கம்
“ஞான விளக்கு”	— மு. சோமசுந்தரம்பிள்ளை
“இலக்கா” ஆராய்ச்சி	— வி. சி. கந்தையா
இலக்கணம் ஏன்?	— வ. நடராசன்
கலைச் சொல்லாக்கம்	— அ. வி. மயில்வாகனம்
முகியித்தின் புராணம்	— முகம்மது உவைசு
மொழி மரபு	— பாண்டியனார்

விலை ரூபா 1-00

கலைப் பூங்கா

ஆண்டுக்கு இருமுறை வெளிவரும் ஏடு

1964—1

சித்திரை இதழ்

ஆசிரியர்:

ஆ. சதாசிவம்

செ. துரைசிங்கம்

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலம்
கொழும்பு.

கலைப் பூங்கா

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின்
செந்தமிழ் ஏடாகிய கலைப்பூங்கா

கிடைக்குமிடம்:-

எம். டி. குணசேனா
கொழும்பு.

மற்றைய புத்தகசாலைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கலைப் பூங்காவின் பழைய இதழ்கள்

யாழ்ப்பாணம், மூன்றங் குறுக்குத் தெருவிலுள்ள

வனிதா அச்சகத்தில்

விலைக்குக் கிடைக்கும்.

இவ்வேட்டில் வெளியிடுதற்கான கட்டுரைகளைப்
பின்வரும் விலாசத்துக்கு அனுப்புக.

பொதுச்செயலாளர்:

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலம்

135, தர்மபால மாவத்தை,

கொழும்பு-7.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. ஆசிரியர் கருத்து	5
2. இலட்சியமுஞ் சமநோக்கும்	8
— புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை	
3. கம்பன் தந்த மக்கள் இலக்கியம்	15
— பண்டிதை சத்தியதேவி துரைசிங்கம்	
4. சங்க இலக்கியத்தில் திருவிழா	22
— பண்டிதமணி க. அருளம்பலவனார்	
5. பல்லவர் காலத்துப் பத்தி இலக்கியம்	29
— திரு. ச. துனஞ்சயராசசிங்கம்	
6. “ஞான விளக்கு”	40
— மண்டர்க்கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம்பிள்ளை	
7. ‘இலக்கா’ ஆராய்ச்சி	50
— பண்டிதர். வி. சீ. கந்தையா	
8. இலக்கணம் ஏன்?	56
— பண்டிதர் வ. நடராசன்	
9. கலைச்சொல்லாக்கம்	63
— திரு. அ. வி. மயில்வாகனம்	
10. குத்புநாயகம் என்னும் முகியித்தீன் புராணம்	72
— சனாப். முகம்மது உவைசு	
11. மொழிமரபு	78
— புலவர் பாண்டியனார்	

தமிழ்த்தாய்

தேனே பாகே நற்பும்பாலின்
திரளே கரும்பின் செழுஞ்சாறே
தெவிட்டா வழுதே யெனச்சுவைக்குந்
தெய்வத் தமிழின் தீங்குதலை
மானே மயிலே மடப்பிடியே
மாடப் புறவே மாங்குயிலே
வன்னக் கிளியே பொன்னனமே
மலர்மேற் பாவாய் மணிப்பூவாய்
ஆனே றுடையா னிருசெவிகட்
கன்பே முருகன் அகநிறையும்
ஆசைப் பெருக்கே தவப்பயனே
அறிவே தூண்டா மணிவிளக்கே
தானே தனைநேர் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

* * *

கண்ணே கண்ணுட் கருமணியே
மணியுட் கதிரே கதிரொளியே
காணு மறிவே நல்லறிவிற்
கலந்து விளங்குங் காட்சியே
எண்ணே யெழுத்தே யேழிசையி
னின்பே யின்பி லெழுபயனே
ஏழைக் கிரங்கும் பெருங்கருணை
யெம்பி ராட்டி யென்றடியேம்
உண்ணே யத்தோ டுனைக்கூவி
யோல மிட்டு நின்றழைத்தால்
உருற்றும் பிழைகள் பொறுத்துவரா
துங்கே யிருக்க வழக்குண்டோ
தண்ணேர் தலைமைத் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

ஆசிரியர் கருத்து

பண்டிதம்

செந்தமிழ் வளங்கொழிக்கும் ஈழவள நாட்டிலே தமிழ் மணங் கமழ அல்லும் பகலும் அயராதுழைத்துவருபவர்களுட் பண்டித பரம்பரையினர் குறிப்பிடத்தக்கவர். தமிழகத்திலிருந்து ஈழத்துக்கு வந்த அறிஞர்பலர் தாம் எழுதிய குறிப்புக்களிலே இப்பண்டித பரம்பரையினரின் செல்வாக்கைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளமையை யாவரும் அறிவர்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக”

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்பவரே பண்டிதர். தாம் படித்த நூல்கள் கூறும் ஒழுக்க விதிகளைக் கடைப் பிடித்து வாழும் இப்பண்டித வருக்கத்தினர் கல்வியறிவையும் அதனி னின்றும் மிளிரும் பண்பாட்டையும் ஒன்றாகவே கருதுவர். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்றுச் செந்தமிழிலக்கண மரபு பிறழாது எழுதுபவரும் பண்டிதராவர்.

ஈழத்துப் பண்டித பரம்பரையினர் செந்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிவருந் தொண்டுகள் அளப்பரியன. போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலங்களிலே ஈழத்திலே செந்தமிழுக்கு இன்னல் உண்டாகாது பாதுகாத்து வந்தவர் பண்டித பரம்பரையினராவர். வாழ்க்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மட்டுங் கருத்திற்கொண்டு ஆங்கிலப் பயிற்சியை நாடி எம் இளைஞர்கள் ஓடிய காலத்திலே

தளராதுநின்று தமிழை வளர்த்தபெருமை இவர்களுையே சாரும். பிறமொழிகளைக் கற்றதனாலே தாய்மொழியாந் தமிழ்மொழிப் பயிற்சி குன்றிய ஆங்கிலவாணரும் பிறருந் தமிழை மரபு பிறழ எழுதிவந்த காலத்திலே தமிழ்மரபு இஃது என்பதை எழுத்தாலும் பேச்சாலும் எடுத்துக் காட்டிய இப்பண்டித பரம்பரையினருக்குத் தமிழ்கூறுந் நல்லுலகம் தலைசாய்த்து நிற்பதாக.

தமிழ் மரபு இஃது என்பதைப் புத்தகப் படிப்பினாலே மட்டும் பெறமுடியாது. நல்லாசிரியரிடங் கல்வி கற்கும்போது தமிழ்மரபு ஊட் டப்படும். ஈழத்துப் பண்டித பரம்பரையினர் பொருள்வருவாயைக் கருதாது நன்மாணக்கர்களுக்குக் கல்வியூட்டி வந்தமையினாலேயே பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களை இன்று எம்மாற் படித்துணர முடிகிறது. நல்லாசிரியர்களிடம் பாடங்கேட்ட ஆறுமுகநாவலர், குமாரசுவாமிப் புலவர், தாமோதரம்பிள்ளை முதலிய பெரியார்கள் தமிழ்மரபு பிறழாவகையிற் பண்டைய இலக்கியங்களின் பொருளை இன்றைய சமுதாயத்தினருக்கு உணர்த்தியமையைத் தமிழுலகம் அறியும். வித்துவான் கணேசையரிடம் தொல்காப்பியம் படித்த நூற்றுக்கணக்கான பண்டிதர்களே இன்று ஈழத்திலே இலக்கணப்புனி களாக விளங்குகின்றனர். இசையும் நாடகமும் மரபு பிறழாத வகையில் விளக்கந்தந்தவர் யாழ்நூல், மதங்களுளாமணி என்னும் நூல் களின் ஆசிரியராகிய பண்டிதர் மயில்வாகனம் என்னும் சுவாமி விபுலாநந்தராவர்.

பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்குச் செந்தமிழ்ப் பாடநூல்களை எழுதி அவர் களின் உணவோடு மரபை உறவு கொண்டாடப் பழக்கிய பெருமை ஈழத்துப் பண்டித வருக்கத்தையே சாரும். இன்று யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிடாபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் பண்டித வகுப்புக்களை நடத் தியும் பட்டமளித்தும் நூற்றுக்கணக்கானவர்களைப் பண்டித பரம்பரை யினராக ஆக்கிச் செந்தமிழ் மரபை ஈழத்திலே பாதுகாத்து வளர்த்து வருகின்றனர். இந்நிலைமை நீடிக்குமாயின் மதுராபுரிச் சங்கப்புலவர் வளர்த்துச் சுவைத்த தேனினுமினிய செந்தமிழ்ச் சுவையை நாமெல் லோமும் பல நூற்றாண்டுகளுக்குச் சுவைக்க முடியுமல்லவா?

பண்டித பரம்பரையினரின் புலமை மாண்பையும் அடக்க ஒடுக்கமான பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறையினையுங் கண்டு பொருமை கொள்ளும் ஒருசிலர் பண்டிதர்கள் பழைமை வாதிகள் என்றுகூற எத்தனிப்பது நகைப்பிற்கிடமானது. நுனிப் புன்மேயும் இவர் பண் டிதர்களின் புலமை ஆழத்தை அளந்தறிய எங்ஙனம் வல்லவர்? சூரியனைப் பார்த்து மின்மினிப் பூச்சி பொருமை கொள்வது எங் வளவு அறிவீனமான செயலாகும். பழையனவற்றுள்ளே நல்லவற் றைப் பாதுகாத்தும் புதியனவற்றுள்ளே நல்லனவற்றைக் கைக்கொண் டந் தமிழை வளர்த்து வருபவர் பண்டிதர். 'காலமும் இடமும் பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலும் திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழுவின்றி நடப்ப

தொரு முறைமை' யைக் கடைப்பிடிப்பவர் இவர்; பழைமையைப் பாதுகாப்பது மரபு அன்று. பழைமையினின்றுங் கிளைத்து வளரும் புதுமையைப் போற்றுவதே மரபாகும். எனவே, புதியனவற்றை மட்டும் போற்றுவது மரபாகாது. பழைமையின்றிப் புதுமையென்பதொரு பண்பில்லை. இத்தத்துவத்தை உணர்வோர், ஈழத்துப் பண்டித பரம்பரையினரை நற்போக்காளரென அழைக்கத் துணிவரே யன்றிப் பிற்போக்காளரென அழைக்க முற்படார்.

தமிழை வளர்க்கும் பொறுப்பு எல்லோருக்கும் உண்டு. அது போன்று தமிழைச் சுவைக்க எல்லோரும் ஆசைகொள்வது இயற்கையே. யார் தமிழை வளர்த்தாலென்ன? செந்தமிழ் வாழ்வதாக.

தமிழிலக்கிய விழா

ஈழத்து அறிஞர்களிடையே ஒற்றுமையுண்டுபண்ணுவதையும் நல்ல கருத்துக்களைப்போற்றி வளர்ப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலஞ் சென்ற ஆண்டு ஒரு தமிழிலக்கிய விழாவை வட இலங்கைத் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்தியது. பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்கள், கல்லூரி அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், புலவர்கள், எழுத்தாளர், பொதுமக்கள் ஆகியோர் பெருந்திரளாகக் கூடி நடத்திய யாழ்ப்பாணத் தமிழிலக்கியவிழா, மண்டலத்துக்குப் பெரியதொரு வெற்றியை ஈட்டியது. ஈழத்திலே தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் சாகித்திய மண்டலம் இவ்வாண்டும் ஒரு தமிழிலக்கிய விழாவை நடாத்த முடிவு செய்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறோம். தமிழ் மக்கள் பெருந்திரளாக வாழுங் கிழக்கு மாகாணத்தின் தலைநகரான மட்டு நகரில் இவ்வாண்டு செப்டெம்பர் மாதத்திலே மண்டலம் தமிழிலக்கிய விழாவை நடாத்த முடிவுசெய்ததும் மிகப் பொருத்தமானதே. கிழக்குமாகாணத்திலுள்ள தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு இஃது அரியதொரு வாய்ப்பாகும். அண்மைக்காலத்திற் கல்வித்துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் ஆர்வங்காட்டிவரும் கிழக்குமாகாணத்துத் தமிழ்பேசும் இளைஞர்களும் ஏனையோரும் பெருந்திரளாகத் திரண்டுவந்து இலக்கிய விழாவை நடத்தித் தமிழன்னைக்குத் தங்கடமையைச் செய்வார்களாக. விழாவின்போது கலைப்பூங்காவின் சிறப்பு மலரும் வெளிவரும் என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்கிறோம்.

இலட்சியமுஞ் சமநோக்கும்

உலகம் இனிது நடைபெறுதற்கும், மக்கள் உயர்நலமுறு தற்கும் இலட்சியங்கள் கருவியாகின்றன. இலட்சியம் பழைமையிற் பழைமையும், புதுமையிற் புதுமையும் பெற்று நிலைபேறடைந்து திகழ்கின்றது: இலட்சியத்தினும் பழையது வேறென்றில்லை; புதியதும் வேறென்றில்லை. முன்னேரும் இலட்சியத்தால் ஈடேறினர்; நாமும் இலட்சியத்தால் ஈடேறுகின்றோம். இலட்சியமே நம் பின்னேரையும் ஈடேற்றும் வழியாய்மையுமென்பதில் ஐயமில்லை; எட்டுணையுமில்லை.

இலட்சியங்கள் பல; பல்வேறு வகையின: பல்வேறு இயல்புமைந்த இலட்சியங்களைத் தத்தம் இயல்புக்கிணங்கக் கடைப்பிடித்தொழுகும், ஒழுக்குமுலுந் தனிமனிதர் பலர் தம்முள் ஒன்றுகூடிய கூட்டமே சமூக அமைப்புக்கு அத்திவாரமாகின்றது: வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் தனிமனிதனை நிலைக்களனாகக் கொண்டே நல்லறங்களை வகுத்தோதிய மாண்பும் நாம் அறிந்துகொள்ளற் குரியதாகும். தனிமனிதனிடத்து இலட்சியம் அமையாதாயின், இலட்சியம் அமைந்ததொரு சமூகத்தை உலகில் உருவாக்குதல் சாலாது.

சமூகத்திலுள்ள பலர் தத்தம் இயல்புக்கேற்ற இலட்சியங்களைக் கடைப்பிடித் தொழுகுதலாலோ, கடைப்பிடித்தொழுக முயலுவதாலோதான் உலகம் இனிமை தருகின்றது. இலட்சியமில்லையேல், உலகு இனிமைதராது. பண்பில்லாதவனுக்கு அவன் பெற்ற அறிவுத் துன்பமாம்; ஈகையில்லாதவனுக்கு அவன்பெற்ற செல்வமுந்துன்பமாம்; பிற நற்பேறுகளும் இவ்வாறே. சமூகத்தை உருவாக்கி அதனை அழகு செய்து இன்பப்பயன் காணச் செய்கின்ற இலட்சியம் சமூகமாகிய உடலுக்கு உயிராக அமைந்துள்ளது. மனிதவருக்கத்தின் தேம்பாவணியும் இலட்சியமே.

இத்தகைய இலட்சியங்களிலே நாம் சமநோக்கம் படைத்தவர்களாக வாழ்தல்வேண்டும். ஏனெனில், எல்லா இலட்சியங்களும் எல்லாரிடத்தும் ஒருங்கே அமைவனவல்ல. இலட்சியவாதிகள் தாரும் ஈடேறிப் பிறரையும் ஈடேற்றுந் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர்கள். இலட்சியங்களுள்ளே நாம் ஒருமைப்பாட்டினைக் காணவேண்டும்; இலட்சிய வாதிகளுள்ளும் நாம் ஒருமைப்பாட்டினைக் காணவேண்டும். இலட்சியங்கள் தம்முள் ஒருமைத்தன்மை வாய்ந்தன; இலட்சியவாதிகளும் தம்முள்ளே ஒருமைத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள். ஆதலின், இலட்சியங்களுள்ளே இது நிறைந்தது; அது குறைந்தது என உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தல் ஆகாது; இலட்சியவாதிகளுள்ளும் அவர் சிறந்தவர், இவர் குறைந்தவர் என உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தலுந் தகாது. இவ்வாறு உயர்வுதாழ்வு கற்பிப்போர் சமூகத்தின் அடிப்படை அமைப்பினை நிலைகுலையச் செய்கின்றவராவார்.

நாம் இலக்கியங்களைப் படிக்கின்றோம். அங்கே என்ன காண்கின்றோம்? இலட்சியங்களைக் காண்கின்றோம். இலட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய இலட்சியவாதிகளைக் காண்கின்றோம்; எதிர்மறை முகத்தால் இலட்சிய வாழ்வினை உயிர்பெறச்செய்த ஏனையோரையும் காண்கின்றோம். நிறைவுடைய கதாபாத்திரங்களும், குறைவுடைய கதாபாத்திரங்களும் நம்மை இலட்சியமென்கின்ற குறிக் கோளை நோக்கிச் செலுத்துவதை நாம் இலக்கியங்கள் வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். இந்த உணர்ச்சி நம்மிடையே பிறவாதபோது நாம் இலக்கியங்கொண்டு இடர்ப்படுவோமேயன்றி, இன்பங்காண்பதில்லை. இலக்கியத் திறவுகோலை நாம் பெறுதல்வேண்டும். பெற்றால் இன்பங்காண்போம்.

இங்கே சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு சிறந்த காட்சி நமது அகக் கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்றது. சேரநாட்டிலே பேரியாற்றங்கரையின் இனிய அடைமணற் பரப்பின்மீது சேரன்செங்குட்டுவன் தன் அன்புக்குரிய தேவி வேண்மாளுடன் வீற்றிருக்கின்றான். இளங்கோவடிகளும், சீத்தலைச் சாத்தனாரும் பக்கத்தே உடனிருக்கின்றார்கள். கண்ணகிதேவி விண்ணகம் புகுந்த செய்தியினையும், பாண்டிமாதேவி உயிர்துறந்த செய்தியினையும் செங்குட்டுவன் கேள்வியுற்றதுஞ் சிந்தனையில் ஆழ்கின்றான்; பின்னர்த் தன்றேவியை நோக்கி ஈதொன்றை வினவுகிறான்:

“உயிருடன் சென்ற ஒருமகள் தன்னினுஞ்
செயிருடன் வந்தவிச் சேயிழை தன்னினும்
நன்னுதல்; வியக்கும் நலத்தோ நியார்?”

என்பது மன்னவன் வினாவாகும்: பாண்டிமாதேவி, கண்ணகிதேவி ஆகிய இவ்விருவரின் மிகச் சிறந்தவர் யார்? என்பது வினாவின் பொருள்;

இதற்குச் சேரமாதேவி கூறிய விடைத்திறன் இலக்கிய இரசிகர்களுக்குச் சிறந்ததோர் இலக்கியத் திறவுகோலாகத் திகழ்கின்றது.

“அத்திறம் நிற்க”

என்பது தேவிகூறிய விடையாகும். இரு பெருமகளிருள்ளும் மிகச் சிறந்தவர் யாரென்று கூறவேண்டா; பாண்டிமாதேவி பெருந்திருவுறுக; கண்ணகிதேவியைக் கொண்டாடவேண்டும் என்பது விடையின் பொருளாகும். சமூக வாழ்விலே பாண்டிமாதேவிபோன்ற மகளிரும் வேண்டும்; கண்ணகிதேவி யன்ன பத்தினித்தெய்வமும் வேண்டும் என்பதை உணர்வது கூடுமானால், இவ்விரு பெருமாதரின் இலட்சியங்களை நாம் கண்டறிதல் கூடுமானால், இலக்கிய இன்பம் நமக்குச் சித்திக்கும்; இலட்சிய வாழ்வு நமக்குக்கைகூடும்; இலட்சியங்களிலும், இலட்சியவாதிகளிலும் நாம் சமநோக்கம் பெற்றுவாழலாம். இலக்கியரசிகர்களுக்கும், இலக்கிய விமரிசகர்களுக்கும் சேரமாதேவி கூறிய,

“அத்திறம் நிற்க”

என்னும் இலக்கிய மகாவாக்கியம் சாந்தி யளிப்பதாக. கண்ணகியா, சீதையா?; கம்பனா, பாரதியா?; வள்ளுவரா, கம்பரா? யார்சிறந்தவர்? என்பன போன்ற வினாக்களிலிருந்து நாம் விடுதலை பெறுவதற்கு இவ்வாக்கியம் வழிசெய்வதாக. இவ்வழியால் வாழ்வு சிறப்பதாக.

மக்கள் வாழ்வில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் இலட்சியமேனும் இயைதல் வேண்டும். இலட்சியமில்லாத மனிதன் மனிதனல்லன்; இலட்சியமில்லாத வாழ்வும் ஒரு வாழ்வன்று; இலட்சியமில்லாததை இலக்கியமென வாதிப்பதும் மரபன்று. இலட்சியத்துக்காக உயிர் வாழவேண்டும். உயிர் வாழ்வதற்காக இலட்சியத்தைக் கைவிடுதல்

“ஈமஞ்சேர் மாலை போல இழிந்திப்பட்ட” செயலாகும்.

இலட்சியம் அல்லது உயர்குறிக்கோள் என்பது ஒருவர் உண்ணும் உணவிலும், பருகும் நீரிலும் அவருக்கு இனியது, உயிரினும்பார்க்க அவருக்கு இனியது.

“ஊனமே யான ஊனிடையிருக்கும்
உயிரினைத் துறந்துமொண் பூணும்
மானமே புரப்ப தவனிமே லெவர்க்கும்
வரிசையுந் தோற்றமும் மரபும்”

என அருச்சுனன் இதனை அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றான். அவனது இலட்சியம் மானம்; அதுவும் மாண்பு கடவாத மானம். உயிரைத் துறந்தாவது மானத்தைக் காப்பதே மக்களுக்கு வரிசையும், குடிப் பிறப்பும், மரபுமாகுமென முழங்குகின்ற அருச்சுனனது வாழ்விலே இலட்சியம் முதலிடம் பெறுகின்றது; உயிருக்கு இரண்டாமிடமே கிடைக்கின்றது. இலட்சியவாதிகள் தமக்கோர் இன்னல் வந்தபோது அவ்வின்னலைக் களைதற்காக இலட்சியத்தை விடுவதா, உயிரை விடுவதா? என்கின்ற சிக்கலான நிலையிலே உயிரைச் சமாதானமாக விட்டு இலட்சியத்தை நிலைநாட்டும் உறுதியூண்டு நிற்பார்கள்.

இலட்சியவாதிகளின் மனப்பான்மை இலட்சியவாதிகளுக்கே விளங்கும். முல்லைக்கொடிக்குத் தேரைக் கொடுத்த பாரியும்; மயிலுக்குப் போர்வையை வழங்கிய பேகனும் பெருஞ்சித்திரனாருக்குத் தனது தலையையே பரிசாக வழங்கிய குமணனும், கவசகுண்டலங்களை வழங்கிய கன்னனும் ஆகிய இவர்கள் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் அறிவர். ஒருமை மனமில்லாத வேறு யாரறிவர்?

இலட்சியவாதிகளுக்கு இலட்சியத்திலும் பெரியது வேறென்றில்லை.

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினு முயர்ந்தன்று;
நீரினு மாரள வின்றே; சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனோடு நட்பே”

என்னும் அழகிய சங்கச் செய்யுள் இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது.

இலட்சிய வாழ்வு எத்துணை பெரியதென்பதை அரிச்சந்திர மன்னனின் தியாக வாழ்க்கை பசுமரத்தாணிபோல மக்களுள்ளத்திற் பதித்துவிடுகின்றது. சத்தியதேவி சந்திரவதியின் தியாகபுத்தி தவ முனிவனின் மதியையும், வாயையும் அடைத்துவிட்ட செய்தியும் உலகறிந்த உண்மையன்றோ?

“பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்குங்
கதியிழக்கினுங் கட்டுரை யிழக்கிலோ மென்றான்
மதியிழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்”

என்று வீரகவிராசர் விழுமிய சொற்களால் இழுமெனு மோசையுடன் அழகு தமிழிற் பாடிய செய்யுளை அறியாதார் யாருளர்? இன்றும் எம்கண்காணக் கலியுக அரிச்சந்திரனான மகாத்மா காந்தியடிகள் வாழ்க்கை நடத்திய செய்தியும் நாமறிவோமன்றோ? காந்தியடிகளுக்கு இந்தியாவும் பெரிதன்று; உலகமும் பெரிதன்று; தம் உயிரும்

பெரிதன்று; சத்தியமே பெரிதாயிற்றே. இஃதும் உலகறிந்த செய்தி யாய் உயர்தனிச் சிறப்பினை நமக்கு நல்கி உலகசமூக நிலைமையிலே நமக்கு ஒளிதந்து நிற்கின்றதே.

ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேலாக உலகெங்கும் அறிவொளி பரப்பி இலட்சிய சமநோக்கிலே நிலைபெற்ற புத்தி படைத்த நாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலந் தொடக்கம் அடைந் துள்ள இழிநிலையிலிருந்து விடுதலைபெறவும், மீண்டும் அகில உலகுக்கும் அறிவொளி பரப்பும் பண்டைய நிலையினை அடையவும் நமக்கு வழிகாட்டிகளாகத் தோன்றிய காந்தியடிகளையும், ஏனைய இலட்சிய சமத்துவ வாதிகளையும் வழத்திநின்று நாமும் இலட்சிய சமநோக்கத்திலே மறுமலர்ச்சியடைவோமாக.

இனி, இலட்சியவாதிகளிடத்துக் காணப்படும் மற்றொரு மாண் பினையும் நாம் உற்றுநோக்குதல் பலன்தருவதாகும். இலட்சியங்களுக் காகத் தம்மைத் தியாகஞ் செய்துயர்ந்த நல்லோரிடையே, தாம் பெற்ற இலட்சியப் பயன்களையே தியாகஞ்செய்து இறவாத புகழ் படைத்த பலரை நமது இலக்கியப் பரப்பு நமக்குக் காட்டுகின்றது;

இலட்சியங்களிற் சமநோக்கம்; இலட்சியவாதிகளிற் சமநோக் கம் என்பன நமது இலட்சியம். இலக்கியப் பயனையுந் தியாகஞ் செய்து சமபுத்தியின் சிகரத்திலே நின்ற நல்லோருள் ஒருசிலரை இங்கே உதாரணமாகக் காணலாகும். திருவருளே இலட்சியமாகக் கொண்டு பட்டம் பதவிகளையும், பணநிதிகளையுந் தியாகஞ்செய்த மாணிக்கவாசகப் பெருமானார்,

“நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே யிருக்கப்
பெறினிறைவா”

என்று திருவருட்பயனை விடுத்துத் திருவருளையே வழத்தி ஆனந்தமடை கின்றார். நரகத்தையும் மோட்சமாக மாற்றி யமைக்குஞ் சமநோக் கம் படைத்த அருட்செல்வர் அவர். அவரது சமத்துவ புத்தியினுள் ளே இலட்சியப் பயனும் மாண்டு போகின்றது.

தருமபுத்திரர் அறத்தையே இலட்சியமாகக் கொண்டவராய் அறத்தின் பயனாகக் கிடைத்த முத்தியின்பத்தையே தியாகஞ்செய்து சமநிலையிலே நின்றமையாற் சிறந்த அறநெறிச் செல்வர்களுக்கும் உயர்ந்த உதாரணமாகின்றார். அவர் முத்தி யுலகிற்குச் செல்லும் வழி யில் இலட்சிய சோதனை நடக்கின்றது. புழுத்த நாயொன்றை அங் கே காண்கின்றார். பிற உயிர்களைத் தம்முயிரிற் கண்ட சமநெறிச் செல்வராகிய அவர் தமக்கும் நாய்க்குமிடையே ஒருமை காண்கின் றார், அதன் துன்பத்தைத் தமக்கு வந்ததாகப் பாவிக்கின்றார். நாயைத்

தோளிலே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு முத்தியுலக வாயிலையடைகின்றார். நர்யை வெளியேவிட்டு உள்ளே புகுமாறு முத்தியுலகம் உத்தரவிடுகின்றது. இந்தநாய்க்கு உரிமையில்லாத முத்தியுலகம் எனக்கு வேண்டாமென மறுத்துக் கூறுகின்றார். அறத்தின் பயனாகிய முத்தியையுந்தியாகஞ் செய்கின்ற வீரபுருடராக விளங்குகின்றார். ஈற்றிலே நாயையும் உடன்கொண்டு முத்தியுலகம் புகுகின்றார். இது நம்முன்னோர்கண்டனுபவித்து உலகுக்கு உபகரித்த சமநிலைக் கொள்கைக்கு ஓர் உரைகல்லாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறே இலட்சியப் பயனையுந் தியாகஞ்செய்து இலட்சிய சமபுத்தியிலே நிலைநின்ற இலட்சிய புருடர்கள் நம் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள்; வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்; இனியும் வாழ்ந்து வருவார்கள். இது நியமம்.

இலட்சியவாதிகளின் தூலவடிவங்கள் மறைந்தாலும், இலட்சியங்கள் மறைந்துபோவதில்லை. அவை நம்முள்ளத்தே கலந்து நம்மை ஆட்கொண்டு நிற்கின்றன. அவை அழியாநிலை பெற்றவை.

தூலவடிவிலே நின்றும் மறைந்த இலட்சிய புருடர்களை இயற்கைப் புலமையும் அறிவுத் தெளிவுமுள்ள உண்மைக் கவிஞர்கள் காவியங்களிலே குக்குமவடிவில் அமைத்துக் காட்டுகின்றார்கள். இவ்வற்புதக்காட்சியில் இலக்கிய புருடர்களைக் காணாமற் கண்டு பேராணந்தம் அடைகின்றோம். இலட்சியங்களும் இலட்சியவாதிகளும் அபின்னம். இதேபோன்று இலக்கியங்களும் இலட்சியங்களும் அபின்னம். இலக்கியங்களுடன் அபின்னமாய் நின்று உணர்வார்க்கு இவை புலனாகும். நூருண்டு கழிந்தாலும் உண்மையிலக்கியங்கள் புதுமை பெற்று உள்ளங்களைத் தளிர்த்து மலரச்செய்கின்றன.

இலட்சிய வாழ்விலே நமக்கு ஏற்படுகின்ற இடையூறுகளை நாம் மேற்கொள்ளவேண்டும். இலட்சியங்களை இடையீடுபடாமற் காத்தலும் வேண்டும். இதற்கும் நமது இலக்கியங்களையே நாம் நாடுதல் தக்கதாம். ஓர் உதாரணத்தை இங்கே காண்போம்.

இராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி. தசரதன் இரண்டு இலட்சியங்களிடையே ஊசலாடுகின்றான். ஒன்று அரசியல்; மற்றையது சத்தியம். இவ்விரண்டில் ஒன்றைத் தெரிவுசெய்வதில் அவன் திண்டாடுகிறான். அரசியற் கொள்கையின்படி மூத்த புதல்வனுக்கு முடிசூட்டுவதா, அவ்வது கைகேயிக்குக் கூறிய சத்தியவாக்கை நிலைநாட்டுவதா? இந்தத் தரும சங்கடத்தின் மத்தியிலே ஊசலாடுகின்ற அரசன் நினைக்கிறான்: அரசியல் நிலைமாறுவது; சத்தியம் நிலைமாறுவது. நிலைமாறத் தவிர்ப்புள்ள அரசியற் கொள்கையைக் கைவிடுவேன்; நிலைமாறாத இவ்வுடைய சத்தியவாக்கைக் கடைப்பிடிப்பேன். இதுதான்

அரசனது முடிபு. நடுநிலையிலே நின்று வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றிச் சத்தியத்திலே நிலைநின்று உயிரைத்தியாகஞ் செய்கின்றான். சத்தியத்தின் பொருட்டுத் தனது உயிரைத்தியாகஞ் செய்த தசரதனின் வாழ்க்கையிலே நிகழ்ந்த இந்தப் பெருநிகழ்ச்சியானது நடுநிலையிலே நின்று இலட்சியத்தை நிலைநாட்டுவோர்க்கு ஓர் உதாரணமாகின்றது.

ஐயாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே கடைப்பிடித்து அனுபவித்த இலட்சிய சமநோக்கினை நாம் மீண்டும் பெறவேண்டும். இலக்கியங்களிலே பரந்துபட்டுக் கிடக்கின்ற இலட்சியங்களின் இயல்பினை நாம் கண்டறிதல்வேண்டும். இலட்சிய புருடர்களின் சமநோக்கினையும், சகிப்புத்தன்மையினையும் நாம் இலக்கியங்களாலே கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இலட்சிய சமநோக்குடன் நமது சமூகத்திலுள்ள உயர்வு தாழ்வுகளைச் சமன்செய்து சீர்ப்படுத்தவேண்டும். நமது இலக்கியப் பூங்காவின் நறுமணம் நமக்குப் புத்துயிரளிப்பதாக.

சொன்மலரை யன்பென்னும் நாரிற் றெடுத்தியிய
நன்மணமாம் பண்பு நனிகமழ—இன்முகமே
காட்டிப் புலவீர் கருத்திலொரு வர்க்கொருவர்
சூட்டிப் பொலிவீர் சுகம்.

கம்பன் தந்த மக்கள் இலக்கியம்

மக்கள் இலக்கியம் என்னுந் தொடர் இன்று பிரசித்தமாகக் காணப்படுகிறது. மக்கள் இலக்கியம் மக்களுடைய மனத்துக்கு வேண்டிய இலக்கியம் எனப்படும்.

மனத்தை மகிழ்ச் செய்வதே மக்கள் இலக்கியம் என்பர் ஒரு சாரார். புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறியொழுக்கச் செய்வதே மக்கள் இலக்கியம் என்பர் இன்னொரு சாரார். இருசாராருக்கும் மனம் பொதுவாகின்றது.

மனத்துக்கு நிலையற்ற பறவையை உவமையாகக் கூறுவர். “மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்” என்பது முதுமொழி. நிலையற்ற மனத்தை அதுபோகும் போக்குக்குத் தூண்டிவிட்டால் அதன் அழிவைத் தடுக்கவியலாது. அம்மனம் தற்காலிகமாக இன்பத்தை அடைவதாக எண்ணலாம். ஆனால் அந்த இன்பம் பெருந்துன்பத்துக்கேதுவாகும்.

காமாளை நோயாளியின் மனங் கரிக்கட்டியை உண்டும் இன்பத்தைபடைவதாக எண்ணுகிறது. அதன்முடிவு துன்பமேயாகும்.

மக்களைத் திருத்திப்படுத்த எழுதும் நூல்கள் மக்கள் இலக்கியங்களாகா. அவை மக்களை நன்னெறிப்படுத்தாமல் கெடுத்துவிடுகின்றன.

மக்கள் வாழ்வு இந்தப் பிறப்போடு முடிந்துவிடுவதில்லை. அது பல பிறவித் தொடர்புடையது. மக்கள் துன்பத்தை வெறுப்பதும் இன்பத்தை விரும்புவதும் இயற்கையே. ஆனால் எது துன்பம் எது இன்பம் என முடிவுசெய்வதிலே வேறுபாடுகள் உள். கடன்படுவதைத் தனித்து நோக்க இன்பமாகும். அதனால் வருந்துன்பத்தை யுஞ் சேர்த்துநோக்கக் கடன்படுவது துன்பம் என்ற முடிவு பெறப்படும். இந்நிலையிலே கடன்படுவதை இன்பமென்றெழுதுவது மக்களிலக்கியமா, துன்பமென்றெழுதுவது மக்கள் இலக்கியமா? இங்ங

னம் ஆரம்பநிலையிலுள்ளவை மக்கள் இலக்கியங்களாகா. தமிழ் மக்கள் பத்தாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே பலபிறவிதங்களையுள்ளடக்கிய மக்கள் வாழ்வின் முழுமையைக்கண்டு துன்பத்துக்கேதுவாகிய சிறிய இன்பங்களைத் துறந்து பேரின்பத்தை இலட்சியமாகக் கொண்டு இலக்கியஞ் செய்தார்கள். அவ்விவக்கியங்களே மக்களை நன்னெறிக்கு வழிப்படுத்தி மக்களிலக்கியமெனப் பெயர்பெறத்தக்கவை.

ஆன்மாக்கள் பூவுலகிலே வாழுதல் அவற்றின் இயற்கை நிலையன்று. நோயாளிகள் வைத்தியசாலைக் கனுப்பப்படுவது போலவே இயற்கை நிலையை இழந்து அறியாமையுளகப்பட்ட ஆன்மாக்களைச் சருவேசுவரனாகிய வைத்தியநாதன் பூவுலகத்துக்கனுப்புகிறான். ஆன்மாக்களின் இயற்கை நிலையாவது என்றும் உயிர்த்தவண்ணமாயிருத்தலேயாம். உயிர்த்தலாவது இடையருது தளிர்த்தலாகும். அதனாலேயே ஆன்மாவுக்கு உயிர் என்றபெயர் அமைந்தது. இடையருது தளிர்த்தலை

“அயரா அன்பின் அரன்கழல் செல்லுதல்”

என்பர் பெரியோர். அஞ்ஞான நிலையை ஆன்மாவின் இயற்கை நிலையன்றும், பூரணஞானம் பெற்ற முத்திநிலையைச் செயற்கை நிலையென்றும் பலர் கருதுகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் கருத்தை மாற்றிக் கொள்வார்களாக.

ஆன்மாக்கள் வீட்டு நிலையாகிய இயற்கை நிலையை அடையும் வரையும் அவை துன்பத்தினின்றும் விடுபடுவதில்லை. வீட்டு நிலையை இலக்காகக் கொள்ளாத இலக்கியம் உண்மை இலக்கியமாகா. வீட்டு நிலை அடைவதற்கு அறம் பொருள் இன்பங்கள் என்றும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுபவை, இலக்கியங்களில் அவற்றின் முழுமையாவது ஒரு பகுதியாவது அமையவேண்டும்.

முழுமையில் அறம்பொருள் இன்பங்கள் ஒன்றே. முழுமையான அறம் முழுமையான பொருளாகவும் முழுமையான இன்பமாகவும் காணப்படும். அங்ஙனங் காணப்படும் நிலையே வீடாம். வீடாவது அறம் பொருள் இன்பங்களின் வியாப்பிப நிலை விருத்தி பெற்று வியாபகநிலையை அடைதலாம். வியாப்பியமெனினுங் குறைவு எனினும் பொருந்தும். வியாபகம் நிறைவெனப்படும். வியாப்பியந்தரத்துக்கேற்பப் பல வகைப்படும். வியாபகநிலை ஒன்றே.

அறம் பொருள் இன்பங்களிலே குறைபாடுற்ற மக்களை நிறைவு நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதே இலக்கியத்தின் இலக்கணமாகும். மக்கள் வாழ்க்கை அறத்திலே தொடங்குகிறது. ‘அறஞ்செய் விரும்பு, என ஔவையார் ஆத்திருடியை ஆரம்பித்தார். அங்ஙனம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்க்கை திருக்கோவையாரின் அந்தமான

பேர்ப்பத்திலே முடிய வேண்டும். அதற்கிடையிலே மக்கள் கடக்க வேண்டிய நிலைகள் மிகப்பல. முன்னோர் அவற்றைக்கடந்த வரலாற்றை இலக்கியங்கள் எடுத்துக்கூறி மக்களை அந்நெறிக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன. அத்தகையனவாய் மக்களை நன்னெறிப்படுத்துவனவே மக்கள் இலக்கியம் எனப்படும். மக்களை நன்னெறிப்படுத்தாதவை மக்கள் இலக்கியங்கள் ஆகா.

மேலே விளக்கிய உண்மைகளின்படி இராமாயணம் சிறந்த மக்கள் இலக்கியமாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு அறவழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். இராமாயணத்திலே வசிட்ட முனிவர் இராமருக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. வசிட்டன் வேதநெறியறிந்த பிரமாவின் மகனாவான். இராமரின் அறவாழ்வு வசிட்டமுனிவருக்கு உத்தரவாதமானது. பரதனிடம் இராச்சியப் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டுப் பதினான்கு வருடங்களுக்குக் காட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று தசரதன் கூறியதாகக் கைகேயி இராமருக்குக் கூறினாள். அதைக்கேட்ட இராமர் பொறாமைப்படவில்லை. அச்சமயத்திலே மக்கள் எப்படி வாழவேண்டுமென்று வாழ்ந்து காட்டி மக்களுக்கு இலக்கியமாகிறார்.

“மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறம்”

என்பது அப்போதைய இராமர் நிலையாம். அம்மட்டோ, தம்முடைய தாய் தன் கூற்றாகக் கூறுது தசரதன் கூற்றாகக் கூறியதற்குப் பதைபதைத்தார்.

‘மன்னவன் பணியன்றாகில் நிற்பணி மறுப்பனோவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ’

என்ற இராமாயணப்பகுதி இராமரின் மனச்சிறப்பைக் காட்டுகிறது. ‘தந்தைதாய் பேண்’

என்னும் அறதலதக் கடைப்பிடிக்கும் மக்களுக்கெல்லாம் இக்காட்சி நல்விருந்தாய் இலக்கியமாகின்றது.

வெறுப்பின் அடிப்படையிலே மக்கள் கருமங்களைச் செய்தலாகாது. அக்கருமங்களெல்லாம் அவமாகும். தமக்குற்ற நோயைப் பொறுத்து நடுவுநிலையில் உறுதியாக நின்று செய்யப்படுங் கருமங்களே அறமாகும். இருமன்னர்கள் தருமயுத்தத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அவயுத்தத்தில் ஒரு மன்னன் யுத்தநெறியைக் கடந்து மற்றமன்னனை அவமானப்படுத்தினான். அதனாலே நடுவுநிலைதவறி வெறுப்படைந்த மற்றைய மன்னவன் தன்னாலே தருமயுத்தத்தை அதன்மேற் செய்ய விவலா தென்று யுத்தத்தை நிறுத்தினான். இக்கதை வெறுப்பு நிலையிலே கருமத்தைச் செய்வது அறமன்று என்பதைக் காட்டுகிறது. வாழ்வாங்கு வாழும் மக்கள் வெறுப்பின் அடிப்படையிலே கருமங்களைச் செய்யார்.

நாட்டை இழந்து காட்டில் இராமர்வாழும்போது பரதன் இராமரிடம் போனான். அச்சமயத்தில் அரசாட்சியில் இராமனுக்கு ஆசையிருந்தால் பரதன்மீது அவருக்கு வெறுப்பு உண்டாகும். ஆசையின்மையால் வெறுப்புண்டாகவில்லை. இராமர்மீது இலட்சுமணனுக்கு அளவுகடந்த பற்றிருந்தமையால் அவன் பரதன்மீது மிக வெறுப்புக் கொண்டான். அவ்வெறுப்புப் பரதனைக் கடந்து கைகேயி மீதும் பாய்கிறது.

‘மண்ணுட்டுநர் காக்குநர் வீட்டுநர் வந்தபோதும்
பெண்ணுட்ட மொட்டேன் இப்பேருலகத்துள்’

என அவன் ஆவேசங் கொண்டான். அதைக் கண்ட இராமர் இலட்சுமணனைத்தடுத்து தந்தையும் பிழைசெய்யவில்லை. தாயும் பிழைசெய்யவில்லை; பரதனும் பிழைசெய்யவில்லை; இந்தநிலை விதியால் வந்தது; இதற்கு நீ வெகுண்டகாரணமென்ன? எனக்கூறி அச்சமயத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினார். இன்னும் இராவணன் யுத்தகலத்திலே நிராயுதபாணியாக நிற்கும்போது அவன்மீது வெறுப்பின்றி ‘இன்றுபோய் நாளைவா’ எனக்கூறினார். இச்சந்தர்ப்பங்கள் எந்த நிலையிலும் எப்படிப்பட்ட பகைவர் மீதும் வெறுப்புக்கொள்வது அறமாகாதென்ற பெரும் இலக்கியத்தை மக்களுக்குப் புலப்படுத்துகின்றன;

‘அன்புக்குமுண்டோ அடைக்குந்தாழ்’ என்றார் திருவள்ளுவர்.

மக்களுக்கு உயிர் சிறந்ததாகவிருப்பதுபோல உயிருக்கு அன்பு சிறந்ததாயிருக்கின்றது. ‘அன்பின்வழியது உயிர்நிலை’: குறைபாடுடைய மக்கள் நிறைந்த அன்பைச் சாதிக்கமாட்டார்கள். அதனாலேயே மக்கள் வாழ்க்கை பலதரப்பட்ட வரம்பையுடையதாக அமைக்கப்படுகிறது. ஆரம்பநிலையிலிருக்கும் ஒருவன் பற்றின்வழியிலே நின்று தன் மனைவிமக்கள் மீது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்காவது அன்பைச் செலுத்துவான். அவ்வன்பு படிப்படியாக வளர்ந்து சுற்றத்தளவிற்பரவி மேலும் வியாபிக்கவேண்டும். அன்பு வளர வளர வரம்புகள் விசாலமடையும். வரம்பமைப்பது அன்பை வளர்ப்பதற்கேயன்றி அன்பைக் குறைப்பதற்கன்று, அன்புவளர வரம்புகள் சிதைந்து முடிவில் ‘யாதுமூரே யாவருங் கேளிர்’ என்றநிலை உண்டாகும். இராமர் இதைக் குகன், சுக்கிரீவன் விபீடணன் என்பவர்களோடுறவுகொள்ளும் முறையாலே மக்களுக்குப் புலப்படுத்தினார். குகனோடு ஹனுமனோடு குலவரம்பைக் கடந்தார்; சுக்கிரீவனோடுறவுகொண்டு இனவரம்பைக் கடந்தார். விபீடணனுடனுறவுகொண்டு சாதிவரம்பைக் கடந்தார். குலம், இனம், சாதி என்னும் அடைக்குந்தாழ்கள் இராமரின் உயர்ந்த அன்புநிலையிலே சிதைவடைகின்றன. படிப்படியாக அன்பை வளர்க்கும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இராமரருடைய உறவுமுறை சிறந்த வழிகாட்டியாகின்றது.

“புகலருங் கானத்தந்து புதல்வராற் பொலிந்தானுந்தை” என்று இராமர் விபீடணனுக்குக் கூறினார். இந்த நிலைமையில் இராமர் மகிழ்ச்சியுற்று, பல இன்னல்களுக்கிருப்பிடமான காட்டைப் ‘புகலருங்கானம்’ எனக்கூறினார். கானத்தைப்பெற்றது பெரும்பேறெனக் கருதித்தந்துஎன்றார். தசரதன் தன்னைக் காட்டுக்கனுப்பியதாலே மேலும் மூன்று புதல்வர்களைப்பெற்றுச் சிறப்புற்றான் என்பதை ‘பொலிந்தான்’ என்பதாற் பெறவைத்தார். தசரதனை எந்தைஎனக் கூறுது விபீடணனதுதந்தை என்றகருத்தில் ‘உந்தை’ என்றார். இங்ஙனமெல்லாங் கூறியதற்கு இராமரின் அன்புநிலையே காரணமென்க.

குலம், இனம், சாதி என்பன எப்பயன் கருதியமைந்தனவோ அப்பயனை அவைதரும்போதே அவற்றைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். அந்நிலைக்கு மறுதலையானபோது அவற்றை இலட்சியப் பொருள்களுக்கும் மேலாக மதிப்புக்கொடுத்துப் போற்றுவது குளிக்கப்போய்ச் சேறுபூசுவதாகும். இந்த உண்மைகளைக் கம்பர் இராமாயணத்தின் மூலம் மக்களுக்குணர்த்தினார்.

இராவணன் சீதைக் கிழைத்த கொடுமைகள் சிந்திப்பதற்கும் அப்பாற்பட்டவை. அப்படிப்பட்ட கொடுமைகளை அநுபவித்த பின்பும் சீதை இராவணனுக்குய்யும் முறைமையை எடுத்தியம்பினாள், சுந்தரகாண்டத்து நிந்தனைப்படலத்திலே அதைக் காணலாம்; சீதையின் அச்செய்கை சான்றாண்மை மிக்க இராமபிரானுக்குச் சீதை ஏற்ற பதிவிரதை என்பதைக் காட்டுகின்றது.

அநுமான் கடலைக் கடந்து இலங்கைக்கு வரும்போது மைந்நாகமலை அவனை வரவேற்க முன்வந்தது. அந்த நிலையிலே,

‘கருமமே கண்ணுயினார், மெய்வருத்தம் பாரார்’
பசினோக்கார், கண்டுஞ்சார்’

என்ற கடமை யுணர்ச்சியாலே அநுமான் அவ்வரவேற்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இங்ஙனமே இராமாயணத்தின் சிறிய மூச்சுக்களும் மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியைக் காட்டுகின்றன. சீதையின் வரலாறு உயிரினுஞ் சிறந்தது கற்பென்பதை நிரூபித்துப் பெண்ணுவகுக்கு ஒரு புதிராயமைகின்றது. அநுமானின் வரலாறு அடிமைத் தொண்டின் உச்சநிலையை உணர்த்துகிறது. தசரதனின் மரணம் உயிரைக் கொடுத்தும் வாக்குறுதியை மனைவியிடத்துக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற வாக்குத் தத்துவத்தை நிலைநாட்டுகிறது. கும்பகன்னைக் கூற்றுக்கள் செய்ந்நன்றியின் மகத்துவத்தை விளக்குகின்றன. விபீடணனின் செயல்கள் புலப்பட்ட அறநெறிக்கு வழிப்படவேண்டுமென்கின்றன. கைகேயியின் அவா ‘வினாயா நிலத் தெங்கண் விளைந்தது’ எனப் பிரமிக்கச் செய்து விதியிற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றது. இங்ஙனமாக மக்களை நன்னெறிக்கு ஈர்த்துச்செல்லும் கம்பர் தந்த இலக்கியமே மக்களிலக்கிய மென்க.

சாதாரண உலகமுறையிலே பார்த்தால் இராமர் ஒரு துர்ப்பாக் கியராகத் தோற்றலாம். தசரதனுக்கு மூத்தமகனாகப் பிறந்து தமக் குப் பிறப்புரிமையான இராச்சியத்தை இழந்தார். காட்டிலே பதி னான்கு வருடம் வாழ்ந்தார். தம்மனைவியை இராவணன் கவர்ந்த துயர்நிலையை அடைந்தார். காய்கனிகளைத் தின்று குரங்கினத்தோடு உறவாடி வாழ்ந்தார். இவையெல்லாம் அவரின் பரிதாப நிலையைக் காட்டுகின்றன எனப் பலர் எண்ணலாம். ஆனால், முக்காலமும் உணரவல்ல முனிசிரேட்டரான வசிட்டரே ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தசரதனை நோக்கி,

“ஐய, நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்து
எய்து கால மின்றெதிர்ந்தது”

என்று கூறினார். வசிட்டர் கருத்தின்படி அன்று தொடக்கமே இரா மருக்கு அவரை இலட்சியபுருடனுக்குவதற்குரிய நிகழ்ச்சிகள் ஆரம் பித்தன என்க. அன்று என்பது வேள்வியைக் காப்பதற்காக விசுவா மித்திரர், தசரதனிடமிருந்து இராமரைப் பெற்ற நாளைக்குறிக்கும். அச்சந்தர்ப்பத்திலே வசிட்டன் கூறிய ‘உறுத்தலாகலர் உறுதியெய்து நாள் மறுத்தியோ’ என்ற பகுதியுஞ் சிந்திக்கத்தக்கது. இராமர் காட் டுக்குச் சென்ற நிகழ்ச்சியை வசிட்டர் இன்னோரிடத்தில் ‘செவ்விதென் றொரு முறை தெரியும் பின்’ என்று கூறினார்.

விசுவாமித்திரருடன் இராமர் செல்லும்போது தாடகை எதிர்ப்பட்டாள். அத்தாடகையைக் கொல்வதா விடுவதா? என்ற சோதனையிலே விசுவாமித்திர முனிவரிடம் பெரிய தருமோபதே சத்தைப் பெற்று அவனைக்கொன்றார்.

விசுவாமித்திரரின் வேள்வியைக் காத்துப் பல்லாயிரமடங் கான சடத்துவலிமையைத் தவத்தோடுகூடிய சிறு சத்தியால் வெல் லலாமென உணர்ந்தார். கைகேயியின் விருப்பப்படி நாட்டைப் பர தனுக்குக்கொடுத்து “என்பின்னவன்பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்றதன்றோ” என்று தம் சகோதரத்துவ எல்லையைக் காண்பித் தார். பதினான்காண்டு காட்டிலேவாழ்ந்து அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களிடத்திலே உயர்ந்த மந்திரசத்திகளைப் பெற்றார். இங்ங னம் ஆன்மசோதனையின் உயர்ந்த நிலைகளைச் சாதித்துச் சடத்துவ வாழ்விலே மகிழ்வதிலும் நிலையான ஆன்மிகவாழ்விலே மேம்படு வது சிறந்தது என்பதை இராமர் மக்களுக்குணர்த்தினார். இவை யெல்லாம் மக்கள் பின்பற்றவேண்டியவை. எனவே கம்பராமாய ணம் மக்கள் இலக்கியம் என்பதற்கையென்று.

இலக்கியங்களை எல்லாராலுஞ் செய்தல் இயலாது. புலவர்கள் லேயே இலக்கியங்களைச் செய்தல்முடியும். புலவர்கள் விடயங்களை முரண்பாடிடில்லாமல் அறியும் வல்லமையுடையவர்கள்.

“உவப்பத் தலக்கூடி உள்ளப்பிரிதல்

அனைத்தே புலவர் தொழில்” என்பது திருக்குறள். ஒருவருடைய தகுதியை உள்ளபடி அறிபவன்புலவன். தகுதியைக் கணக்கிடத்தெரியாமற் கூடுதலாகவாவது குறைதலாகவாவது கணக்கிட்டால் அதனாலே பல கேடுகளுளவாகும். ஒரு பிள்ளைக்கு வயிற்றிலே சத்திரசிகிச்சைசெய்த வைத்தியர் பிள்ளையின் உடம்புநிலைமையைக் கவனித்து ஒரு அவுஞ்சுபாலைக் கொடுக்கலாம் என்று கட்டளையிட்டார். அப்பிள்ளையினுடையதாய் பிள்ளைமீதுகொண்ட பற்றினாலே இருஅவுஞ்சுபாலைக் குடிக்கக்கொடுத்தாள். பிள்ளைக்குக் குடலிலுள்ளபுண் மேலும் பெருத்து ஈர்ப்புலியை உண்டாக்கியது. அதனாலப்பிள்ளை இறந்து விட்டது. நிலைமையைச் சரியாகக் கணக்கிட்ட வைத்தியர் அந்த விடயத்திலே புலமையுடையவர். ஒருவரைச் சரியாகக் கணக்கிட்டவர் அவரோடு இதம்பட வாழ்வார். அவ்வாழ்வு ‘நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பை’ உண்டாக்கும். அதனாலேயே, உள்ளப்பிரிதல் புலவர் தொழிலெனக் கூறப்பட்டது.

மனுநீதிகண்டசோழன் தன்மகனைத் தேர்ச்சில்லாலே நெரித்த போது நிலைமையைச் சரியாக உணரவியலாத மண்ணவர்கள் கண்மழை பொழிந்தார்கள். விடயத்தை முழுமையாக உணர்ந்த தேவர்கள் பூமழைபொழிந்தார்கள். விடயத்தை முழுமையாக உணரவல்லமைபெற்றிருப்பதினாலேயே தேவர்களுக்குப் புலவர்கள் என்ற பெயரமைந்தது.

மனிதவாழ்வின் முழுமையைத் திருவள்ளுவர் நன்கறிந்திருந்தார். திருவள்ளுவரை அகண்டாகாரநிலை அடைந்தவர் எனப் பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். அகண்டாகாரம் என்பது கண்டிக்கப்படாததுண்டாடப்படாத நிலையைக்குறிக்கும். அகண்டாகார அறிவுபெற்ற திருவள்ளுவராற் செய்யப்பட்டமையாலே திருக்குறள் மக்கள் இலக்கியமாயிற்று. புலமையிலே திருவள்ளுவருக்குப்பின் கம்பர் என்பார்கள். கம்பர் மக்கள் வாழ்க்கையின் முழுமையை அறிந்தவர். அவர் பற்றுமிக்க தாயைப்போன்றவர் அல்லர். அவராலே புடஞ்செய்யப்பட்ட இராமாயணக்கதையும் பாத்திரங்களும் மக்கள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுபவை.

மக்களை முழுமையாக நோக்காத நூல்கள் மக்கள் இலக்கியங்களாகா. அவற்றினாலே மக்கட்சமுதாயத்துக்குக் கெடுதலே நிகழும். பிள்ளையின் மனநிலையை முழுமையாயறியாத தந்தையின் தண்டனை பிள்ளை நஞ்சுண்டிதற்பதற்குக் காரணமாவதுபோல முழுமையையாத இலக்கியங்கள் ஒருசிலராலே முற்போக்கிலக்கிய மென்றும் மக்கள் இலக்கியமென்றுங் கட்டியெழுப்பப்பட்டாலும் அவற்றைச் சமுதாயத்துக்குக் கேடு உண்டாகும். எனவே முரண்பாடற்ற புலமை மிக்க கம்பராலே செய்யப்பட்ட இராமாயணம் தலைசிறந்த மக்கள் இலக்கியமென்க.

சங்க இலக்கியத்தில் திருவிழா

தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிக்க பழைமையும் பெருமையும் வாய்ந்தவை சங்க இலக்கியங்களாகும். இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் நாகரிகப் பண்பாட்டினையும் பிறசெய்திகளையும் நிழல் காண் மண்டிலம்போல நமக்குத் தெளிவுறக் காட்டுவன அவ்விவக் கியங்களேயாகும்.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கடவுட்கொள்கையுடையவர்களாய் விளங்கினர் என்பது

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன முன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

எனக் காலத்தான் மிகவும் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்து வருதலான் நன்கு அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களிலே திருமால்முருகன் பலராமன் கொற்றவை முதலிய தெய்வங்கள் கூறப்பட்டிருப்பினும் சிவபெருமானுக்கே முதன்மைகொடுத்து அப்பெருமானின் முழுமுதற்றன்மை புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியு
மாக விசும்போ டைந்துட வியற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக” 453-5

என மதுரைக்காஞ்சியிலும்

“நன்றாய்ந்த நீனிமர் சடை முழுமுதல்வன்”

எனப் புறநானூற்றிலும் சிவபெருமானை முதல்வனாகக் கூறியதைக் காணலாம். சிவபெருமான் திருமால் முருகன் முதலிய தெய்வங்களை ஒருங்கு எடுத்துக் கூறும்போது சங்கச்சான்றோர் அனைவரும் சிவபெருமானையே ஏனையதெய்வங்களின் முன்வைத்துக்கூறினார்கள். நக்கீரனார் புறநானூற்றிலும், கபிலர் இன்ன நூற்பதிலும், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்திலும் அவ்வாறு கூறியிருத்தலைக் காணலாம்.

“ நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறாக”

என மணிமேகலையில் வருதலையும் காண்க:

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் சிவபெருமான் முருகப்பெருமான் திருமால் முதலிய கடவுளர்க்குத் திருக்கோயில்கள் அமைத்துத் திருவுருவங்களை வைத்து வழிபட்டு வந்தனர். “மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய” எனத் தொல்காப்பியத்து வருதலும், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் அந்தணர் இருக்கையைப் “படிவ நன்னகர்” எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையிற் கூறியிருத் தலும் கடவுளர்க்குத் திருவுருவங்கள் வைத்து வழிபாடியற்றி வந்த மையை நன்குபுலப்படுத்துவனவாகும்.

“வேறுபல் லுருவிற் கடவுள்”

எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் வருதல் முழுமுதற் பொருளாகியகடவுளைப் பல்வேறுருவில் வழிபட்ட முறையை விளக்குவதாகும்.

சங்ககாலத்திற் சிவலிங்கத் திருவுருவை வைத்து மக்கள் வழி பட்டு வந்தனர். சைவர்களால் வழிபடப்பெறும் அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத் திருவுரு அக்காலத்திற் ‘கந்து’ என வழங்கப்பட்டது. ‘கந்து-தெய்வம்உறையுந்தறி’ எனப் பட்டினப் பாலையுரையிலே நச்சினர்க்கினியர் உரைத்தமையான் இதனைத் தெளியலாம். “கருந்தாட் கந்தத்து” என அகநானூற்றிலும் “கட வுட் கந்தம்” எனப் புறநானூற்றிலும் வருவனவற்றால் சங்க காலத்திற் சிவலிங்க வழிபாடு இருந்தமை நன்கு அறியப்படும். ஊர் தோறும் அமைந்த ‘பொதியில்’ எனப்படும் அம்பலத்தே ‘கந்து’ எனப்படும் சிவலிங்கத் திருவுரு நாட்டப்பட்டிருந்தமையும், நீராடித் தூய்மையுடையராகிய மகளிர் அவ்வம்பலத்தை மெழுகித் தூய்மை செய்து சந்திக்காலத்தே விளக்கேற்றி இறைவனை வழிபட்டு வந்த மையும், மக்கள் பலரும் அவ்வம்பலத்திலே நறுமலர்களைத் தூவிக் கடவுளை வழிபட்டமையும்,

“கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுச்சு மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்” 246—9

எனப் பட்டினப்பாலையில் வருதலான் அறியலாம்.

தன்னன் என்னும் மன்னனுக்குரிய நவிரம் என்னும் மலையிலே நஞ்சை ஊனாகவுடைய சிவபெருமானுக்குரிய திருக்கோயில் சிறந்து விளங்கியமை,

“நீரகம் பனிக்கு மஞ்சவரு கடுந்திறற்
பேரிசை நவிர மேள யுறையுங்
காடியுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்” 81—3

என மலைபடுகடாத்து வருதலான் அறியலாம். பஃறுளி கடல்கொள்
எப்படுவதற்கு முன்பு விளங்கிய பாண்டியன் பல்யாகசாலையுமுதுகுடுமிப்
பெருவழுதியைக் காரிகிழார் என்னும் புலவர்பாடிய புறநாலூற்
றுப் பாடலில்,

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”

என வருதலான் முனிவர்களாற் பரவப்படும் முக்கட்செல்வராகிய
சிவபெருமானுக்கு ஒரு நகரைப்போன்று அகன்று உயர்ந்த திருக்
கோயில் இருந்தமையும் அவ்வரசன் அக்கோயிலை வலம் வந்து வழி
பட்டமையும் அறியப்படும். இதனால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே
பழந்தமிழ் நாட்டிற் சிவவழிபாடு மிக விளக்கமுற்று இருந்ததென்
பது துணியப்படும்.

மதுரையை ஆண்ட பாண்டியனொருவன் தன் மனைவியுடனும்
அமைச்சருடனும் திருப்பரங்குன்றத்திற்குச் சென்று ஆங்கு முருகக்
கடவுள் வீற்றிருந்தருளுந் திருக்கோயிலை வலம்வந்து வழிபட்ட
மையை,

“புடைவரு சூழல் புலமாண் வழுதி
மடமயி லோரு மனையவ ரோடுங்
கடனறி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
சூருறை குன்றிற் றடவரை யேறிமேற்
பாடுவலந்திரி பண்பின்” 19-20-4

எனப் பரிபாடல் கூறுகின்றது. அக்காலத்திற் சிவபெருமான் முருகப்
பெருமான் முதலிய கடவுளர்க்குத் திருக்கோயில்கள் இருந்தமை,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்

எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலான் அறியப்படும்.

பண்டைக் காலத்திலே தமிழ் மக்கள் சிவபெருமான் திருமால்
முதலிய தெய்வங்களின் பொருட்டுத் திருவிழாச் செய்து வந்தமையைப்
பரிபாடல், பட்டினப்பாலை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு முதலிய சங்க
இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம். விழாவைச் ‘சாறு’ என்றும்
‘திருநாள்’ என்றும் வழங்கினர். இதனைச் ‘சாறயர் களத்து’ (முருகு
283) எனவும், ‘விழவுநின்ற’—திருநாள் நிலைபெற்ற’ (மதுரை 328
நச்.) எனவும் வருவனவற்றாலறியலாம்.

ஆதிரைநாள் சிவபெருமானுக்குரிய சிறந்தநாளாகும். அதனால்
சிவபெருமானை ‘ஆதிரை முதல்வன்’ என்று பரிபாடல் கூறுகின்றது.

அப்பெருமானே, 'ஆதிரையன்' 'ஆதிரைநாளினுள்' (ஞான 105—1; 286—11) எனவும், 'ஆதிரை நானுகந்தான்' ஆதிரை நாளர், ஆதிரை நாயகன், ஆதிரை நன்னுளான் (திருநாவு 4—6; 32—5; 213—1; 282—3) எனவும் தேவாரங் கூறுதல் ஈண்டறியற்பாலது. சங்க காலத்திலே மார்கழி மாதத்துத் திருவாதிரை நாளில் இறை வனுக்குத் திருவிழா நடைபெற்றமை.

“மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை யாதிரை
விரிநூ லந்தனர் விழவு தொடங்க”
என்னும் பரிபாடலான் அறியலாம்.

கார்த்திகை விளக்கீடு என இக்காலத்திற் கொண்டாடப்படும் கார்த்திகை விளக்கு விழா சிவபெருமான் பொருட்டு நிகழும் விழா வாகும். இவ்விழா பண்டைக்காலத்திலே தமிழ் மக்களாற் கொண் டாடப் பட்டமையைச் சங்க இலக்கியத்தால் அறியலாம். கார்த் திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நாளில் அந்திக்காலத்தில் ஊர்கடோ றுந் தெருக்களில் வரிசையாக விளக்குக்களை ஏற்றி மலர்மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு ஒளிவடிவினனாகிய இறைவனைப் பண்டைத் தமிழ் மக் கள் கொண்டாடியமையை,

“மழைக்கால் நீங்கிய மாக விசும்பிற்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரு மகளிரு நடுநாள்
மறுகு விளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறன் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய விழவு” 141—6—11

என அகநானூற்றில் வருதலான் அறியலாம். இவ்விழா அக்காலந் தொடட்டுக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தமை,

“நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட
தலைநாள் விளக்கிற் றகையுடைய வாகி”
எனக் கார்நாற்பதிலும்.

“கார்த்திகை சாற்றிற் கழிவிளக்குப் போன்றனவே”
எனக் களவழி நாற்பதிலும்:

“குன்றிற் கார்த்திகை விளக்கிட டன்ன
எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும்

“வளைக்கை மடநல்லார் மாமயிலை வண்மறுகில்
துளக்கிற் காபாலிச் சரத்தான்தொல் கார்த்திகைநாள்
தளத்தேந் திளமுலையாள் தையலார் கொண்டாடும்
விளக்கீடு காணுதே போதியோ பும்பாவாய்”
எனத் தேவாரத்திலும் வருவனவற்றாலறியலாம்.

இவ்விழாக்களே யன்றி மதுரையில் 'ஆவணி அவிட்டம்' என்னும் விழாவும், உறையூர் 'பங்குனி உத்தரம்' என்னும் விழாவும் கருவூரில் 'உள்ளி' என்னும் விழாவும் நிகழ்ந்துவந்தமை இறையனாரகப்பொருளுரையானறியலாம்.

“..... கொங்கர்
மணியரை யார்த்து மறுகிநோடும்
உள்ளி விழவி னன்ன
அலரா கின்று” 368

என அகநானூற்றில் வருதலாற் சங்ககாலத்து உள்ளி விழா நிகழ்ந்தமையும் கொங்கர் மணியினை அரையின்கண் ஆர்த்து அவ்விழாவில் ஆடியமையும் அறியப்படும்.

“பலிவிழாப் பாடல்செய் பங்குனி புத்தரநாள்
ஒலிவிழா”

“கைப்பயந்த நீற்றான் காபாலீச்சர மமர்ந்தான்
ஐப்பசி யோண விழாவும்”

“நெய்ப்பூசு மொண்புழுக்க ணேரிழையார்
கொண்டாடும் தைப்பூசம்”

எனத் தேவாரத்து வருவனவற்றால் பங்குனி உத்தரம் முதலிய விழாக்கள் தமிழகத்திலே நடைபெற்றமையையறியலாம். திருவோண நாள் மாயோனுக்குரிய சிறந்தநாள் என்பதை “மாயோன் மேய வோண நன்னாள்” என்னும் மதுரைக் காஞ்சியான் அறியலாம். ‘ஓணப்பிரான்’ எனத்திருமாலைத் தேவாரத்துக் கூறியிருத்தலும் அந்நாளுக்குத் திருமால் சிறப்புரிமை பற்றியென்பது உணரப்படும்.

முருகப்பெருமானுக்கு ஊர்தோறும் தலைமை பொருந்திய விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டமை “ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவி னும்” என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படையால் அறியப்படும். மாட மலிமறுகிற் கூடற்குடவயின் விளங்கும் திருப்பரங்குன்றின்கண் முருகக்கடவுளுக்கு விழா எடுக்கப்பட்டமை,

“கொடி நுடங்கு மறுகிற் கூடற் குடாஅது
பல்கொடி மஞ்ஞை வெல்கொடி யுயரிய
ஒடியா விழவின் நெடியோன் குன்றத்து”

என்னும் அகநானூற்றினாலே தெரிகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே முருகப்பெருமானுக்கும் பிறதெய்வங்களுக்கும் குழகைவ யாழ்முரல முழுவதிர முரசியம்ப விழர் எடுக்கப்பட்டமையும் மகளிர் உயர்ந்த மாடங்களிலே தென்றற் காற்று நுழையுஞ் சாளரங்களைப் பொருந்தி நின்று கைகூப்பித் தெய்வங்களை வழிபட்டமையும்,

“ கிளிமழலை மென்சாயலோர்
வளிநுழையும் வாய்பொருந்தி
யோங்குவரை மருங்கி னுண்டா துறைக்குங்
காந்தளந் துடுப்பிற் கவிசுலை யன்ன
செறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்
வெறியாடு மகளிர் செறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர முரசியம்ப
விழவரு வியலாவணத்து” 150-8

எனப் பட்டினப்பாலையில் வருதலான் அறியலாம்.

திருமாலுக்கு விழா எடுக்கப்பட்டமை “ஏமமாகிய சீர்கெழு
விழவின், நெடியோன்” எனப் பதிற்றுப் பத்தில் வருதலான் அறியப்
படும். காஞ்சிமா நகரத்திற் பலருந்தொழும்படி திருமால் முதலிய
தெய்வங்களுக்கு விழா எடுத்தமையை,

“ மலர்தலை யுலகத் துள்ளும் பலர்தொழ

விழவுமேம் பட்ட பழவிநன் முதூர்”

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும்.

சேரநாட்டிலே திருவனந்தபுரத்துத் திருமால் கோயிலில்
விழா நிசழ்ந்தமையும், கோயிலில் வரம்வேண்டி உண்ணாது கிடந்த
மக்கட்டொகுதி தீர்த்த விழாவின் மணிமுதலியவற்றை நீரினிட்டுத்த
தீர்த்தமாடித் துழாய்ச்செல்வனாகிய திருமலை வழிபட்டு மிக்க
உவகையராய் நிறைமதி நாளின் அந்திக்காலத்தே தத்தம் பதிகளுக்கு
மிண்டு சென்றமையும்,

“ தெள்ளுயர் வடிமணி யெறியுநர் கல்லென
உண்ணப் பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி
வண்டு பொலிதார்த் திருஞெம ரகலத்துக்
கண்பொரு திகிரிக் கமழ்குரற் றுழாஅய்
அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி
நெஞ்சமலி யுவகையர் துஞ்சுபதிப் பெயர
மணிநிற மையிரு ளகல நிலாவிபு
கோடுகூடு மதிய மியலுற் றுங்கு”! 30

எனப் பதிற்றுப் பத்தில் வருதலான் உணரலாம்.

கடவுளர் பொருட்டுத் திருவிழாக்கள் பலநாளுக்கு நடை
பெற்று வந்தன. சங்ககாலத்திலே மதுரைமா நகரத்திற் சிவபெருமா
னுக்கு விழா ஏழு நாள் நடைபெற்றமையும், விழா கால்
கொள்ளத் தொடங்கிய ஏழாம்நாள் அந்தியிலே தீர்த்தவிழா நடை
பெற்றமையும் மக்களெல்லாருந் திரண்டு சென்று ஆரவாரமெழுத்
தீர்த்தமாடியமையும்,

“ கழுநீர் கொண்ட எழுநா ளந்தி
யாடு துவன்று விழவின் நாடார்த்தன்றே”

என்னும் மதுரைக் காஞ்சியடிகளான் அறியப்படும். சங்க காலத்தில் ஏழாம் நாள் அந்தியிலே நடைபெற்ற தீர்த்த விழா பிற்காலத்தில் எட்டாம் நாள் நடைபெற்றமை,

“ஆர்த்தமா மயனு மாலு மன்றிமற் றெழிந்த தேவர்
சேர்த்தமெம் பெருமா னென்று தொழுதுதோத் திரங்கள் சொல்ல
தீர்த்தமா மட்ட மீழுள் சீருடை யேழு நாளுங்
கூர்த்தராய் வீதி போந்தார் குறுக்கைவி ரட்டாரே”

என்னும் தேவாரத்தாற் புலனுகின்றது.

விழாக்கள் பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும் கொண்டாடப் பட்டமை “அகன்றலைப் பேரூர்ச் சாறு” எனப் பொருநராற்றுப்படையிலும் “விழவு மகலு லாங்கட் சீறார் மறப்ப” எனப்புற நானூற்றிலும் வருவனவற்றாலறியப்படும். மிக்க ஆரவாரமெழ விழாக்கள் நிகழ்ந்தமை,

“பேரூர் கொண்ட வார்கலி விழவின” எனக் குறுந்தொகையினும்,

“கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவு” எனக் கலித்தொகையினும்,

“கறங்கிசை விழவி னுறந்தை”

என அகநானூற்றிலும் வருவனவற்றால் அறியலாம். கோயில்களில் விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டபோது அங்காடியில் அழகிய பல கொடிகளைக் கட்டுதலுமுண்டு என்பது “சாறயர்ந் தெடுத்த வருவப் பல கொடி” என மதுரைக் காஞ்சியில் வருதலாலும் விழாக்களில் கூத்தர் கூத்தாடியமை, “விழவினும் வயிரியர்” (மதுரைக் 628) என்பதனாலும், மகளிர் துணங்கைக் கூத்து ஆடியமை,

“விழவயர் துணங்கை” என நற்றிணையிலும்

“முழவிமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின”

என அகநானூற்றிலும் வருவனவற்றாலும் அறியப்படும். விழாக்காலங்களில் வீரர்கள் தத்தம் சேரிகளில் விளையாட்டுப் போர் நிகழ்த்தி வந்தனர். இதனை,

“கணங்கொ ளவுணர்க் கடந்த பொலந்தார்
மாயோன் மேய வோண நன்னுள்
.....
மறங்கொள் சேரி மாறுபொரு செருவின
மாறு துற்ற வடுப்படு நெற்றிச்
சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும்புகன் மறவர்”

என்னும் மதுரைக் காஞ்சியான் அறியலாம். “சாறுகொளுந் புகல் வேன் மன்ற” (குறுந். 41 = 1) என்பதனால் விழாக்காலத்தில் ஊரிலுள்ள மக்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய் விளங்கினர் என்பது அறியப்படும்.

பல்லவர்காலத்துப் பத்தி இலக்கியம்

பல்லவர் காலத்திற் சைவ நாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாரும் வாழ்ந்தமையாலே தமிழ் இலக்கியம் ஒரு புதுவழியிற் செல்லலாயிற்று. வட நாட்டினின்றுத் தமிழ் நாட்டினுட் புகுந்த சமண டௌத்த சமயங்களையெதிர்த்து அக்காலச் சைவ, வைணவ அடியார் போராடியதன் பயனாகச் சைவமும் வைணவமும் புத்துயிர் பெற்றன. இப்புதுச் சூழலானது தமிழ் இலக்கியத்திலே தன் செல்வாக்கினை நிலைநாட்டியது. அக்காலத்தில் வைதிக சமயங்களாகிய சைவம், வைணவமாகிய இரண்டின் மேன்மையை யுணர்த்தும் தேவாரங்களுந் திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்களும் எழுந்தன. தேவாரமெனப்படுவது இறைவனைக் குறித்து அன்புடன் அல்லது இசையுடன் பாடப்படுவதென்று நாம் பொருள் கொள்ளலாம். திருவென்ற சிறப்படையுடன் வழங்கும் “வாய்மொழி” வைணவசமயவுண்மைகளைக் கூறுவதால் வேதமெனப் பொருள்படும்.

சைவ வைணவ அடியார்கள் தத்தம் இறையான்மவனுபவங்களைப் பொதுமக்கள் விரும்பும் இலக்கிய வடிவங்களில் அமைத்துப் பாடினர். அவர்கள் பொன்றும் நிலையிலிருந்த சைவத்தையும் வைணவத்தையும் மன்னரும் மக்களும் மீண்டும் பெருவிருப்புடன் நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரச் செய்வதைத் தம்வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைத்தனர். சின்றுட் பல்பிணிச் சிற்றறிவுடையபொதுமக்கள் உயர்ந்த குறிக்கோளற்று உலக வாழ்வின் சிலகாற் கிடைத்துஞ் சிலகாற் கிடைக்காதனவுமாகிய சிற்றின்பங்களிலே ஈடுபட்டுத் தம் வாழ்நாளைக் கொண்ணே கழித்தனர். சமயத்தொண்டர் நிலை தனவற்றை நிலையுள்ளனவென்றுணரும் புல்லறிவாளரைத் தெருட்டித் தங்குறிக்கோளிற்கும் வாழ்விற்கும் ஈர்ப்பதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சியே பத்திலக்கியங்களாகத் தமிழை வளம்படுத்தின. பொதுமக்கள் சிற்றின்பத்தைக் கூறும் அகப்பொருள் நூல்களைப் பெரிதும் விரும்பிக் கற்றனர். பழந்தமிழரின் இலக்கியங்களில் அகத்துறை பதனியனவே சிறந்துவிளங்கின. இறைவனை களவியற் சூத்திரங்களை யளமத்துக் கொடுத்தானெனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மக்கள் உலகியலைத் தனியே கூறும் அகப்பாடல்களில் ஈடுபட்டுப் பற்றுள்ள காழ்க்கையை நடாத்தி வந்தனர். சைவ, வைணவ சமயத்தலைவர்

மக்களைச் சிற்றின்பத்தின் நிலையாமையையும் சிறுமையையும் பேரின் பத்தின் அழியாமையையும் பெருமையையும் உணரச் செய்வதற்கு அவர்கள் விரும்பிய உலகியல் வாழ்க்கையைக் கூறும் இலக்கிய வடிவங்களைப் பயன்படுத்தினர். இதனூற் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பிரபந்தங்களுட் பெரும்பாலானவை இறைவனின் பெருமையையும் ஆன்மாவிற்கும் அவனுக்குமுள்ள தொடர்பையும் உணர்த்தின. பொது மக்கள் எளிதில் விளங்குமாறு செய்யுள்கள் நாட்டுப்பாடல் முறையிற் பேச்சுவழக்குக்களையுங் கொண்டதாக இயற்றப்பட்டன. பொது மக்களுந் தாம் விரும்பும் இலக்கியவடிவங்களில் வெல்லங்கலந்த மருந்துபோலக் காணப்படுஞ் சமயக்கருத்தின் மெய்ப்பொருளைச் சிறிது சிறிதாக அறியத்தொடங்கினர்.

இலக்கியமரபிலே சங்ககால அகத்திணைப் பாடல்களுக்கும் பல்லவர்காலப் பத்திப் பாடல்களுக்கும் ஓரளவு ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆனால், அக்காலப் புலவர் சங்ககால அகத்திணை மரபை முற்றாக ஏற்காது தந்தேவைக்கு ஏற்றவாறு ஆங்காங்கு மாற்றியும் புதுக்கியும் கையாண்டனர். சங்ககாலப் பாடல்கள் தனிப்பாடல்களாக விளங்குகின்றன. அவை அன்பினைத்திணையின் சிறப்பினை முதல், கரு, உரியாகிய முப்பொருளின் துணைகொண்டு உணர்த்துகின்றன. அவை தலைவனுடைய பெயர் குட்டப்பட்டோ அவனை அடையாளங் கண்டு கொள்ளக் கூடிய வருணனைப் பகுதி கொண்டோ விளங்குவதில்லை. இதனைத் தொல்காப்பியம்;

“மக்கள் நுதலிய அகனைத் திணையுஞ்
சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெருஅர்”

எனக் கூறுகிறது. சங்ககாலப் புலவர் ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறும் பொருளையே அகமெனக் கருதினர். மேலும் அக்காலத்தில் ஆசிரியமும் வஞ்சியுமே யாப்பாகக் கொள்ளப்பட்டன. இம்மரபு பல்லவர்காலத்திற் பல்வகையில் வளர்ச்சியுற்றன. அகத்துறையைச் சித்திரிக்கும் தனிப்பாடல்களுக்குப் பதிலாகக் கோவை, உலா, எழுகூற்றிருக்கை, அந்தாதி, தாண்டகம், மடல், பதிகம், பிள்ளைத்தழிழ் போன்ற பிரபந்தங்கள் எழுந்தன. இவற்றில் இறைவன் பெயரினூற் சுட்டப்பட்டான்.

பேதை முதலா எழுவகை மகளிர்கள்
டோங்கிய வகைநிலக் குரியான் ஒருவனைக்
காதல்செய் தலின்வரும் கலிவெண் பாட்டே

132, பன்னிரு பாட்டியல்

தமிழ்வே தன்னிகரில்லாத தலைவனே, மன்னனே, இறைவனே, குதிரை, பாணை, தேர் இவற்றுள் ஒன்றன்மீது உலாவருதலைப் பேதை பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை; அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண்ணாகிய ஏழுபருவமகளிர் கண்டு காழுவதற்காகக் கூறியதன் வாயிலாகத் தலைவனின் சிறப்பியல்புகளைக் கலிவெண்பாவிற்குப் புகழ்ந்து பாடுவது உலா வெண்பபும். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருக்கயிலாய ஞான உலாப் பிரபந்தத்தை ஒரேதுகை பெறும் ஈரடிகளைக் கொண்ட நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழு கண்ணிகளில் பாடினார். இவ்வுலாவுக்கு ஆதி உலா, தெய்வ உலா வெண்பன மறுபெயர் கன். திருக்கைலாயத்திலேயுள்ள சிவபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம்மை யொப்பனை செய்து உலாவருவதாக ஞான உலா வருணிக்கிறது. இஃது உலாப் பிரபந்தங்களுட் காலத்தான் முந்தியது.

கோவை என்பது கூறுங் காலை
மேவிய களவு கற்பெனுங் கிளவி
ஐந்திணை திரியா அகப்பொருள் தமிழி
முந்திய கலித்துறை நானூற்றென்ப

221, பன்னிரு பாட்டியல்:

கோவைப் பிரபந்தம் அன்பினைத்திணையாகிய அகப்பொருள் மரபினையொட்டிக் களவு, கற்பாகிய ஈரொழுக்கங்கள் பற்றிய கிளவிகள் ஒழுங்குபட வரும் நானூறு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல் களைக் கொண்டது. அகப்பொருட்டுறைகள் ஒழுங்காகக் கோக்கப் பட்டிருத்தலாற் கோவை என்னும் பெயரை இது பெற்றது. மாணிக்கவாசகர் தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நடராசனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு திருக்கோவையார் என்னும் கோவைப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். இந்நூலானது தலைவன், தலைவி, பாங்கன், பாங்கி, நற்றாய், செவிலித்தாய் முதலிய அகப்பொருட் பர்த்திரங்களின் வாயிலாக வுலகியற் காதலை யுணர்த்துவதுபோலக் காணப்படிலும் அஃது உண்மையில் ஆன்மாவிற்கும் இறைவனுக்குமிடையே யுள்ள பேரின்பக் காதலை யுணர்த்துகிறது.

ஒன்று இரண்டு ஒன்று, ஒன்று இரண்டு மூன்று இரண்டு ஒன்று என இம்முறையில் ஒன்று தொடக்கம் ஏழுமுடியப் படிப்படியாக ஒவ்வொன்று ஏற்றியும் இறக்கியும் இவ்வாறு ஏழு கூறுகளிலும் எண்கள் உளவாகச் செய்யப்படுஞ் செய்யுள் எழுகூற்றிருக்கை பெண்பபும். அத்தகைய பிரபந்தத்தினைத் திருஞானசம்பந்தருந் திருமங்கையாழ்வாரும் இயற்றினார்கள்.

ஒருவன் உள்ளப்பாங்கைப் பிறர் அறிய அன்னம் முதலிய பறவைகளையும் மனிதரையும் அனுப்புவதாகப்படும் பிரபந்தம் தூது எனப்படும். தூதுப்பிரபந்தத்திற்கு முதலால் வடமொழியிற் காளிநாசன் இயற்றிய மேகதூதம் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால்

அஃது ஒரு தூய தமிழ்ப் பிரபந்தம்: சங்க இலக்கியங்களிலே மருத நிலத் தலைவன் பரத்தை வீட்டிற்குச் செல்வதாலும் அங்கு அவன் தங்குவதாலும் அவனுக்கும் அவனின் இல்லக்கிழத்திக்கும் பிணக்கு ஏற்படுவதாகப் பல பாடல்களுள். தலைவன் தலைவியனுடைய கோபதாபத்தை நன்கறிந்து சாந்தப்படுத்தப் பாணன் முதலியோரைத் தூது அனுப்புவதாகச் சங்கப்பாடல்கள் சித்திரிக்கின்றன. புறப்பாடல்களில், பொருகின்ற இருமன்னரிடையே புலவன் சென்று சந்துசெய்துவைப்பதும் ஒருவகைத் தூதாகக் கருதப்படுகிறது. நாயன் மாறும் ஆழ்வாரும் அஃறிணையியற்கைப் பொருட்களில் இறைவன் தன்மையையே கண்டனர். ஆகவே, அவற்றை விளித்துத் தங்காதற் குறையைக் கேட்குமாறு பாடினர். அவர்கள் கோபமுற்றபோது அவற்றைச் சினந்தனர். குயிலைத் தூதனுப்புந் தலைவியாகத் திருநாவுக்-கரசர் தம்மைக் கருதிப் பாடினர். தலைவன் தலைவியைக் கண்டதற்குப் பின் பிரிகின்றான்: தலைவி களவொழுக்கத்திற்குப்பின் பிரிந்த தலைவனைக் காணாது வருந்துகிறான்: அவள் உள்ளத்தில் ஏக்கம் குடிகொள்கிறது. கட்டுப்பாடற்ற களவொழுக்கம் மணத்திலே முடியுமா; தலைவன் வாக்குறுதி தளர்வானோ? என்றெல்லாம் ஐயப்படுகிறான். அவன் குறிப்பிட்ட நான்வரை பொறுத்து ஆறியிருக்கும் ஆற்றல் அவளிடம் இல்லை. அவளை முதலிற் கண்டு கூடிய பொழிலுக்குச் சென்று பன்னாள் அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறான். அவர்கள் உறவை மானிடர் எவருங் காணவில்லை. அப்பொழிலிடத்துறையுங் குயில்களே கண்ணுற்றன. இதனால் அக்குயில்களைத் தனக்கு அலர் ஏற்படாமற் காப்பாற்றத் தலைவனிடந் தூதாகச் செல்லுமாறு வேண்டுகிறான்.

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்
முன்மாலை நகுதிங்கள் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பன்என் புதுநலமுண் டிகழ்வானோ

ஆண்டாளும் “அன்புடை யாரைப் பிரிவுறு நோயது நீயு மறிதி குயிலே” என்று பாடினாள்.

காப்பொடு செங்கிரை தால்சப்பாணி
யாப்புறு முத்தம் வருகஎன நல்முதல்
அம்புலி சிற்றில் சிறுபறை சிறுதேர்
நம்பிய மற்றவை சுற்றத் தளவென
விளம்பினர் தெய்வ நலம்பெறு புலவர்

102, பன்னிரு பாட்டியல்;

கடவுள் அல்லது மன்னன் அல்லது தலைவனொருவனின் குழவிப் பருவத்தைக் காப்பு, செங்கிரை, தால், சப்பாணி; முத்தம், வருக என்றல், அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் முதலிய பத்துப்

பூவங்கனிற் பாடுவது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் எனப்படும். ஓப்
பிரபத்தம் ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் பத்துச் செய்யுளாக ஆசிரிய
ஈடுத்தத்தாலே பாடப்படும். பல்லவர் காலத்திற்குள் பிள்ளைத்தமிழ்
உருக்கியம் ஒரு பிரபந்த வடிவத்தைப் பெற்றது. பெரியாழ்வார்
திருமலைப் பருவங்கள் பலவற்றிற் சித்திரித்தும் அவரை வளர்க்கும்
யசோதரையாகத் தம்மைக் கருதியும் திரு மொழி யினைப் பாடினார்.
சம்பந்தர், அப்பர் முதலியோர் தம் பாடல்கள் சிலவற்றில் இறை
வனைத் தாயாகவுந் தந்தையாகவும் உறவினனாகவும் பாவித்துப் பாடி
னார்கள். ஆனால் இறைவனைக் குழந்தையாகவும் அதனை வளர்க்குந்
தாயாகவும் அதன் வியப்பான செயல்களைக் கண்டு களிப்புகளும் அய
வாராகவும் தம்மைக் கருதிப் பாடும் மரபைப் பெரியாழ்வாரே
தொடக்கிவைத்தார். ஒட்டக்கூத்தர், குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர்,
பாரதி முதலியோரும் பெரியாழ்வாராகிய வல்லான் வகுத்த வழியே
சென்று பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்களை இயற்றினர்.

அறம் பொருள் வீடு திறம்பெரி தமிழ்த்துச்
சிறந்த வேட்கை செவ்விதிற் பராஅய்ப்
பாட்டுடைத் தலைவன் இவர்பெயர்க் கெதுகை
நாட்டிய வெண்கலிப் பாவதாகித்
தனிச்சொல் லொரிஇத் தனியிடத் தொருத்தியைக்
கண்டபின் அந்த ஒண்டொடி ஏத்தல்
மற்றவன் வடிவை உற்றகிழி எழுதிக்
காமம் கவற்றக் கரும்பனை மடல்மா
ஏறுவர் ஆடவர் என்றனர் புலவர்.

146, பன்னிரு பாட்டியல்

மடன்மாப் பெண்டிர் ஏரூர் ஏறுவர்
கடவுளர் தலைவ ராய்வருங் காலே.

147, பன்னிரு பாட்டியல்.

ஆடவனொருவன் பெண்ணொருத்தியைத் தனியிடத்திற் கண்டு
காழறுகிறான். அவன் அவன்பாற் கொண்ட காதல்காரணமாக அறம்,
பொருள், வீடு முதலியவற்றின் இயல்பினைப் பழித்தும் ஒத்தவன்பி
னில் அடையும் இன்பத்தைப் புகழ்ந்தும் உரைக்கிறான். அவன் தான்
காதலிக்கும் நங்கையை அடையாதவிடத்து அவளை மடலேறி யடை
வேனென மொழிகிறான். அப்பெண்ணின் ஒளி பொருந்திய தோற்றத்
தைப் படமொன்றில் வரைந்து கரும்பனையாலாக்கப்பட்ட குதிரை
யில் அவன் ஏறுவான். இவ்வாறு மடலேறுதலைத் தனிச்சொல்
தீக்கிப் பாட்டுடைத் தலைவரின் இயற்பெயர்க்கு அடிதோறும் எதுகை
யமைக்கப்பட்ட கலிவெண்பாப் பாடல்களை மடலென்னும் பிரபந்தம்
கொண்டது. மகளிரும் இறைவர் தலைவராய் வரும்பொழுது மடலே
றுவர். திருமங்கை மன்னர் பெரிய திருமடல், சிறிய திருமடல் ஆகிய
திரு பிரபந்தங்களைப் பாடினார்; அவற்றிலே திருமாலாகிய தலைவனை

யடையாவிடின் தாம் மடலேறுவதாகப் பாடினார். மடலேறுதல் பெருந்திணையொழுக்கத்துக்குரியது.

மூவிரண் டேனும் இருநான் கேனும்
சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளின் ஆடவர்
கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற்றுள்
அறுசீர் குறியது நெடியதென் சீராம்.

196, பன்னிரு பாட்டியல்.

தாண்டகம் என்பது, வடமொழிமரபுபற்றித் தமிழில் அமைந்த பிரபந்தமாகும். இப்பிரபந்தத்திற் கடவுள் அல்லது ஆடவர் புகழ்ந்துரைக்கப்படுவர். அது குறுந்தாண்டகம்; நெடுந்தாண்டகமென இருவகைப்படும். குறுந்தாண்டகம் ஒவ்வோரடியிலும் அறுசீர் முறையாக அமைந்த நான்கடிச் செய்யுளிற் பாடப்படும். நெடுந்தாண்டகம் எண்சீரடிகளைப் பெற்றுவரும். திருமங்கையாழ்வார் திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய இரு பிரபந்தங்களைப் பாடினார். அப்பரின் திருத்தாண்டகம் இறைவனின் அருட்பெருஞ் செயல்களையும் சைவசமய நுண்பொருளையும் செவ்வனே விளக்குகிறது.

ஆசிரி யத்துறை அதனது விருத்தம்
கலியின் விருத்தம் அவற்றின் நான்கடி
எட்டின் காறும் உயர்ந்த வெண்பா
மிசைவைத் தீரைந்துநாலைந் தென்னப்
பாட்டுவரத் தொடுப்பது பதிகம் ஆகும்.

197, பன்னிருபாட்டியல்.

“ஆசிரியத்துறையும் ஆசிரிய விருத்தமும் கவிவிருத்தமும் ஆகிய அவற்றின்மிசை நான்கடிமுதல் எட்டடிகாரும் உயர்ந்த வெண்பாவை வைத்துப் பத்தினாலானது. இருபத்தினாலானது என்று சொல்லும்படி பாட்டுக்கள் அமையப் பாடுவது பதிகம் ஆகும்” என்று திரு. கா. ர. கோவிந்தராசமுதலியார் தம் பன்னிரு பாட்டியல் விளக்கவுரையிற் கூறுகிறார். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த காரைக்காலம்மையார் தம் திருவாவங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் வாயிலாகப் பதிகமரபினைத் தொடக்கிவைத்தார். அவரைச் சைவநாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாரும் பெரிதும் பின்பற்றிப் பதிகங்களிலே தத்தம் பத்தியுணர்ச்சிகளைப் பாடினார்கள். இதனாற் பதிகம் பல்லவர் காலத்திற் பெருவழக்கிற் கையாளப்பட்ட பிரபந்தம் ஆயிற்று.

அந்தாதி யென்பது இறுதியை முதலாகத் தொடுப்பதாகும். அஃதாவது பலவடிகளில் இயற்றப்பெற்றதொரு செய்யுளாயிருப்பின் முன்னடியின் ஈற்றில் உள்ள எழுத்து, அசை, சீர், இவற்றில் ஒன்று வருமடியின் முதற்கண் வருதலாகும். ஒரு செய்யுளில் அடிகள் அந்தாதியாற் ரொடுக்கப்படின் அது அந்தாதித் தொடையென வழங்கும்.

செய்யுள்கள் பல அந்தாதியாற் றெடுக்கப்பட்டின் அஃது அந்தாதித் தொடர்நிலையென வழங்கும். திரு மழிசையாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியையும் நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியையும் 3௪௨மான் பெருமாள் நாயனார் பொன்வண்ணத்தந்தாதியையும் பாடினார்கள்.

மாணிக்கவாசகர் தம் திருவாசகத்திலே திருக்கோத்தும்பி, திருப் பொற்கண்ணம், திருவம்மாணை, திருச்சதகம், திருப்பொன்னூசல், புணர்ச்சிப்பத்து, திருச்சாமல், திருத்தெள்ளேணம், திருவெம்பாவை, திருத்தசாங்கம், ஆனந்தமாலை முதலிய இலக்கிய வடிவங்களில் இறைவனின் அருட்பெருஞ் செயல்களைப் பாடினார்.

அன்பினைந்திணையில் உருவுந் திருவுங் குணமும் ஒத்த தலைவனுந் தலைவியுங் கவிதைக்குப் பொருளாக வமைந்தனர். இதற்கு மாறாக இறைவனுடன் எத்துணையும் இணைந்து நிற்கவியலாத ஆன்மா அவன்மாட்டுக் கொள்ளுங் காதல் பற்றியும் செய்யுள்கள் தோன்றின. நாம் அவற்றை அன்பினைந்திணைக்குப் புறம்பான கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவற்றிலேயே அடக்குதல் வேண்டும். உலகியலில் ஒருவன் ஒருத்தியாகிய பாத்திரங்கள் பேரின்பப் பொருளைக் குறிக்கும் பொழுது முறையே இறைவன் ஆன்மாவாகிய பாத்திரங்களாக இடம் பெற்றன. நற்றிணை முதலிய சங்க இலக்கியங்கள் மடலேறுதல் ஆடவர் மாட்டு நிகழ்வதாகவே கூறும்.

பல்லவர்காலத்திலே திருமங்கையாழ்வார் முதலிய புலவர்கள் தம்மைப் பெண்ணாகப் பாவித்து இறைவனருள் கிட்டாவிடின் மடல் ஏறுவதாகப் பாடினர். நாம் பொருளமைதியிலும் பல்லவர் கால அகப் பொருள் மரபிலே மாற்றத்தைக் காணலாம். இறைவனைத் தலைவனாகச் சைவநாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாருங் கருதிப் பாடினர். உலகிலுள்ள உயிர்களாகிய பசுக்களுக்குத் தலைவன் இறைவன் ஆவன். இதனாலன்றோ அவன் “பசுபதி” என அழைக்கப்படுகின்றான்; நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் ஆகியோரில் ஒருவரேனுந் தம்மைத் தலைவராகவும் இறைவனைத் தலைவியாகவுங் கருதிப் பாடவில்லை. இவர்களுள் ஆண்டாளொருத்தியே பெண்ணினத்தவள். ஏனையோர் ஆடவராவர். எனினுந் தலைமைப் பாத்திரத்தைத் தாம் ஏற்கவில்லை; இவர்கள் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத தலைவனொருவன் உள்ளத்தை நன்கு அறிந்தவர். இறைவனே தலைவனென்றும் தாமெல்லாம் நாயன்மார் அல்லது தலைவர் அல்லரென்றும் உணர்ந்தனர். ஆழ்வார்களுந் திருமாலையே தலைவனாகக்கண்டு அவனை வழிபடுந் தொண்டில் ஆழ்ந்தனர். இறைவன் தலைவன்மட்டுமன்றி உத்தம குணங்களெல்லாங்கொண்ட புருடனுமாவன்; உலகியற் பொருளிற் “பிராணநாயகர்” என்ற வழக்கு உடம்பாகிய தலைவிக்கு உயிர் போன்ற தலைவர் என்பதை விளக்குகின்றது. இறையான்மநிலையிலும் உடம்புபோன்ற தன்செயலுந் தன்னறிவுமற்ற ஆன்மாவை அதன் தலைவராகிய இறைவனே இயங்கவைப்பவர். அகப்பொருள்

நூல்கள் சித்திரிக்குந் தலைவி, தோழி முதலிய பாத்திரங்கள் தலைவனின் ஒழுக்கங்களை வெளிப்படையாகவோ குறிப்பாகவோ கடிந்து கூறும். இறைவனாகிய தலைவன்பால் உயிர்களாகிய தலைவியர் கடிவதற்கு மாறாக அவனின் ஒழுக்கத்தையும் அருள்புரியுங் கருணையையும் புகழ்ந்து பாடினர். இறைவன் தலைவனாகையாற் சைவவைணவ அடியார் அவன் தலைமையையேற்று அவன் அடிகளிலே தம் தலைகளை முட்டியிறைஞ்சி அவனைவேண்டிப் பாடினர். தலைவனைக் கண்டு காதல்கொள்வது உலகியற் காதலுக்கே பொருந்தும். தெய்விகக் காதல் இதனைவிட ஒருபடி உயர்ந்தது. கேட்டல் காணுதற் ரெழிலுக்கு முன்னையது. இறைவனின் சிறப்புக்களை முற்றாகக் கேட்கவும் வேண்டியதில்லை. அவனின் பெயரைக் கேட்ட அளவிலே அவன்மரட்டு உயிர்களுக்கு அன்பு பிறக்கிறது. அத்தகைய கேட்டதும் காதல் ஆகிய அன்பினைத்தான் 'முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்' என்று அப்பர் பாடினர்.

தலைவன் தலைவி முறையின்மட்டுமே சங்ககாலப் பாடல்கள் பழந்தமிழர் அன்புவாழ்க்கையைச் சித்திரித்தன. பத்தியாகிய பேரின்பக்காதல் பாத்திரங்களைக் கொண்டு உணர்த்தப்பட்டது. சைவவைணவ அடியார் இறையான்மத் தொடர்பை நால்வகை நிலைகளிலே நோக்கினார். சிலர் இறைவனைத் தலைவனாகவுந் தம்மை அவனுக்குத் தொண்டாற்றும் அடியாராகவுந் தாசமார்க்க நிலையிற் பாடினர். ஒத்த இயல்புடைய இருவரின் நட்புமுறையிலே சிலர் தம்மையும் அவனையுந் நோக்கினர். இம்முறை "சகமார்க்கம்" என வழங்குகிறது. வேறு சிலர் இறைவனை குழவிக்குத் தாய் நிலையிலும் பாவித்துப் பாடினர். வேறு சிலர் தந்தையாகக் கருதியும் பாடினர். "அம்மையே அப்பா" என்றெல்லாம் திருநாவுக்கரசர் பாடினர். இந்நிலையைச் "சற்புத்திரமார்க்கம்" என்பர். நல்லியல்புகள் வாய்ந்த தலைவன்மீது தலைவி கொண்ட காதலாகப்படும் பத்திநிலை "நன்மார்க்கம்" எனப்படுகிறது. இதுவே பல்லவர் காலத்து இலக்கியத்திற் பெருவழக்கினைப் பெற்றது.

பல்லவர் காலத்துப் பத்தி இலக்கியம் பாடப்பட்ட யாப்பமைதியும் சங்ககால வழக்கினின்றும் வேறுபட்டது. காரைக்காலம்மையார் வெண்பா யாப்பு பத்தியுணர்ச்சியைப் பாடுவதற்கு எளிமையுடைய தன்மொன அற்புதத்திருவந்தாதியினைப்பாடி அனுபவவாயிலாக உணர்ந்தார். அதனால், அவர் திருவிரட்டைமணிமாலையைக் கட்டளைக் கலித்துறையிலும் திருவாலங்காட்டு முத்ததிரூப்பதிகத்தினை விருத்தத்திலும் இயற்றினார். இவ்வாறு காரைக்காலம்மையார் பத்திமார்க்கத்தைப் புலப்படுத்தும் பிரபந்தங்களை அவற்றிற்கு ஏதுவான யாப்பு முறையில் இயற்றிப் பத்தி இலக்கிய யாப்புமுறையை அல்லது மரபைச் சங்கமருவிய கால இறுதியிலே தொடக்கிவைத்தார். பல்லவர் கால அடியார்கள் அவர் வகுத்த வழியே சென்று தாழிலை, துறை, விருத்தம் ஆகிய பாவினங்களிற் பாடல்களைப் பாடினர். தமிழின்

இசையினிமைக்கும் பொருள் வளத்திற்கும் அவை உகந்தனவாகக்
கூணப்படுகின்றன.

பல்லவர்காலப் பத்தி இலக்கியத்தின் சிறப்பினைச் சில பாடல்
கள் வாயிலாக ஆராய்வாம். ஒருநீர் கண்ணிப் பெண்கள் பலர் கூடிப்
பேசுவர். அண்மையில் அவர்கள் பேச்சு முழுவதுந் தம்முள் ஒருத்தி
யின் மணத்தைப் பற்றியது. மணஞ்செய்யவிருப்பவள் தான் அடை
யப்போகுங் கணவனைப்பற்றிப் பலவாறு தன் தோழியருக்குப் புகழ்ந்து
உரைத்தாள். தோழியரோ அவள் தன் கணவனைப் பிறர் பெரிதும்
மதிக்குமாறு கற்பனைசெய்து கூறினாளென எண்ணினர். அவர்கள்
தந்தோழி மணக்கவிருக்கும் கணவனைப்பற்றிய உண்மைச் செய்தி
கூளையெல்லாந் திரட்டிப் பின்வருமாறு ஆராய்ந்தார்கள். இவளை
மணக்கவிருப்பவனுக்குத் தாய் தந்தையர் இல்லை. உற
வினரும் இல்லை. இதனால் அவனின் குலங் கோத்திரம் முதலியன
அறியமுடியா. இத்தகைய அனாதைப் பிள்ளையின் நண்பர்களைக்
கொண்டு அவனின் குணத்தைக் கணிக்கலாமென்றால், மானிட
ரொருவருடனும் அவன் உறவுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. பேய்களு
டன் அல்லவா அவன் உறவுகொண்டுள்ளான். பேய்களோ மனித நட
மாட்டமற்ற சுடுகாட்டில் உறைவன. அவை பற்றி மக்களுக்குப் பெயர்
அளவிலேயே அச்சம் எழும். அவர்கள், தம்மியல்பிற்கு அப்பாற்பட்ட
துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் பேய்களே மனிதர்க்கு இழைக்கின்
றனவென நம்பினர். அத்தகைய பேயொன்றுடன் நட்புக்கொள்ளு
தலே பாரதூரமான குற்றமாகும். இவனோ பேய்க்கூட்டத்துடன்
நட்புக் கொண்டவனெனின் அவனைப்பற்றிச் சொல்லவோ வேண்டும்.

“மனத்தானு மாந்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தானு

மின்னு னெனப்படுஞ் சொல்” என்றபடி பேயுடன் நட்புக்
கொண்டவனுக்குத் தன்னறிவுந் தன்செயலும் இல்லை. பேயறிவும்
பேய்ச்செயலுந்தான் உண்டு “உத்தியோகம் புருட இலட்சணம்”
என்பர். குறிப்பிட்ட மனானுக்கோ வேலையொன்றும் இல்லை. முன்
னோர் தேடியளித்த சொத்து யாதேனும் உண்டோவெனில் அஃதொன்
றும் இல்லை. தன்னுடைய வாழ்க்கையை இதுகாறும் நடாத்துவதற்
கெனச் சுடுகாட்டிற் கிடைத்த வெண்மையான ஓட்டை உண்கல
மாகக்கொண்டு வீடுதோறும் இரந்துதிரிகிறான். இவ்வாறு பிறர்
தயவில் வாழும் இவனுக்கு நம் தோழியை மனைவியாக ஏற்று இல்
வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடிய தகுதியும் ஆற்றலும் இல்லை. மணமுடித்
தவர் தனிக்குடித்தனம் நடாத்த விரும்புவர். இவனுக்குச் சொந்த
மாக வீடோ குடிநிலமோ கிடையாது. மனிதர் தம் வாழ்நாளைக்
கழித்தபின்பு கொண்டுசெல்லப்படுஞ் சுடுகாட்டிலே வாழ்கிறான்.
புதுவாழ்வைத் தொடங்குபவன் வாழ்வின் சூனியத்தையும் இறுதிக்
கட்டத்தையுங் குறிக்குஞ் சுடுகாட்டிலே வாழ்வதா? திருவுங் குண
மும் ஏற்றதாயில்லை. பார்வைக்கு ஆண்மையுள்ளவனாக இருக்கக்
கூடாதா? இவன் ஆணும் அல்லன்; இவன் உடலினொரு பாகம்

பெண் தோற்றங்கொண்டது. ஆனே பெண்ணே அலியோவெனக் கண் டோர் ஐயுறும் வண்ணம் காட்சியளிக்கின்றான். எம்முடைய அருமைத் தோழி போயும் போயும் இத்தகையவனைத் தோணிபுரத்திற் கண்டு அடைய விரும்பினாலேயென வருந்துகின்றனர். இவ்வாறு தோழியர் கூற்றாகத் திருநாவுக்கரசர் பாடிய பாட்டு வருமாறு:

“உறவு பேய்க்கணம் உண்பது வெண்டலை
உறைவது ஈமம் உடலிலோர் பெண்கொடி
துறைக ளார்கடல் தோணிபுரத்துறை
இறைவ னார்க்கிவள் என்கண்டன் பாவதே”

இப்பாடல் தகைமையற்ற தலைவனைப் பாடுவது போல அமைந்த தெனினும் உண்மையில் இது தலைவி இவன்மீது எவ்வாறு அன்பு கொள்ளத் தகுதியுடையவள் என்ற குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துகிறது.

பெரியாழ்வாருடைய பிள்ளைத் தமிழிலே கண்ணனுடைய பால லீலைகள் மிக நுணுக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன: யசோதரை கண்ண னாகிய குழந்தையின் பொருட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. குழந்தைப் பருவம் பிறருக்குஞ் சிறப்பாகத் தாய்க்குந் தொல்லைதருவது. குழந்தை தக்கது இது, தகாதது இது என்பதை அறியாது தனக்கு ஊறு செய்யும் பொருள் களை உறுபயன் தருவனவென்று மாறுபட்டு விளங்கும் தன்மையது. இடைவிடாது தன் குழந்தையுடன் வாழ்ந்த யசோதரை தங்கள் வீட்டிற்கு வராத காரணத்தை வினாவ அவளுடைய தோழிகள் வரு கின்றனர். அவர்களே யசோதரையிடந் தங்குறையை முறையிடுகின் றனர். அவளின் தோற்றம் முன்னாளைவிட இளைத்திருப்பதைக் கண்ணுறுகின்றனர். அதன் காரணத்தையும் அறிய விரும்புகின்றனர். அப்போது குழந்தை தொட்டிலில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவள் பார்வையோ குழந்தையைவிட்டுப் பிரியவில்லை. அது உறக் கம் விழித்து எழுந்துவிடுமோவென ஏங்குவதுபோலக் காட்சியளிக் கிறாள். தன் தோழியர் வினாக்களுக்குத் தொட்டிலையும் குழந்தையை யுங் கவனித்தவண்ணமே விடையிறுக்கிறாள். குழந்தையென்றால் பிற ருக்கு வாய்த்தமாதிரித் தனக்கு வாய்க்கவில்லையென வருந்திக் கூறு கிறாள். அதனைச் சற்று நேரந் தனக்கு ஓய்வு அளிக்குமாறு தொட்டிலி லிடின் அது உறக்கங்கொள்ளாது தன்னைத் தொட்டிலினின்றந் தூக்கும்வரை உதைக்கின்றது. அவளோ செல்வநிலையில் வாழ்பவள் அல்லள். இடையர்குலப் பெண் ஆவள். பழஞ் சேலையைத் தொட் டிலாகக் கட்டி அதிலே குழந்தையை உறங்கவைக்கிறாள். அது குழந்தையெனினுந் தன் வலிமை முற்ற உதைப்பதினாலே தொட் டிலுக்கு மட்டுமன்றிக் குழந்தைக்கும் இடர்ப்பாடு ஏற்படுமென அஞ்சி அதனை உறங்கவைக்கும் முயற்சியை விடுத்துக் கைகளால் இடுப்பிலே தாங்குகிறாள். அது தன்னை எப்போதும் அவள் எடுத்து இடுப்பிலே

தாங்கவேண்டுமென அடம்பிடிப்பதால் இடுப்பு முறியும் வண்ணம் வலி அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. இடுப்பு வலியை மாற்றக் குழந்தையைக் கைகளிலே நேர் முகமாகத் தூக்கித் தழுவிடிலோ அது அவள் வயிறு நோக உதைக்கிறது. இவ்வாறு ஓய்வு ஒழிவின்றி இக்குழந்தையுடன் காலத்தைக் கழிப்பதாலே தோழியர் வீட்டிற்குச் செல்லமுடியாநிலையும் உடன் மெலிவும் உண்டாயின என்கிறாள். ஈண்டு நாம் தன் குழவியின் குறும்புத்தனத்தினிற் பெருமைகொள்ளுந் தாயைக் காண்கிறோம். அப்பாடல் வருமாறு:

“கிடக்கிற ரெட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக் கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையா னுன்மெலிந் தேனங்காய்”

இவ்வாறு உலகியற் காதற் பாடல் வாயிலாகப் பேரின்பப் பொருளைக் கூறும் முறையைச் சைவநாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாருங் கையாண்டு வழிகாட்டியமையாற் பிற்காலத்திலே திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற்பள்ளு முதலிய பிரபந்தங்களின் ஆசிரியரும் அவர்களைப் பின்பற்றினர். நாம் பல்லவர் காலத்தெழுந்த பிரபந்தங்களின் முற்றான வளர்ச்சியை விசயநகர நாயக்கமன்னர் காலத்திற் காணலாம்.

“ஞானவிளக்கு”

1

நெடுமால் போலோர் மலைமேலே
நீந்தும் அருவி தவழ்ந்தோடும்
சுடுவா னிரவி சாய்போதிற்
சோலை அழகோ குயில்பாடும்
தொடுமால் கவிஞன் உள்ளத்தைத்
துள்ளுங் கவித்தேன் வழிந்தோடும்
படுவான் கரையோர் பாவலனும்
பாட்டைப் பருக வாரீரோ

2

வான முதலைம் பூதமெலாம்
மலரும் இயற்கை வனப்பன்றோ
ஞான வாழ்வுக் குயிருட்டும்
நாட கப்பொன் மேடைகளாம்
மோனப் பண்பி னுழத்தே
முனைக்கும் சத்தி நடமாடும்
கான முழக்கம் இயற்கையெழிற்
கன்னி பாடுங் காவியமே

3

ஓய்த லறியாத் தொழிலாளி
உலகுக் கொருவன் முதலாளி
சாய்த வில்லாத் தயவுடையோன்
சாத்துங் கருணைப் பெருஞ்சோதி
மாய்த வில்லாப் பயனுடையோன்
மௌன விரதம் மிகவுடையோன்
ஆய்த லறியா அஞ்ஞானி
அவனைக் காண்ப தரிதாமே

4

வான வெளியில் விளையாட்டாம்
வட்டப் பந்து சுழல்வதுபார்
ஊன மொக்கும் இப்பூமிக்
குயிரைக் கொடுக்கும் ஒளிப்பிழம்பாம்
ஞான பானு நல்லொளிகுழ்
நந்தா விளக்குத் தூண்டுவதார்
தான மனைத்துந் தருமியற்கைத்
தாயின் தத்துவ விந்தையதே

5

மணப்பூந் தென்றற் காற்றினிலே
மனத்தைக் கவரும் விஞ்ஞான
அணுப்பூந் துகளைப் புகுத்துவதார்
அழிந்த நிலவால் அவனியெலாம்
கணக்குப் போட்டுக் காட்டுவதார்
கவிஞன் இதய கலசத்தே
உணர்ச்சித் தேனை நிறைப்பதியார்
உண்மை உணர வேண்டாமோ

6

இரையும் வண்டின் இன்னொலியில்
இசையின் பெருமை தொனிப்பதுகேள்
விரைசெய் மலர்ச்செந் தேன்சொரிந்து
விருந்துக் கழைக்கும் சோலையெலாம்
இரசக் கனிகள் ஆயிரமாய்
இனிய கரத்தே யணிந்தேந்திக்
கரையி லின்பக் கருணையுளங்
கவின்பூங் காவிற் காட்டுவதார்

7

கவிதைக் கன்னி யூற்றரும்பிக்
களித்துப் பாடுஞ் சிற்றறு
புவியின் ஞானப் பயன்பொழிந்து
புரட்சி புதுக்கும் பொருளதுகேள்
கவின்கெய் ஞானக் கலையிலாள்
கான வீணை மீட்கின்றாள்
செவியில் ஊட்டுந் தேன்விருந்தாம்
சேர்ந்து பருக வாரீரோ

41

8

நாவல் லோரின் பாட்டழகு
 நடைபோ லோடும் நடைபாடும்
 காவல் லோரின் கண்ணருள்போற்
 கலந்து மக்கள் காப்பாகும்
 கூவல் குளங்கள் ஓடையெலாங்
 குதித்துக் குமுறி நீர் சொரிந்து
 தாவும் அருவி முத்தாடித்
 தாலாட் டினிது பாடியதே

9

மலையி னூர்ந்து கருமேகம்
 மண்ணி லோடும் பாலாரும்
 அலைகள் புரளும் ஆழியிலே
 அடங்கிக் கலக்கும் அதிசயம்பார்
 நிலைகொள் வெள்ளி பலகோடி
 நீல வானில் வீசியதார்
 கலைகள் பூக்கும் வான்மீதிற்
 கருத்தைக் கவருங் காட்சியதே

10

வேறு

என்றுயர் கவிதை பாடி
 இயற்கையோ டுருகிச் சேர்ந்து
 குன்றென நிற்கும் பின்பு
 குயிலெனக் கூவுந் தாவும்
 கன்றெனக் கதறுங் கூடுங்
 கலைமகள் அருள்போல் இன்பத்
 தென்றலைக் கொஞ்சங் கெஞ்சும்
 தீந்தமிழ்ப் பிச்சை கேட்கும்

11

உள்ளத்துக் காதல் பொங்கும்
 உணர்ச்சியி னூடு மூழ்கும்
 வெள்ளத்தி லாடும் பாடும்
 மெய்சிலிர்த் தோடுங் கூடும்
 கள்ளொத்த கவிதை மாலை
 கட்டுதல் கவிஞ னுக்கோர்
 முள்ளொத்த துன்பம் ஓட்டும்
 முதன்மருந் தமிழ்த மன்றோ

12

வேறு

என்னே மதுரத் தமிழின்பம்
இயற்கை பாடுங் காவியமாம்
அன்னாய் காக்கும் அமுதவல்லி
அறிவுத் தீம்பா லளிப்பவளே
என்ன இயற்கை தனிற்கவிஞன்
இதயம் விட்டுப் பாடுகிறான்
பொன்னும் என்று பலர்போற்றப்
பொழுதோ நீண்டு போனதுவே

13

கனவு கண்டு விழித்தவன்போற்
கவிஞன் உணர்ந்தான் வெளியினிலே
நினைவு தூண்டத் தன்வீட்டு
நினைப்பு மூண்டு பற்றியதால்
மனையாள் காதன் மறவாதோன்
மனைக்குச் சென்றான் கவையுணவு
நினைபா முன்னம் படைத்தன்பால்
நீட்டுங் காந்தட் கைமணக்கும்

14

பூசை நடக்கும் போதினிலே
பொருந்தும் பத்தி பொலிவதுபோல்
ஆசை நடக்கப் படைக்கின்றான்
அமிழ்த முண்டு களிக்கின்றான்
மாசின் மணிச்சொற் பாவாணன்
மணப்பூந் தென்றற் கால்வாங்கி
வாசன் உலாவி மனமகிழ்ந்தோர்
மலர்ப்பூ மெத்தைப் பள்ளிகொண்டான்

15

அந்தி மயங்கும் வேளையிலே
அழகு நங்கை வீட்டினிலே
செந்தீ விளக்கம் ஏற்றுகையில்
திருப்பாட் டொலியின் திறம்கேட்கும்
செந்த மிழ்த்தேன் கவிபாடும்
செஞ்சொற் கவிஞன் கவிதையெலாம்
எந்த மூலை கிடந்தாலும்
இனிது காக்குங் கலைமகளாம்

16

கண்ணைக் கவர்சந் திரகாந்தக்
கப்பல் வானக் கடல்தவமும்
மண்ணின் முத்துப் பாயழகாம்
மக்கள் கூடி மகிழ்கின்றார்
புண்ணி யந்தான் செய்தாளோ
பூமி சூடும் புகழ்மாலை
கண்ணை விழித்தான் கவிஞனுமே
கவிதை மாலை சூட்டுகிறான்

17

வேறு

பாற்குடமோ பாலாறு சொரிந்த தாமோ
பளபளக்கும் வெண்கும்பம் படைத்த தாமோ
ஊற்றுநிலாப் புத்தழகுச் சுரப்புக் கண்டேன்
உயிர்க்களையே குளிர்நிலவே உனக்கா ரொப்பார்
நீற்றெடுத்த திருமேனிக் கோலங் காட்டி
நெக்குருகத் தவம்பலித்த நிலைதா னூட்டி
போற்றரிய செஞ்சடைமேற் பவனி வந்தாய்
புதுவிளக்கே பூரணையே பூரிப்போமே

18

உன்னழகுச் சாந்தியிலோர் உணர்ச்சி கூடும்
உள்ளமெலாம் நின்தண்மை ஒளியே மூடும்
பொன்னழகே முத்துநகைச் சுடர்ப்பி ழம்பே
புதுமுல்லைப் பூந்தட்டே புலமை பூக்கும்
பன்னரிய பொருள்கவைத்துப் படிக்கும் ஞானப்
பனுவலிலே தெளிவதெலாம் பருகிக் கொண்டேன்
அன்னமுறை வெண்பூவே கொஞ்ச கின்றேன்
அமுதமளித் தருள்வீசும் ஆசைப் பூவே

19

வெள்ளைமலர்ப் பட்டுப்பூ மகளு டுத்தாள்
விலைகோடி பொன்கொண்டு விற்றா யோநீ
களளமிலாச் சொல்லுருவக் காட்சி போலக்
கதைக்கின்றாய் கலைமதியே கவிஞ னோடு
துள்ளருவிக் கொளியூட்டித் தூய்மை யாக்கிச்
சுவைக்கின்றாய் நானன்புத் தோழ னன்றோ
தெள்ளுதமிழ்த் தேன்கூட்டித் தித்திப் பூட்டித்
திருடியெனைக் கலக்கின்றாய் திங்கட் செல்வா

44

20

உணவுசிறி துண்ணுங்கள் என்றாள் பாடும்
உணர்ச்சிக்குத் தடைபோட்டு நிறுத்து கின்றாள்
குணப்பண்பாள் உயிர்க்கினியாள் கொழுநன் அன்பாற்
கூடிமகிழ்ந் துண்ணுகிறான் நடுயா மம்பின்
சுணங்காமல் நித்திரைக்குப் போங்க ளென்றாள்
துரியநிலைச் சமாதியெனத் தூங்கு கின்றான்
மணங்கமழுங் குழலியவள் அன்பு தீண்டும்
மணவாளன் கவிஞனுக்கோர் வாய்த்த செல்வம்

21

வீட்டு வாசல் கூட்டுகிறாள்
கிழக்கே வெளிப்புத் தோன்றவில்லை
நாட்டு மக்கள் ஊசாட்டம்
நாலு தெருவும் நடக்கவில்லை
பாட்டுப் புலவன் துயிலுணர்ந்தான்
பட்டி னத்தார் பாடுகிறான்
மூட்டுப் படலை ஓரத்தோர்
முணுமு ணுப்புக் கேட்டதுவே

22

கேட்ட குரலோர் கிழவிகுரல்
கிட்டச் சென்று பார்க்கையிலே
பாட்டி நிலைமை ஏட்டினிலே
'பசித்தோர் முகம்பார்' எனும்பாடல்
தீட்டும் பட்டி னப்பிள்ளை
திருவாய் மலர்ந்த திருப்பாடல்
நாட்டுச் சூழல் நடமாட்டம்
நம்முன் காட்டும் பயன்பாடல்

23

காகம் இருக்கப் பழம்விழுந்த
காட்சி எதிரே கண்டதுபோல்
தாகம் அதிகம் மகனேநீ
தாராய் தண்ணீர் ஏதேனும்
சோகக் குரலோ பாட்டியுளச்
சோர்வு காட்டும் சொல்லோட்டம்
வேக மாகக் கவிஞன்கை
விரைந்து படலை திறந்ததுவே

24

ஆட்டுந் துன்பச் சுழியினிலே
அடிபட் டழிந்தோர் அவனியிலே
காட்டுங் கணக்கோ ரளவில்லை
கதைகள் படித்தோம் தமிழேட்டில்
பாட்டி கோலம் பார்த்ததுமே
பரிவோ டணைத்துப் பண்புடனே
கூட்டி வந்தோர் மெத்தையிலே
கும்பிட் டிருத்திக் களிகூர்ந்தான்

25

வேலை யாவும் விருப்புடனே
வீட்டின் முடித்து வேல்விழியாள்
நூலைப் படித்துச் சுவைதட்டி
நுகரும் அன்புக் கணவனிடம்
பாலைக் கொடுக்கும் வேளையிலே
பாட்டி ஒருத்தி பக்கத்தே
காலை நீட்டிக் கனிவோடு
கதைக்கும் அழகு கண்டாளே

26

கண்டாள் கோதை ஓர் நொடியில்
காய்ச்சும் பசும்பால் கோப்பையிலே
கண்டுப் பொடியுங் கலந்துடனே
பாட்டி கையிற் கொடுக்கின்றாள்
கெண்டை விழியாள் அன்புடனே
கிளத்தும் கிள்ளை மொழியூறும்
தண்ட மிழ்த்தேன் சுவைகலந்து
தமிழ்போற் பாலும் இனித்ததுவே

27

கொவ்வைக் கனிவாய் கிளிமொழியாள்
கொடுக்கும் பாலைக் குடிக்கின்றாள்
அவ்வைக் கிழவி போலறிவுப்
பாட்டி அமிழ்த மீதென்றாள்
நவ்விக் கண்ணாள் தனைப்பார்த்து
நாலு மறிந்த பெண்ணென்றாள்
மௌவ லன்ன புன்னகையோ
மணிமுத் தரும்பிப் பூத்ததுவே

46

28

புருடார்த் தங்கள் பொன்னேட்டிற்
படித்த புலவன் மனையாளே
குருட்டு மாலைக் கண்ணிருட்டிற்
கூடும் இரவோர் மரத்தடியிற்
சுருட்டிக் கிடந்து சுவைத்தேனென்
சோகக் கதைதான் கேள்மகளே
குருட்டுக் கிழவிக் கொளிகொடுத்துக்
குலவும் ஞான விளக்காம்நீ

29

கணவன் குற்றம் கடுகளவும்
கண்டு கடியாக் கற்பரசி
குணவன் போடு குலப்பண்பு
கொளுத்துங் குத்து விளக்கேநீ
பணவன் பில்லாப் பாவலனின்
பாட்டுப் பணிகள் பூண்டவளே
மணவன் புதிரும் மாமலரே
மதுரக் கிளியே வாழியநீ

30

குறிப்பா லறியும் புலமையளே
கொடுத்து வைத்துப் பிறந்தவளே
சறுக்கி வீழ்ந்து தள்ளாடிச்
சடகைக் கோலி கைப்பிச்சை
குறித்துத் திரிந்த கிழவிக்குக்
கொள்ளை உணவுச் சுவையூட்டி
மறித்தும் இருப்பாய் பாட்டியென
மனம்விட் டுரைத்த மணிக் குயிலே

31

இயல்பாய்ப் புலமை பூத்தரும்பும்
இதயச் சிறப்பை ஈந்தவளே
கயல்போற் பிறழுங் கண்ணாளே
கவிஞன் கவிதைக் குயிர்கொடுக்கும்
தயவா லுயர்ந்த தவமகளே
தன்னே ரில்லாத் தத்தாய்நின்
அயலாள் கூனற் கிழவிதனை
ஆரா அன்பால் அணைத்தவளே

47

32

என்னும் பாட்டி புகழ்மாலே
ஏட்டில் எழுத முடியாதாங்
கன்னல் மொழியாள் காதலிலே
கவிஞன் கலந்து கவிபாடும்
அன்னப் பெண்ணாள் அறிவுக்கோ
அகிலம் முழுதும் தலைவணங்கும்
மன்னும் இன்பத் தமிழ்ப் புலவன்
மனையின் ஞான விளக்கவளே

33

பாட்டி பவளப் பைங்கிளிக்குப்
பளப ளக்கும் பதக்கங்கள்
சூட்டல் போலும் சொல்லின்பச்
சுவாமி வீடு பட்டவனாய்
கேட்டு ரசித்துக் கிடக்கின்றான்
கீதம் பாடுங் குரலாலே
முட்டும் அமிழ்த முழக்கம்போல்
வானுஞ் சற்று முழங்கிற்றே

34

அந்த வேளை தனிப்புலவன்
அறிவுப் பாட்டி முகம்பார்த்து
இந்த வேளை சிறிதுணவாம்
இருகைப் பிடிதா னிதற்காக
அந்தி வேளை வருமட்டும்
அன்பால் தொடுக்கும் புகழ்மாலே
சொந்த வேலை யாகிடுமோ
சொல்லாய் பாட்டி சொல்லென்றான்

35

கணத்திலே மறைந்தாள் பாட்டி
கவிஞனே காண வில்லை
இணையிலோர் சோதி அந்த
இடமெலாம் வீசிற் றம்மா
குணமுயர் கோதை யோடு
கொழுநனும் திகைத்து நின்றான்
அணைந்திடு வீணை போலும்
அசரீரி பாடும் வானில்

36

பாட்டிபோ லுண்ணைத் தேடிப்
பசியொடு வந்தேன் பாலை
ஊட்டினாய் உணவு தந்தாய்
மெத்தையில் உறங்கச் செய்தாய்
வீட்டிலே சுடரு ஞான
விளக்கினைக் கண்டேன் அன்புப்
பாட்டுடைக் கவிஞா நீயும்
பயன்பல நுகரக் கண்டேன்

37

கலைகளுக் குயிரும் நானே
கலைமகட் கடவுள் நானே
பலசுவை பயக்கும் பாடல்
பாடுக வரமுந் தந்தேன்
சலசலத் தருவி போலுஞ்
சங்கொலி நாதம் போலும்
பலநவ ரசங்கள் சொட்டும்
பாட்டுக்கள் தீட்டிக் காட்டாய்

38

தலமுயர் கவிஞா செல்வம்
தழைக்கநன் மனைய றங்கள்
பலபுரிந் திடுக பண்புப்
பாவலா நாவ லாநின்
புலமுயர்ந் திடுக ஞானப்
பொன்விளக் கொளியான் மேலும்
நிலவுக நீடு யாவும்
நேரிலே கவிஞன் கண்டான்

‘இலக்கா’ ஆராய்ச்சி

‘புள்ளலெக்கா புள்ளலெக்கா உன்ர
புருசனெங்க போனதுகா
கல்லூட்டுத் திண்ணையில
கதைபழகப் போனதுகா

இது மட்டக்களப்பில் வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்கள் பலவற்றுள் ஒன்றாகும். நாட்டுப் பாடல்கள் பொது மக்களின் கவிதைச் செல்வங்களாம். அதனாற் பொதுமக்களது மொழியிலேயே நாட்டுப் பாடல்கள் அமைகின்றன. ஒரு நாட்டில் வாழும் பொது மக்களது பேச்சு மொழியின் வளத்தையுந் தரத்தையும் அறிதற்கு நாட்டுப் பாடல்களே கருவியாகின்றன என்பது ஒரு பொதுவான உண்மையாகும்.

மட்டக்களப்பில் வழங்கும் பேச்சுத் தமிழிலே, தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதியாரிடையே இன்றைய வழக்கில் அறியப்படாத பல புதுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவை யாவும் தமிழுக்குப் புறம்பான கொச்சைச் சொற்கள் என்று ஆராய்வின்றிக் கருதுவோர், ‘மட்டக்களப்புத் தமிழ் கொச்சைச் சொற்கள் நிறைந்தது என்று கூறிவிடுவதுமுண்டு. இதனாற் போலும் பத்தை, மறுகா, கிறுகு மப் புலி, நறணை முதலாக இங்கு வழங்குஞ் சொற்களுட் சிலவற்றைக் கேட்கும் வெளியூரார் பலர் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கின்றார்கள். பேச்சு மொழி இடத்துக்கிடமும், சூழலுக்குச் சூழலும் வேறுபட்டு வழங்குவதால் ஒரு பகுதியினருக்கு மற்றையோரது பேச்சு மொழி நகைப்பினைத் தருதல் இயற்கையே. அதனாலே, அது பரிகரிக்கத் தக்க ஒன்று என்பதை அறிவாரே அறிவாராவர்? காலஞ்சென்ற மாவைக் கவுணியரும், தமிழ்ப் பேரறிஞருமான பண்டிதமணி நவ நீதகிருட்டினபாரதியாரவர்கள் ஒருபோது பரமேசுவரக் கல்லூரியில் யாழ்ப்பாணத்து மொழியிடையுள்ள கொச்சைத் தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றைக் கூறி நகைத்த தமிழக அறிஞர் சிலரிடையே, தமிழகத்து மொழி வழக்கிற் கலந்து காணப்படும் கொச்சைத் தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டி நகைப்பூட்டி இனிதே விளக்கியதை நாமறிவோம். பற்றை என்ற சொல் மட்டக்களப்பிலே பத்தை என்று வழங்குதல் நகரம் தகரமாக மாறும் பேச்சு வழக்

கிற் பிறந்ததாகும். புற்று — புத்து, பற்று — பத்து' சுற்று — சுத்து, நெற்று — நெத்து என்பனவுமன்ன. மறுகால் (மறுமுறை) என்ற பழந்தமிழ்ச் சொல்லே கடை குறைந்து 'மறுகா' என்று வழங்குகிறது. 'கிறுகு' என்பது பழந்தமிழ் உருவமே கொண்டசொல். சுழலு, திரும்பு என்ற கருத்திலேயே இச்சொல் இன்னமும் வழங்குகிறது மயிற்பீலி — மப்புலி, நறுநெய் — நறணை என்பன குழலுக்கேற்ற திரிபுபெற்ற சொற்களாம். இவை ஆராய்வார் தம் அறிவுக்கு விருந்தாயமைவன. அதனாலே கால்டுவெல் ஐயர், கலாநிதி சாமிநாதையர் முதலான பேரறிஞர் எல்லோரும் பேச்சுமொழிச் சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியிலே நிறைந்த இன்பங்கண்டார்கள்.

பண்டைய வடிவு திரிந்த நிலையிலும், பொருள் சிறிது திரிந்த நிலையிலும் வழங்குந் தமிழ்ச் சொற்களும் மிகப் பல இங்குள்ளன. மொழியாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும் பயன் தருவனவான அத்தகைய சொற்கள் அனைத்தையும் இங்குகாட்டுவது முடியாததாகும். அச்சொற்களுட் பெரும்பாலானவற்றை மட்டக்களப்புச் செந்தமிழ்ச் சொல்வளம் மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள் என்பனபற்றி அறிஞர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ள கட்டுரைகளிற் காணலாம்.

மேலேதந்த பாடலில் உள்ளவற்றில் புள்ள, இலக்கா, உன்ர, கல்லூடு என்ற சொற்கள் மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கே உரிய பேச்சு மொழிக்குச் சொந்தமானவையாம். பிள்ளை என்ற சொல் இங்குப் புள்ள என்று மருவி வழங்குகின்றது. இந்த மொழி முதலிலே நின்ற 'பி' என்ற எழுத்திலுள்ள இகரம் உகரமாக மாறியிருப்பதையும், ஈற்றில் 'லை' என்பதில் உள்ள ஐகாரம் அகரமாக மாறி இருப்பதையும் காணலாம். மொழி முதலிலுள்ள 'இ' 'உ' ஆதலைக் காட்டிலும் ஈற்று ஐகாரம் அகரமாதல் மட்டக்களப்பிற் பெருவழக்காகும். பாணை—பான, பூணை—பூன, ஆணை—ஆன வாணை—வாள, பாலை—பால முதலான சொற்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

'உன்ர' என்பது உன்னுடைய என்ற பொருளில் வந்துள்ள சொல். 'என்ர'—என்னுடையது., 'அவன்ர'—அவனுடையது என்பனவாக இங்கு வழங்குஞ் சொற்கள் பல உள. ஆறும் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளைக் குறிப்பதாக மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழிற் காணப்படும். வேற்றுமை உருபு 'ன்ர' என்பது, 'உன்ர' 'என்ர', 'அவன்ர', என்பன அவ்வுருபு நேரே நிலைமொழிச் சொற்களுடன் புணர்ந்த வடிவங்கள். அவன்ற, அவர்ர, அதுர, அவையர, அல்லது அவையிர என்பன சில மாற்றங்களோடு அவ்வுருபு பெற்ற புணர்ச்சி முடிபுகளாம்.

'கல்லூடு' என்பது கல் — ஊடு என்ற இரு சொற்களாலான தொடர். 'ஊடு' என்ற சொல் வீடு என்பதன் திரிபாக மட்டக்களப்புப் பொதுமக்களுடைய நாவில் வழங்குஞ் சொல்லாகும். ஐ

இல், கு, முதலான வேற்றுமை உருபுகளை இச்சொல் அப்படியே ஏற்று 'ஊட்டை' 'ஊட்டில்', 'ஊட்டுக்கு' என்பனவாக வழங்கும். வீ, ஊ, ஆக மாறுதல் போன்று வீ, உ ஆகி வழங்குதலும் உண்டு. 'விடு' என்ற சொல் 'உடு' என்று வழக்கம் பெறுவதை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். 'திண்ணையில்' என்னும் மெய்யிறுதிச் சொல் 'துண்ணையில்' என அகரமேற்று வழங்குதல் இங்குப் பொது வழக்காம்.

மிகப் பழைமையான விளிப் பெயர்களும் அசைச் சொற்கள் சிலவும் மட்டக்களப்பாரது தமிழ்ப் பேச்சிடையே இறந்துபடாத வழக்கம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். அவற்றுள் 'இலக்கா' என்பதை இங்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்வோம். பழஞ் செய்யுள் வழக்கிற் பயின்ற அசைச் சொற்களை,

“யா கா

பிற பிறக்கு அரோ போ மாதுஎனவரும

ஆயேழ் சொல்லும் அசை நிலைக் கிளவி”

சொல் 279:

எனத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திக் காட்டுவர். இவற்றுட் பல இன்று வழக்கொழிந்து விட்டன.

“அற நிழலெனக் கொண்டாய் குடையக் குடைப்

புற நிழற் கீழ்ப்பட்டானோ இவளிட்ட காண்டிகா”

என்னுங் கவித்தொகையுள் 'காண்டி' என்னும் முன்னிலை வினையோடு 'கா' என்னும் அசைச்சொல் சேர்ந்து பயின்று வந்தது. பிற காலத்தே பிறவிடங்களிலே 'கா' பயிற்சியற்றாலும் மட்டக்களப்புத் தமிழ் மக்களிடையே செய்யுள் வழக்கிலே மட்டுமன்றிப் பேச்சு வழக்கிலும் 'கா' அழியா இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். “புள்ளலெக்கா என்ற நாட்டுப் பாடலிலுள்ள 'கா' மட்டக்களப்புப் பொதுமக்களின் செய்யுள் வழக்கிற்கு உதாரணமாகும். மட்டக்களப்பு நாட்டிற் காணப்படும் ஆயிரக்கணக்கான நாட்டுப் பாடல்களில் இந்தக் 'கா' என்ற அசைச்சொல் இதே பொருளில் வழங்குகிறது. தம்முள் வயதில் ஒத்தாரையும், முதிர்ந்தாரையும் பெண்கள் அன்பால் அழைக்கும்போது பெரும்பாலும் இந்த அசைச்சொல்லினைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல், பல கிராமங்களில் இன்றுமுள்ள மொழி வழக்காம். ஒத்தாரை மட்டுமன்றி வயதின் முதிர்ந்த ஆடவரும் மகளிரும் தம் அன்பரையும் நண்பரையும் இவ்வாறு 'கா' சேர்த்து அழைப்பதும் உண்டு. பண்டமாற்றின்போது 'கா' என்னும் இவ்வசைச்சொல் லானது மிகப் பயின்று மட்டக்களப்பெங்கும் வழங்குகிறது 'அரிசிருக்குதுகா' என்று விற்பாரும், 'அரிசிருக்குதாகா' என்று வாங்கு வோரும் கூறுகிறது கூறப்பட்டோர் முறையே வாங்கவேண்டுமாகில் “கொண்டுவாகா” என்றும்; அப்பொருள் இருந்தால் “இருக்குதுகா” என்றும், அப்பொருள் இல்லாதவிடத்து இல்லகா போகா

என்றும் விடைபகர்கிறது இன்றுமுள்ள பெருவழக்காகும். இவ்வாறு இந்நாட்டிற் பெருவரவிற்காக உள்ள காவின் பயிற்சிச் சிறப்பினை நோக்கியே யாழ்ப்பாணத்து அறிஞரான கல்லடி வேலுப்பிள்ளை என்பார், ஒருபோது மட்டக்களப்பிலே ஆடவர் தோளிலுங்கா, அரிவையர் நாவிலுங் கா” என்று சுவைபடக் கூறினர். ஆடவர் தம் தோளிலே காவுதடிமீது சுவைகளைக் காவிச் செல்லுதல் ‘கா’ எனப்படும் பெயரால் இங்கு வழங்குதல் குறிப்பிடப்பட்டது.

‘கா’ என்ற இந்த முன்னிலை அசைச் சொல்லை ஏற்று வருகின்ற ‘இல்’ என்னும் விளிப்பெயர் ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். இலகா, என்ற இரு சொற்களினாலான தொடரே ‘இலக்கா’ ஆகும். ‘இல’ என்னுஞ் சொல்வழக்கு மிகப் பழங்காலத்ததானதொன்றாகும். சங்க காலத்திலே தலைவனுந் தலைவியும், ஒருவரை ஒருவர் விளித்தற்கமைந்ததாய் ‘எல்லா’ என்ற ஒரு பொதுச்சொல் வழக்கிலிருந்தது. அன்பு கனிந்தார் தம்முள் ஒருவரை ஒருவர் விளித்து வழங்குதற்குரிய முறைப்பெயராக அது கருதப்பட்டது.

“முறைப் பெயர்மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொல்
நிலைக்குரி மரபின் இருவீற்றுமுரித்தே”

— பொருளியல் 220.

என்னுஞ் சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியர் எல்லா என்னுஞ் சொல்லையே “முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச் சொல்” என்று குறிப்பிட்டார். இச்சூத்திரத்திற்கு உரை கூறிய நச்சினார்க்கினியர்

“முறைப் பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருந்தின தகுதியுடைய எல்லாவென்னுஞ் சொல், புலனெறி வழக்கிற்குரிய முறைமையினாலே வழுவாகாது ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் உரியதாய் வழங்கும் என்றவாறு” என்று விளக்கத் தந்தார்.

“கெழுதகை என்றதானே, தலைவியுந் தோழியுந் தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மை என்றும், தலைவன் தலைவியையும் பாங்கனையும் கூறியது சிறுபான்மை வழுவமைதி என்றும் கொள்க.”

உ-ம்:-

அதிர்விற்படிற் றெருக்கி வந்தென் மகன்மேல்
எதிர்வழி நின்றாய் நியேசொல்;
இனி எல்லா”

(கவி-81.)

எனத் தலைவியைத் தலைவன் இழித்துக்கூறலின் வழுவாயமைந்தது.
எல்லாநீஎன்னிபெருத தீதென்

—(கவி 61.)

எனத் தோழி தலைவனை விளித்துக் கூறவின் வழுவாய் அமைந்தது 'எல்லர்விஃதொத்தன்' (கலி 61) என்பது பெண்பால்மேல் வந்தது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க. பொதுச் சொல் என்றதனானே எல்லா, எலுவ என்பனவும் கொள்க. "எலுவசிஞர்" (குறுந் 129 எனவும், "யாரை எலுவ யாரே" (நற்றிணை 295) எனவும் தலைவனைத் தோழி கூறினாள். எலுவி என்பது பால் உணர்தலின் ஆராயப்படா"] என்று விளக்கினார்.

இதனால் எல்லா என்னுஞ் சொல்லை அன்பினால் ஒத்தார் வழங்குவதே பொருந்திய மரபு என்று தெரிகிறது. ஒத்தார் தம்முளன்றி மாறிவழங்குதல் அம்மரபுக்குப் பொருந்தாமை பற்றியே அவ்வாறான வழக்கத்தை 'வழுவாயமைந்தன்' என்று உரைகாரர் கொண்டார். எல்லா என்ற விளியானது ஹலோ என்ற ஆங்கிலச் சொற்போன்று இரு பாற்கும் பொதுவான தொன்றெனினும், திரிந்த நிலையில் எலுவன் என்ற ஆண்பால் வடிவத்திற்கும் எலுவி என்ற பெண்பால் வடிவத்திற்கும் அஃது இடந்தந்தது. அவ்வாறே 'ஏலா, ஏலாள், எலுவன், எலுவை, எலுவல்' என்னும் பெயர்ச் சொற்களும் 'எலுவர், எலா, எல்லே, எல்ல, இல' என்ற விளிப் பெயர்களும் எல்லா என்பதன் திரிபாய்ப் பண்டு வழங்கலாயின. (மட்டக்களப்பில் அல்லவா என்ற வினாச் சொல்லானது சிதைந்த நிலையில் எலுவா என்றும் வழங்குகிறது. எலுவா என்னும் அந்த வினாச் சொல்லும், மேலே காட்டிய எலுவா [தோழனே] என்ற விளிப் பெயரும் வேறுனவை என்பதை இங்குக் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். எல்லா என்னும் சொல் இன்று தென்னாட்டில் எல, எலர், எலே என்னும் வடிவங்களில் ஆண்பால் விளியாகவும், ஏழா என்னும் வடிவீற் பெண்பால் விளியாகவும் சிறுபான்மை வழங்குகின்றது. எணை, இணை, அணை, ஏணை என்பனவாய் ணகர ஓசை புணர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துப் பொதுமக்களிடையே வழங்கும் சொற்கள் 'எல்லா'வின் பண்டைப் பொருளமைதியினை ஒருங்கே பெற்ற திரிபுகளாம்.

எல என்னும் வடிவம், எட், ஏட், ஏடா, ஏடே, அட, அடா, அடே, என்று திரிபு பெற்று ஆண்பால் விளியாகவும் எடி, ஏடி, அடி; அட என்று பெண்பால் விளியாகவும் தமிழ் வழங்கும் இடமெங்கும் பெரும்பாலும் வழங்குகின்றது. எனினும் எல்லாவினது பண்டைய அன்பின் ஒழுக்கு இத்திரிபுகளில் இடம் பெறவில்லை எனலாம். சில இடங்களில் அதிகாரம் கலந்த ஆணைக்குரல் இவற்றிலே தொனிக்கவுங் கேட்கின்றோம். அடா என்பதை அரா, ரா என்றும் அடோ என்பதை அரே, ரே என்றும் தெலுங்கர் வழங்குவர். மலையாளிகள் ஏடா என்று இதனைக் குறிப்பர். ரா, ரே என்னும் சிதைவுகள் இந்தி, உருது மொழிகளிலும் வழக்காறு பெற்றுள்ளன. தமிழ்மொழி தன் குழு மொழிகளுக்கெல்லாம் தாய்மை பூண்

டிருந்த சிறப்பினையும் இவ்வாறு காட்டுவதாகவுள்ள இப்பழஞ் சொல் அன்பின் ஒத்தார் தம்முள் ஒருவரை ஒருவர் அழைக்கும் விளிச்சொல்லாய் இருந்து இன்று வழக்கொழிந்து விட்டமை மட்டு மன்றித் திரிந்த உருவிலுங்கூட அடியவரையும் கீழ் மக்களையுமே விளிப்பதாய் இன்று வழங்கக் காண்கிறோம். இந்நிலையிலே மட்டக் களப்பாரது தமிழ்வழக்கிலே எல்லா என்பதன் நேர்த்திரிபான இல என்னுஞ் சொல் பண்டைய மரபு தவறாத நிலையிலே ஒத்தார் தம் முள் அமைந்த விளிவழக்காய்ப் பயிலக் காண்டல் பெருஞ்சிறப்பா ரும்.

“சீறடி சிவப்ப

எவனில குறுமகள் இயங்குதி” என்னும் அகநானூற்றுச் செய் யுள்ள ஒரு தந்தை “இல குறுமகள்” (ஏ! இளமையான என் மகளே) என்று அன்பொழுகக் கூறுவதாகத் தோழி தலைவியை விளித்துக் கூறுகின்றனள். இல என்பது சங்கச் செய்யுள்களுள் அன்பொத்தார் தம்முள் வழங்கிய விளிச்சொல்லாய் நிலவியதென்பது இதனாலும் இதுபோன்ற வேறு பல செய்யுள்களாலுங் கொள்ளக்கிடக்கிறது. இச் சங்ககால விளிப்பொருளிலேயே “புள்ள லெக்கா” என்ற மட் டக்களப்பு நாட்டுப் பாடலிலும் இல அமைந்திருத்தல் கருதியின் புறத்தக்கதாகும்: கவி வழக்கின் மட்டுமன்றி இந்நாட்டு மகளிர் தம் நாவழக்கிலும் இலவும், காவும் சேர்ந்து நிறைந்த இலக்கா பயின்று அவர்தம் மொழி வழக்கை அழகு செய்கின்றது. இத் தொன்னெறி வழக்கின் அழியாத சிறப்பினைக் கண்டு நாம் பெரிதும் மகிழ்வுறல் வேண்டும்.

இலக்கணம் ஏன் ?

இக்காலத்திலே 'இலக்கணம் தேவையில்லை', என்ற ஓர் அபிப்பிராயம் பலரிடையே பரவியிருக்கின்றது. இது துர்ப்பாக்கிய நிலை என்றே கூறல் வேண்டும். உண்மையான இலக்கியம் எது? என்பதை உணர்ந்தவர்கள் இலக்கணத்தின் அவசியத்தை நன்கு அறிவார்கள். பொன்னுபரணங்களை அணிபவர்களுக்கு 'பொன்னை உரைபார்க்கும் உரைகல் எதற்கு' என்ற கேள்வி சரியானது போலத் தோன்றலாம். ஆனால், அதனை ஊன்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் ஆபரணஞ் செய்ய உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பொன், தூய பொன்னு, கலப்புப் பொன்னு, கலக்காப்பொன்னு? என்பனவற்றை உணர்ந்துவதற்கு உரைகல் எத்தனை அவசியம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தமிழ் நாட்டவர்களாகிய நாம் ஆபரணங்களை அணிகிறோம்; அழகுக்கு மட்டுமன்றி ஆபத்துக்காலத்திலே அடகு வைத்துப் பணம் பெறவும், அணியுங் காலத்து பொன்னின் தொடர்பால் உடலானது சுகம்பெறவும் அணிகிறோம். 'கிலிட்டு' என்று சொல்லப் படும் மேற்பூச்சுப் பொன்னிலே மட்டும் ஆபரணங்களைச் செய்தால், செய்த காலத்து மட்டும் அது சிறிது அழகுடையதாயிருக்கும். சிறிது காலத்தால் அழகு கெட்டுவிடும்; நிறம் மங்கி விடும்; ஒளி இழந்து விடும். எனவே, அஃது அழகு தருமியல்பையும் இழந்துவிடும்; ஆபத்துக்காலத்துக்குதவும் இயல்பும் உடலுக்கு உறுதி தருமியல்பும் அதற்கு ஒரு பொழுது மில்லையாகலின் அது உபயோகமற்ற பொருளாக, அதற்காகக் கொடுத்த பணம் வீணாகிவிடுகின்றது.

இலக்கியத்துக்கும் இலக்கணத்துக்கும் உள்ள தொடர்பும் மேற்கூறப்பட்ட தொடர்பு போன்றதே. 'கிலிட்டு' ஆபரணங்கள் எந்த அளவுக்கு ஆபரணங்களென மதிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்த அளவுக்கே இக்காலத்துச் செய்யப்படும் இலக்கிய மெனப்படுபவைகளும் இலக்கியங்களாகின்றன. அவை வெளிவந்த காலத்து மட்டும், உண்மை இலக்கியத்தை அறிய மாட்டாதாரிடையே 'இலக்கியங்கள்' என மதிக்கப்படுகின்றன. சிலகாலஞ் செல்ல, அவை 'கிலிட்டு' ஆபரணங்கள்போல அவர்களாலேயே புறக்கணிக்கப்படும். இலக்கியமாகிய உரைகல்லே அறிந்திருக்கும் அறிஞர்கள், அவை வெளிவரும் காலத்திலேயே அவை இலக்கியங்களாகா என்பதை அறிவர்.

மிதிலையை நோக்கி விசுவாமித்திர, இராம, இலக்குவர் சென்ற காலத்து அந்தப்புரத்து உப்பரிசையின் மீது நின்ற சீதாபிராட்டியை, இராமன் காண நேர்ந்தது. அப்போழுது அவன் இதயம் சீதைபார் சென்றது. சென்றதும் இராமனது சிந்தனையிற் பல வினாக்கள் எழுந்தன. இவள் கன்னியா? என்பதும் அவற்றுள் ஒரு வினாவாகும். அவ்வினாவுக்கு விடை உடனேயே அவனுக்குப் புலனாகிவிட்டது;

“ ஏகம் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகு மோதிதற் காகிய காரணம்
பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகு மேயிதற் கையுற வில்லையே”

என முடிவு செய்கிறான். சரியான வழியிற் பழக்கப்பட்ட மனம், விரைவிற் சரியான முடிவை அடைந்து விடுகிறது, என்பதை நாம் இதனால் உணருகிறோம். இதுபோலவே சரியான, நல்ல இலக்கியங்களிற் பழகியவர்கள் உடனேயே அஃது இலக்கியமா, அன்று? என முடிவு செய்யும் ஆற்றல் பெற்றிருப்பர். அதற்குதவுவது-வழிகாட்டுவது இலக்கணமே. பல வேறு இலக்கியங்களையும் படித்துப் பயிற்சி பெற்று அநுபவம் பெறுவதற்குரிய வழியை இலக்கணம் ஓரளவு இலகுவாகக் குகிறது. சரியான இலக்கியத்தை அறிதற்குரிய பொதுமுறையை இலக்கியம் பயின்ற மேலோர் வரையறை செய்துதவிய இலக்கணங்கள் அறிவிக்கின்றன. அவ்விலக்கணம் பிறழ்ந்தால் அங்கே இலக்கியம் இருக்கமாட்டாது என்பது நிச்சயம். அவ்விலக்கணம் பொருள் பற்றிப் பிறழ்ந்தால் அங்கே பொருள் பற்றிய இலக்கியம் இல்லை; சொல்பற்றிப் பிறழ்ந்தால் சொல் பற்றிய இலக்கியம் இல்லை; அமைப்பு முறை பிறழ்ந்தால் அமைப்பு முறை பற்றிய இலக்கியம் இல்லை, இவற்றுள் ஒன்றின்மை மற்றவற்றையும் இல்லையாக்கவும் கூடும்.

அரச சபையிலே துரியோதனன், “திரௌபதியைக் கொண்டு வந்து எனது தொடைமீது வைப்பாயாக”, என்று துச்சாதனனுக்குக் கூறினான். அப்போது, “என்னை இருக்குமாறு கூறிச் சுட்டிக்காட்டிய துரியோதனது தொடையிலே வாயலகிஞற் பறவைகள் குத்த அதனால் உயிர் ஒழிவானாக” என்று திரௌபதி சாபமிட்டு “அவையிலே என்னைக் கொண்டுவந்து அஞ்சாமற்றுகில் தீண்டி அளகந் தீண்டி அரசர்களுக்கு முன்புதகாத மொழிகளைக் கூறியவரைப் போரிலே முடி துணித்து குருதிபெருகிக் கொண்டிருக்க வெற்றி முரசு முழங்குகின்ற அக்காலத்திலே முடிப்பேனே யன்றி அதுவரை அவிழ்க்கப்பட்ட என் கூந்தலை எடுத்து முடியேன்” என்று சபதம் கூறினான். இவ்வாறு கோபம் வந்தகாலத்து வில்லிபுத்தூரின் திரௌபதி கூற,

“ பாவி துச்சாதனன் செந்நீர் அந்தப்
பாழ்த் துரியோதனன் ஆக்கையிரத்தம்

மேனியிரண்டுங் கலந்தே குழல்

மீதினிற் பூசி நறு நெய் குளித்தே, குழல் முடிப்பேன்''

என, பாரதியாரின் பாஞ்சாலி கூறுகிறாள். பாரதியாரின் இப் பாஞ்சாலி பெண்மையிற் பிறழ்ந்துள்ளமை இலக்கணங்களிற் பழகியவர் களுக்குப் புலனாகாமற் போகாது.

துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் கூந்தலைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு செல்லும்போது, வழியில் அவள் நிலையைக் கண்ட மக்கள்;

''தனி நாயகிதன் தாம நறுங்குழலோ
உரக்க கொடி வேந்தன் குலமோ குலைந்து''

'' என்னே குடியிற் பிறந்தாருக்கு இருப்பன்று
இவ்வூர் இனியேன் பார்''

'' அன்னே துன்பங் களைந்து இன்பமா
வாய் என்றே அருள் புரிவார்''

எனப் புலம்பியதாக மட்டும் வில்லி பாரதம் கூறுகிறதே யன்றி, அது பற்றி ஒருவித அபிப்பிராயமும் கூறுகிருக்க,

'' வீரமிலா நாய்கள் விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னையவள் அந்தப்புரத்தினிலே சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பலுற்றார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ''

என அந்நகர மக்களின் நிலைமையையுங் கூறி, அதுபற்றித் தம் அபிப் பிராயத்தையும் பாரதியார் கூறினார்.

இவ்விரு சம்பவத்தையுங் கூர்ந்து அவதானித்தால், பாரதியார் புலவருக்குரிய நடுநிலையினின்றும் மாறுபட்டு உணர்ச்சி வசமாகி இலக்கியப் பொருளைப் பிறழ உணர்த்துகிறார். இது நியாயமன்று. இது நியாயமாயின், திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த காலத்து அவையிலிருந்து அதனைப் பார்த்த வீடுமன் முதலாயினோரை எவ்வாறு இழித்துக் கூறியிருக்க வேண்டும்!

கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு இவ்விரு பொருள் வேறுபாடுகளும் புலனாகும்; பொருளிலக்கண நூல்களுட் பயின்றார் இத்தகைய வேறுபாடுகளை உணர, இலக்கணம் உதவுகிறது.

மேற்கூறியவை போன்றவற்றுக்குத் தனியான இலக்கணங்களை நூல்கள் கூற்றற்றிலவேனும் எழுத்து, சொல், தொடர் முதலியவற்றிற்கு இலக்கணம் தமிழிலேசிறந்த முறையில் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

தெளிவாக இலக்கணம் வகுக்கப்படாதனவற்றிற்கே மரபு பற்றி இலக்கணங் கொள்ளவேண்டியிருக்கும்போது கூறப்பட்ட இலக்கணங் களை மீறி வருவனவற்றை இலக்கியங்கள் என்று கூறுவதெப்படி? இக்காலத்து பேரூர் பிடித்த ஒவ்வொருவரும் தம்மை எழுத்தாளர் என்று சொல்வதோடு விட்டுவிடாது, தாம் எழுதுவனவற்றை இலக் கியம் என்றும் கூறுகிறார்களே. இது காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு, என்ற பழமொழியைத்தான் நினைவூட்டுகின்றது. இலக்கணம் அறிந்தோர் இதைப் பார்த்து நகைப்பார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'மாணிக்கவாசகர் அடிச்சுவட்டில்' என்றொரு நூல் வெளிவந்தது: 'அடிச்சுவடு' என்பது ஒரு மரபுத் தொடர். அஃது, ஒருவருடைய விட்டுச்சென்ற கொள்கைகளைக் கருதும். எனவே, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது சமயக் கோட்பாட்டோடு தொடர்பானதொரு நூலெனவே அதனை எண்ணவேண்டும். ஆனால், அந்நூல் அதனைப்பற்றியதன்று. மாணிக்கவாசகர் எவ்வெத் தலங் களை எவ்வெவ் பொழுங்கிற் சென்று தரிசனஞ் செய்ததாகத் திருவாத லூர் புராணம் கூறுகிறதோ, அவ்வொழுங்கில் ஒருவர் செய்த பிர யாணக் கட்டுரை நூல் அது. அந்நூல் இப்பெயர் பெற்றமை சரி யன்று என்பதை இலக்கணம் உணர்ந்தார் காதுகள் உடனே கூறி விரும். இதற்காகவே இலக்கணம் அவசியம் என்று கூறுகிறோம்.

'விபுலாநந்த ஆராய்வு' எனப்பட்டதொரு நூல் இன்று பொ துத்தராதரப் பத்திர வகுப்பு மாணவர்க்கு இலக்கிய பாடநூலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பார்ப்பதற்குமுன் இந்நூல் எதனைப் பற்றிக்கூறும் என்று ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு அந்நூலைப் பார்த்தால் உண்மையில் ஏமாற்றம் அடைய நேரிடும். ஏனெனில் விபுலாநந்தருடைய ஆராய்வுகள் சிலவற்றைக் கூறும் நூல் 'விபுலா நந்தர் ஆராய்வு' அல்லது விபுலாநந்தர் ஆராய்வு என இருத்தல் வேண்டும். 'விபுலாந்த என வரும்போது விபுலாநந்தரார் செய்யப் பட்ட தூல்களைக் கருதும். எனவே, விபுலாநந்த ஆராய்வு' என்பது விபுலாநந்தருடைய நூல்களை ஆராய்தல் என்றாகும்.

"பொறிவாயிலைந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி" என்ற குறளில், பரிமேலழகர், ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி, என்றது, கபிலரது பாட்டு என்பது போல நின்று, " எனக் கூறி யுள்ளார். ஐந்தவித்தான் என்பது முழுப்பெயராய் நிற்பதுபோலவே விபுலாநந்தர் அல்லது விபுலாநந்தர் என நின்றல் வேண்டும். தொல் காப்பியர் ஆராய்வு என்று எழுதுவதும் "தொல்காப்பிய ஆராய்வு" என்று எழுதுவதும் ஒன்றாகா; முன்னையது தொல்காப்பியருடைய ஆராய்ச்சிகளையும் பின்னையது தொல்காப்பியத்துச் செய்யப்படும் ஆராய்வுகளையும் குறிப்பதுபோலவே "விபுலாநந்தர் ஆராய்வு" "விபு லாநந்த ஆராய்வு" என்பனவும் பொருள்படும். இது தொகையிலக்க ணம் உணர்ந்தவர்களுடைய காதுகளுக்கு உடனேயே புலனாகிவிடும்; இதனாலேதான் இலக்கணம் வேண்டும் என்கிறோம்.

“வீரெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் வேந்தன்கண்
ஊரெய்தி உள்ளப் படும்,”

என்ற குறளுக்கு, பரிமேலழகர் கூறும் பெர்ருள். எண்ணத்தாற் சிறப்பெய்திப் பிற இலக்கணங்களானும் மாட்சிமைப்பட்ட அமைச்சரது வினைத்திட்டம் வேந்தன் கண்ணே உறுதலை எய்துதலான் எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படும், ... என்பதாம். நல்ல அமைச்சனது செயல், வேந்தன்மூலம் பரவிப் பெருமையடையும், என்பது கருத்து. மந்திரியாற் செய்யப்படினும் அது மன்னன் மூலமே பரவும் என்றவாறு; பரப்புதற்குரியான் அரசனாதலின்.

இதில் ‘ஊறு’ என்பதற்கு, ‘உறுதல் – அடைதல்’ என்பது கருத்து. இனி ‘ஊறு’ என்பதற்கு அடைதல் எனல் பொருந்தாது. இடையூறு’ என்பதே கருத்து எனக்கொண்டு, நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் ‘சிறந்த மாட்சிமைப் பட்டவர்களது செயற்றிறம் வேந்தனால் இடையூறுற்று உலகமக்களாலே நன்கு மதிக்கப்படும், எனப்பொருள் கூறினார்: காந்திஜியின் சுதந்திரப் போராட்டம் பிரித்தானிய அரசினரால் இடையூறுற்று உலகமக்களாலே நன்கு மதிக்கப்பட்டது, என்பது அவரின் மனக்கிடக்கையாகும்.

‘வேந்தன்கண்’ என்பதில் கண் 7ஆம் வேற்றுமை உருபு; இடப் பொருளில் வந்தது. அதற்கு நாமக்கல் வேந்தனால் என மூன்றாம் வேற்றுமைக்கருவிப் பொருளில் உரை கூறியுள்ளார். ஒரு வேற்றுமை உருபு அவ்விடத்துப் பெர்ருந்தாவிடில்லவா மற்றொரு வேற்றுமை யாக்குதல் வேண்டும். ஊறு என்பது நாமக்கல் கூறுவதுபோல இடையூறு-என்றபொருளிலேயன்றிப் பிறபொருளிலும் வரும். “சுவையொளி ஊறு ஒசை நாற்றம்” என்ற குறளில், ஊறு என்பது இடையூறு என்ற பொருளில் வரவில்லை, உறுதல் என்ற பொருளிலே வந்துள்ளது. இதை நோக்கப் பழைய இலக்கியங்களின் உண்மைப் பொருளை அறிய இலக்கணம் பேருதவி புரியும் என்பதை அறியலாம்.

“தேரோடும் வீதியெல்லாம் செங்கயலும் சங்கினமும் நீரோடு லாவிரும் நெல்லையே” என்ற இப்பகுதியில் ஓடும் என்னுஞ் சொல்லை செய்யும் என்னும் எச்சமாகக் கொள்ளின் பொருள் வழுவும் அதனை முற்றாகக் கொள்ளின் பொருட்டெளிவும் இருத்தல் காண்கிறோம். இவ்வாறுதான் இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம் உதவுகின்றது;

வில்லிபுத்தூரர் பாரதத்திற் கிருட்டினன் தூதுச்சருக்கத்தில் சகாதேவன் கூற்றாக உள்ள ஒரு பாடல்.

சிந்தித்த படிநீயும் சென்றாலென் ஒழிந்தாலென் செறிந்தநூறு
மைந்தர்க்குள் முதல்வனிலம் வழங்காமலிருந்தாலென் வழங்கினாலென்
கொந்துற்ற குழலிவன முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை
அந்தத்தின் முடியும்வகை அடியேற்குத் தெரியுமோ ஆதிமூர்த்தி.

என்பது. இப்பாடல் மூலம் சகாதேவன் தன் உள்ளக்கருத்தை உணர்த்துகிறான். ஆனால் பாட்டைப்படித்துப் பார்க்கும்போது அவன் உள்ளக்கருத்து எதுவென்று நன்கு புலனாகவில்லை. 'அடியேற்குத் தெரியுமோ' என்று கூறுதல்மூலம் தெரியாது எனக்கூறுவதுபோலவும், 'அடியேற்குத் தெரியும் ஓ ஆதி மூர்த்தி' எனக்கூறுதல்மூலம் தனக்குத்தெரியும் எனக்கூறுதல் போலவும் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கடைசி வரியை, அந்தத்து + இல்+முடியும்வகை, எனப்பிரித்து 'அந்தத்து' என்பதனை அகரச் சாரியை கெட்ட 'அந்தத்தது' என ஒன்றற்பாற் குறிப்பு வினைப்பெயராகக்கொண்டு, இறுதியானது இல்லாமல் முடியும்வகை எனப்பொருள் கூறின், இருபொருளை த்தருவதாய் இச்செய்யுள் பூரணப்பொலிவுபெற்று நிற்பதைக் கர்ணலாம். இச்செய்யுளில் வரிக்கிரண்டாக மூன்று வரிகளில் ஆறு செயல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- (1). சிந்தித்தபடி செல்தல், செல்லாது விடுதல்,
- (2). நிலம் வழங்காமலிருத்தல், வழங்குதல்,
- (3). குழல் முடித்தல், விரித்தல் என்னுமாறுமாம்.

இவற்றுள் ஒவ்வொரு வரியிலுமுள்ள இவ்விரண்டில், பின்னிருப்பவை — அந்தத்தன முடியாதிருக்க; முன்னிருப்பவை, 'சிந்தித்தபடி' சென்று, நூறு மைந்தர்க்குள்ளே முதல்வன் நிலம் வழங்காமலிருக்க இவளுந் குழல் முடிப்பான் என எதிர்காலத்தை அறிய வல்லவனாகிய சகாதேவன் கூறியதாகக் கருத்துக் கொள்ளின் பொருள் சிறக்கும்.

இவ்வாறு செய்யுள்களின் உண்மைப் பொருளை அறிய இலக்கணம் உதவுகிறது.

“அல்லையாண்ட மைந்த மேனி அழகனும் அவளும் துஞ்சு,” என்று இராமாயணச் செய்யுளில், இராமனை, அல்லையாண்டமைந்த மேனி அழகன் என வருணித்த குகன் சீதையை அடையின்றி அவள் எனக் கூறலாமா? என்று கேட்கத் தோன்றலாம். குகன், சீதையைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதபடியால் இராமனின் அழகை அறிந்ததுபோல சீதையின் அழகை அறியவில்லை என இதற்கு விடை கூறுவது சரி போலத் தோன்றலாம். ஆயின், தன் மனைவியல்லாதவளைத் தாயாகக் காண இலக்கியம் அனுமதிக்கிறது. அன்றியும் சீதையின் அழகைக் குகன் அறியான் ஆகலின், 'அவளை' என்று கூறினானெனில், “அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினான்,” என இராமனை அண்ணல் எனக் கூறிய கம்பர், சீதையை அவள் எனக் கூறியதேன்? என்ற வினா எழுகிறது. அவள் என்ற சொல், அ+அள் எனப் பிரிக்கப்பட்டு 'அத் தன்மையன்' எனப் பொருள் கொள்ளப்படும். 'அ' என்பது பண்டறி சுட்டு. எனவே இராமனது அழகுக்கேற்ற அழகுடையான், இராமனது பெருமைக்கேற்ற பெருமையுடையான் என்ற பொருளிலேயே 'அவள்' என்ற சொல் உபயோகிக்கப்பட்டது. இத்தகைய உண்மைப் பொருளுணர்வுக்கு இலக்கணம் உதவுகிறது.

இராம. இலக்குவ, சீதையாதியோர் கானகம் சென்ற காலத்
திலே குகன் அவர்கள் வருகையைக் கேட்டு இராமனைக் காணச் செல்
கிறான். இலக்குவன்மூலம் இராமனைக் காண அனுமதி பெற்று
உள்ளே புகுதற்குமுன்;

“சுற்றம் அப்புறம் நிற்கச் சுடுகணை
விறுறுறந்தரை வீக்கிய வாளொழித்து
அற்றம் நீத்த மனத்தினன் அன்பினன்
நற்றவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்”

இவ்வாறு சென்ற குகன், தனது சுற்றத்தை வெளியே நிற்கச்
செய்து தான் வைத்திருக்கும் வில், கணை முதலியவற்றையும் அரை
யிற் கட்டிய வாளையும் களைந்து இராமனிருந்த இடத்தை அடைந்
தான். இச்செய்யுளிலே சுற்றம் நிற்க, சுடுகணை வில் துறந்து, வாள
ஒழித்து, என வினையெச்சங்களாக முன்னர்க் கூறி, அற்றம் நீத்த
எனப் பின்னர்ப் பெயரெச்சமாக அமைத்துள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.
அற்றமென்பது குற்றம். நீத்த என்ற பெயரெச்சம் அவன் மனம்
இயல்பாகவே குற்றத்தினின்றும் நீங்கியது என்ற பொருளைத் தருமே
யன்றி நில் முதலியன போல அப்பொழுது நீக்கப்பட்டதாகாது
என்பதைக் காட்டுகின்றது. பெயரெச்ச வினையெச்ச அமைப்பின்மூலம்
உண்மைப்பொருளைச் செய்யுளில் அமைத்துள்ள முறை இலக்கணம்
உணர்ந்தார்க்கு மிக இன்பம் பயப்படுதொன்றாகும்.

இலக்கணம் என்பதென்ன? பல இலக்கியங்களிலுங் காணப்பட்ட
பொருள், சொல், தொடர்க்குணிகளது ஒருமைப்பாட்டை ஒழுங்கு
படக்கூறுவதே. இவ்வொருமைப்பாட்டிற்கொவ்வாத மாறுபாடான
புதிய அமிசங்களை ஓக்காலத்துக் கொள்ளலாகாதோவெனில், கொள்
ளலாம். ஆனால் எவ்விதம் கொள்ளப்படவேண்டும். பொதுமக்களது
ஆலோசனையின் பேரிற சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் எனச்சிலர்
கூறுகிறார்கள். இது பொருந்தாது. ஏனெனில், கலை, கல்வி என்பன
சனநாயகத்தின் மூலம் முடிவு செய்யப்படுவனவல்ல. அறிஞர்களது
முடிபின்மூலமே நிருணயிக்கப்படல் வேண்டும். பல இலக்கியங்களையும்
படித்துணர்ந்த மேலவர்களாகிய அறிஞர்களது முடிபே முடிபாகும்.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத்
தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து
வழக்கும் செய்யுளும்
ஆயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்நாடி.”

என்ற பனம்பாரனார் கூற்றிலும் நல்லுலகமென்று அறிஞரையே
கூறினார். உலகமென்றது உயர்ந்தோரையே கருதும். இங்ஙனமாக
இலக்கணத்துக் கூறப்பட்ட விதிகளுக்கு முரணான முறையில் ஆக்கப்
பட்ட நூல்கள் இலக்கியங்கள் ஆகா. எழுதப்படும் நூல்கள் இலக்கியங்
களா, அன்று? என ஆராய்ந்து விமர்சித்து முடிவு கூறத்தக்கோர்
இலக்கணம் உணர்ந்தோராகவே இருத்தல் வேண்டும். அவர்களால்
ஆங்கீகரிக்கப்பட்ட, காய்தலுவத்தலற்ற முடிபு கொண்டே இலக்
கியங்களை வரையறுத்தல் வேண்டும். அல்லாதனவற்றை இலக்கியப்
போலிகள் எனத் தள்ளிவிடுக.

கலைச்சொல்லாக்கம்

தாய்நாட்டில்:

இற்றைக்கு முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் விஞ்ஞானக் கலைகளையெல்லாந் தமிழ்மூலமாகத் தம் பாடசாலைகளிலே கற்பித்தல்வேண்டுமென்று முயற்சியெடுத்தனர். புத்தம்புதிய கலைகளைத் தமிழில் ஆக்கமுயன்றபொழுது அதற்கு அக்கலைகளைச் சொல்லுந் திறமை முதற்கண்வேண்டுமென்று கண்டனர். அதனால் எட்டுத்திக்குஞ் சென்று கலைச்செல்வங்கள் யாவற்றையுஞ் சேகரித்துச் சொல்லாக்கஞ் செய்தனர்.

இவர்களுக்குப்பின் சென்னைக் கல்வியமைச்சர் குழுவினர், கலைச்சொல்லாக்கஞ் செய்து முன்னையோர் தொண்டினைப் பெருக்கி விரிவுபடுத்திப் பிறிதொரு கலைச்சொற்றொகுதியை வெளியிட்டனர். இத் தொகுதிகளிரண்டும் பல்கலைத்துறையிலுஞ் சென்று சேகரித்த சொற்களை ஒரு நூலாகப் பல பாடங்களின் தலைப்பிலே தரப்பட்டவை.

இற்றைக்கு நான்கைந்தாண்டுகளுக்கிடையிற் சென்னையிலுள்ள பல கல்வித்துறைகளிலிருந்துத் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாடத்திற் கெனச் சொற்றொகுதிகள் வெளிவந்துள. இவை முன்புதோன்றியனவற்றின் கூர்ப்பாகவே தோன்றின. இத்துணை ஆண்டுகளுக்குள் இத்துணை மாற்றமும் விரிவும் முன்னேற்றமுங் கலைகளைக் கற்குஞ் சமூகத்திலே நிகழ்ந்தனவற்றை இக்கலைச்சொற்றொகுதிகள் ஆணித்தரமாகக்காட்டுகின்றன.

கலைச்சொல்லாக்கத்துடன் கலைகளைப் பற்றிய விசாரம் நின்று விடவில்லை. சொற்றொகுதிகளோடு அவற்றைத் தழுவிப்பாடநூல்களும் பல தோன்றிப் படிப்போர்க்குப் பயனளித்தன. மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் பலவும் முதலூல்கள் சிலவும் எல்லாத் துறையிலுந் தோன்றின. மேலும், தனித்துறைகளிலே அவற்றின் சார்பு நூல்களாகப் பல ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைத் தொகுதிகளும் பெருவிளக்க நூல்களுந் தோன்றின. அவை இன்னுந் தோன்றும்.

விஞ்ஞானக் கலைகள் ஒவ்வொருவினையும் மாற்றமடைந்தும். விருத்தியடைந்தும் வருகின்றமையால், அவற்றின் துறைகளை எளிதில் விளக்கும் நோக்குடன் கலைச்சொற்களை ஆக்கவும் புதிதுகாணவும் வேண்டும். ஆக்குஞ்சொல் உரியபொருளை விளக்குமுகமாக அமையவேண்டும். மேலைநாட்டுப் பல்வேறு மாகாணங்களிலும், புதிதாகக்காணும் பொருளுடனே செயலையோ, சூழலையோ, உற்பத்தியையோ கொண்டு உடனுக்குடன் புதிய சொல்லையும் ஆக்கி இணைத்துவிடுகின்றார்கள்.

நம் நாட்டில்:

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கை வித்தியாபகுதியினரின் முயற்சியாற் சொற்றொகுதிகள் பல தோற்றமளிக்கத் தொடங்கின. பல்கலைத் துறைகளிலும் இற்றைவரை முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தொகுதிகள் அச்சாகின. இவற்றைத் தொடர்ந்து இத்துறைகளிலெல்லாம் பாடநூல்களும் பல அச்சாகின; சில சொற்றொகுதிகளும் பாடநூல்களும் மறுமுறையும் அச்சேற இருக்கின்றன.

இச்சிறியகால எல்லையுள், சில சொற்கள் மாற்றப்படவேண்டுமென்பது தெளிவாயிற்று. அதனாலே முன்சொற்களுக்குச் சில திருத்தங்களும் வேறு சில கூட்டான எழுத்துக்களும் கலைச்சொற்களுக்குச் சேர்க்கப்பட்டன. துறைகள் விரிவடையும்போது, புதிய சொற்களுக்குச் சேர்ந்து அவற்றிற்குரிய தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சொல்லாக்க முறைகளைப்பற்றிச் சிறிது விளக்குவதே இக்கட்டுரையினது நோக்கமாகும்.

பொது விதி:

விஞ்ஞானச் சொற்றொகுதிகளிற் சருவதேச சம்மதமான சொற்களுமுள்; ஒரு தேசத்திற்குரிய சிறப்புச் சொற்களுமுள். சருவதேச சம்மதமான சொற்கள் மூன்று அல்லது நான்கிற்கு மேற்பட்ட ஐரோப்பிய மொழிகளுக்குப் பொதுவானவையாகவிருக்கும். இவை ஆங்கில மொழியினூடாகவே நமக்கு வந்துசேர்ந்தவை. அதனால் அம்மொழிவழிவரும் ஓசையைத் தழுவி இவை உருப்பெயர்ப்புச் செய்யப்படும். இப்படித் தமிழிலவரும் சொல் பழைய வழக்கிலுள்ள திசைச்சொற்கள் போன்று தமிழருவுந் தமிழோசையும் பெற்றுவரும்.

தமிழிலே முன்பே வழங்கிவருஞ் சொற்களிருப்பின் அச்சொற்கள் சேர்க்கப்படும். கைப்பணிப் பாடங்களிலும் இரசாயனவியலிலும் பொருத்தமான இடங்களில் இப்படியான சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. ஆங்கிலமொழியிற் பொதுச் சொற்களாகக் கருதப்படுவன பலவும், அவ்வப்பாடச் சொற்கோவையில் இடம்பெறும்போது அவ்வப்பாடத்தின் சிறப்பான கருத்தைத் தழுவியே அவை ஆங்கு மொழி பெயர்க்கப்படும்.

புதுச்சொல்லாக்கும்போது ஆங்கிலச்சொல்லின் நேர்க் கருத்து டைய தமிழ்ச்சொல்லைத் தெரிந்து, அதற்கு மரபுவழுவாத ஈறுக ளுள் ஒன்றைச் சேர்த்துத் தமிழருக்கொடுத்து அது வழங்கப்படும். வடமொழிச்சொல் எடுத்தாளாமிடத்துக் கிரந்த எழுத்துக்கள் தவிர்த் துத் தமிழெழுத்துக்களே வழங்கப்படும். இன்னும், பழைமை வழக் கிருப்பினும் இக்காலம் நன்கு பயின்றுவரும் சொல்லே சேர்க்கப் படும். வடமொழியில் “ரத்னம்” என்றிருப்பது தமிழிலக்கணத்தில் “அரதனம்” என்று வழங்கப்படும் எனக் கற்பித்திருப்பினும், அது இக்காலம் பயின்றுவரும் சொல்லாகிய “இரத்தினம்” என்னும் உரு வத்திலேயே எடுத்தாளப்படும்.

கைப்பணி:

இத்தலைப்பிலே மரவேலை, அரக்குவேலை, வளைதல்வேலை, நெசவு வேலை, உலோகவேலை என்பன அடங்கும். இச்சொற்றொகுதிகளுள் வந்த சில சொற்களை ஆராய்வோம்.

மரவேலை:

Bead கம்பி, மணி.
Beading கம்பியிழுத்தல், மணிவரிச்சு,

இச்சொற்கள் சுவரலங்காரத்தைக் குறிப்பன. ஆதிமில் இக்கோடுகள் ஒரே நீளக்கம்பிவடிவாக விருந்தமையாற் கம்பி எனும் பெயர் வழங்கியது. இப்போது இவ்வரைகளிலே மணிகள், இலைகள், பழங் கள் என்பனவற்றின் உருவம் அமைவதால் “மணிவரிச்சு” என்னும் பதம் மிக்க பொருத்தமாக அமைகிறது. இது பின்னர்ச் சேர்க்கப் படுகிறது.

	ஆக்கம்	வழக்கு
King post	ஊசிக்கால்	இராசமல்
Mould	அச்சு	மால்
Sunk	ஆழ்த்தி	எழுதகமால்
Moulding	சித்திரவுரு	திரணைசீவல்

	ஆக்கம்	வழக்கு
Awl	துளையூசி	துன்னூசி
Crucible	புடக்குகை	முசை
Joist	விட்டம்	உத்திரம்
Spool	நூற்பந்து	கண்டி

மேற்கூறிய சொற்களுள் முதற்கண்ணுள்ளன தொழின் முறையா லும் உருமுறையாலும் ஆக்கியமைத்த சொற்களாகும். பின்னர்த் தரப்பட்டன பிரதேச வழக்காகவிருப்பினுங் கிராமங்களில் வழங்கி வருவதால் இவையுஞ் சேர்க்கப்பட்டன.

அச்சியல்:

Text	பொது	அச்சியல்
Proof	பாடம்	அகவாசகம்
Ligature	படி, ஆயோலை,	சரவை
Mutter	தசைக்கட்டு	கூட்டெழுத்து
	விடயம்	கோப்பு

சாதாரணமாக, எளிய கருத்துள்ள பலசொற்கள் அச்சியல் போன்ற கலைகளிற் சிறப்புக் கருத்துடையனவாக வரும். அவ்விடத்தில் அவற்றிற்குச் சிறப்பியற் கருத்துச் சொன்மட்டுமே வழங்கப்படும், ஏனெனில் மற்றைய கருத்தில் அச்சொற்கள் அந்தக் கலையிற் பயன்படா ஆதலான். மேலே காட்டிய பாடம் என்ற சொல் நூன்முகம், பிற கூட்டு என்பனவற்றிலிருந்து உள்ளுறையாகிய அகவாசகத்தைப் பிரித்துக் கருதவேண்டுமாயைால் “அகவாசகம்” என ஆக்கப்பட்டது:

முற்காலத்திலே படி, ஆயோலை என்னும் பதங்கள் வழங்கப்பட்டன. பின்னர் அவற்றிற்குப் பதிலாக ஏட்டுப் பிரதிகளுக்கு வழங்கிவந்ததொன்மொழி யாகிய சரவை என்ற சொல்லுக்கு வழக் கொழிந்து விடாது உயிர்கொடுக்கப்பட்டது. இச்சொல்லிற்குப் ‘படி’ மட்டுமன்றிச் சீர்தூக்கி வாய்ப்புப் பாராத ‘படி’ என்ற சிறப்புக் கருத்துமுண்டு. அதனால் இதுவே வழங்கப்பட்டது. தசைக்கட்டு என்ற சொல்லானது; உடலியற் கருத்திலன்றி அச்சகத்து எழுத்துக்களோடு சம்பந்தப்பட்டு வருகின்றது. சங்கதம், சிங்களம் முதலிய மொழிகளில் ஒருங்கியலுகிற கூட்டுமெய்களுக்கும் அவைபோன்றனவற்றிற்கும் வழங்கும் “கூட்டெழுத்தே” இங்கு உகந்ததாகும். அப்படியே விடயமென்ற சொல்லும் அச்சிற் கோத்துள்ளனவற்றைக் கருதுவதால் அதனைக் “கோப்பு” என்று வழங்குவதே பொருத்தமாம்.

இரசாயனவியல்:

இவ்வியற்சொற்களுட் பல சருவதேச ஒப்பம்பெற்றனவாதலால் பெரும்பாலும் உருப்பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டன. முன்பு வந்த சொற்றொகுதிகளுள் வழங்கியுள்ள தமிழ்ச் சொற்கள் மூலகங்களுக்கு மட்டுமே பொருத்தமானவையாகத் தோன்றின. ஆனால், அம்மூலகங்கள் ஒன்றுபலவாகச் சேர்ந்து, சேர்வைகளும் சிக்கற் சேர்வைகளுமாகும்போது, முன்னைய தமிழாக்கங்கள் எளிதிற் புணரப்படாமையால் வேறு உகந்த சொற்கள் ஆக்கவேண்டியதாயிற்று.

அசேதனப்பொருள்களுள் இப்படிச் சிக்கற்சேர்வைகளைக் காட்டிலும், சேதனப் பொருள்களுட் காணும் மிகு சிக்கற்சேர்வைகளுக்குச் சொல்லாக்கஞ் செய்யும்போதே மிகுந்த கடுமையான நிலை ஏற்படும். உதாரணமாக: “இரு பீனையலடோனியமைதரெட்சைட்டு” என்னும் சிக்கற்சேர்வையைக் காண்க.

	பழையஆக்கம்	புதியஆக்கம்
Acid	காடி	அமிலம்
Oxygen	தீயகம்,	
	பிராணவாயு	ஒட்சிசன்
Hydrogen	நீரகம்	ஐதரசன்
Chemical Combination	வேதிக்கூட்டம்	இரசாயனச்சேர்க்கை
Compound	கூட்டு	சேர்வை

முன்னர்க் காட்டியுள்ள சொற்களும் அவைபோன்றனவும் முன்னே வழங்கப்பட்டனவாயினும் அவை வழக்கில் வரவில்லை. பின்னர்க் காட்டியுள்ளனவும் அவைபோன்றனவும் பெருவழக்காயின. ஆதலால், அவையே இப்போது விஞ்ஞானச் சொற்றொகுதியில் இடம்பெற்றன. எல்லா மூலகங்களும் எல்லாநாட்டுக்கும் பொதுவானவை. அவற்றின் பெயர்கள் எல்லாம் உருப்பெயர்ப்பாகின. இவற்றுக்குத் தமிழிலும் குறியீடுகள் உள.

கணிதம்:

இதனுள் எண்கணிதமும் தூயகணிதமும் பிரயோககணிதமும் அடங்கும். இதனுள் முன்வழங்கிய சொல்லுக்குப் பதிலாகச் சில விடங்களிலே மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. உதாரணமாக:-

	பழையன	புதியன
Modulus	குணகம், அமைகூறு	மட்டு
Helicoid	விரிபரப்புச்சுருளி	சுருளையம்
Gradient	சாய்வுவிகிதம்	படிவுவிகிதம்
Cuboid	செல்லகத்திண்மம்	சதுரத்திண்மப் (போலி)
Suffix	கீழ்க்குறி	பின்னொட்டு
Frequency	அதிர்வெண்	அதிர்வுத்திறன்
Quadrature	தொகையீடுகாண்முறை	சதுரிப்பு

கணிதநூற் சொற்கள் ஏனைய பாடங்களுள்ளும் வழங்கப்படுவன. அதனால் இவை பெருவழக்காகின. பாடநூல்களை மொழிபெயர்க்கும்போதும் புதிய நூல்களை ஆக்கும்போதும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு நேரான கருத்தைத் தமிழ்ச்சொல்லில் ஆராயுமிடத்து அக் கருத்து முழுமையும் தோன்றாது போதலும் உண்டு. அப்படி நிகழுமிடத்து ஆக்கச்சொற்களிலே சில மாற்றங்கள் செய்ய நேரிடும். மேற்காட்டியவற்றுட் பழையன என்ற நிரலிலுள்ள சொற்கள் வழங்கும்போது உரிய கருத்தை விளக்கும் ஆற்றல் இல்லாவிடிற் புதிய சொற்கள் ஆக்கப்படும். அப்படி ஆக்கியனவே இரண்டாம் நிரலிற் காணப்படுகின்றன. மொழிபெயர்க்கும்போது வேறு பல, மாற்றமும் பெறலாம்.

என்றும் விருத்தியடைந்து வருகின்ற கலைகளுள் இப்படிப் புதிய கருத்துக்களும் அவைகளுக்குரிய சொன்மாற்றங்களும் நிஃமுதல் இயற்கையே. இச்சிறுமாற்றங்களை நூலாசிரியர்கள் கவனிப்பாராக.

பொருளியல்:

இக்காலத்து மாணவரிடையிலே மிகவும் வழங்கிவரும் பாடங் களுள் இதுவும் ஒன்று. அதனாலே முன்பு வழக்கிலுள்ள ஆக்கச் சொற்களையும் ஆங்கிலச் சொற்களையுமே பல்கலைக்கழகங்களுக்காய் நூல்களுள் இந்திய நூலாசிரியர் எடுத்தாண்டு பொருள் விளக்கி வருகின்றனர். உதாரணமாக:-

	வழக்கு	ஆக்கம்
Supply	சப்பிளை	நிரம்பல், நுகர்வு
Monopoly	மொனோப்பொலி	தனியுரிமை, முற்றுரிமை
Monopsony	மொனோச்சொனி	கொள்வோன்றினி

[யுரிமை.

இப்படிச் சொற்கள் வருகின்ற இடங்களிலே நாமும், விஞ்ஞானச் சொற்றொகுதியிற் கொடுத்துள்ள ஈற்றிலுள்ள சொற்களையும் அவற் றோடு பிறைக்குறியீட்டினுள் முதலிற் காட்டியுள்ள சொற்களையும் வழங்குகின்றோம். ஏனெனில் இச்சொற்கள் இப்பொழுது வழக் காக வந்துவிட்டமையின்.

	வழக்கு	ஆக்கம்
Security	காப்புறுதி	ஆவணம்.
Debt	கடன்	படுகடன்
Credit	வரவு	கொடுகடன்

மேற்காட்டிய சொற்களுள்ளே முதற்கண் உள்ளன நேர்க்கருத்துக்களை விளக்குவன. ஆயினும், பின்னைய சொற்களே தரப்பட்டுள. 'ஆவ ணம்' பழைய தேவார வழக்குச் சொல். படுகடன், ஒருவன் பட்ட கடனைக் குறிக்கும். கொடுகடன் அதே பெயர்வழிக்குப் பிறன் ஒருவன் கொடுக்கவேண்டிய கடனைக் குறிக்கும். ஆதலின் இச்சொற் கள் உரிய இடத்தில் வழங்கப்படல்வேண்டும்.

பொளதிகவியல்:

ஒரு சொல்லுக்குப் பல கருத்துக்கள் உள. பொதுச்சொல்லன் றிக் கலைச்சொல்லாயின், அதற்கு எத்தனையோ வித்தியாசமான கருத்துக்கள் அமையும். ஒரே சொல் பல பாடங்களில் எடுத்தாளப் படும்போது, சிறப்பாக அவ்வப்பாடத்திற்கு உரிய கருத்தையே விளக்கும் தமிழ்ச் சொல்லை அம்முதற் சொல்லிற்கு ஆக்கி அமைத் தல்வேண்டும். உதாரணமாக:

	சமூகம்	பொது	பௌதிகம்
Dip-	சாய்	ஆழ்த்து	பதனம்
Dispersion	சிதறல்	பிரிப்பு	நிறப்பிரிக்கை
Discharge	இழிவு	ஆற்று	இறக்கம்

இங்கே முதலிலே தரப்பட்டன சமூகவிஞ்ஞானவியல்களுக்குரியனவும் இடையிலே தரப்பட்டன பொதுவியல் வழக்கிற்குரியனவும் திறதியிலே தரப்பட்டன பௌதிக விஞ்ஞானவியல்களுக்குரியனவுமாகும். இவைபோன்ற சொற்கள் பலவுள. இவற்றின் தமிழாக்கச் சொற்கள் கருத்தளவில் ஒன்றோடொன்று மருவி வழங்குந் தன்மையின: அதனற் காலகதியில் பெருவழக்காகும் சொல்லை உரிய சொல்லாக எடுத்துக்கொண்டு மற்றையவற்றை ஒதுக்கிவிடுதல் வேண்டும். அப்படி ஒதுக்கிய சொற்கள் பிறிதேர்ரிடத்திற் பயன்படலாம். உதாரணமாக:

Kinetics	இயக்கவியல்:
Kinematics	இயக்கப்பாட்டியல்.
Lamination	அடர்கொள்ளல்.

தொடக்கத்தில், இங்கு காட்டப்பட்ட முதல் இரண்டு சொற்களும் “இயக்கவியலில்” அடங்கும் என்று கொள்ளப்பட்டது. காலகதியிலே மொழிபெயர்ப்புக்கள் தொடங்கவும் இவற்றுட் சிறிது வித்தியாசம் உண்டெனக் காணப்பட்டது. அதனலே தமிழாக்கத்திலும் அந்தவேற்றுமை இப்போது காட்டப்படுகிறது. மூன்றஞ்சொல் “ஒன்றன் மேலொன்றாகத் தகடுகொளல்” என்று கருதப்படும். இச் சொல்லாக்கம் உச்சரிப்புக்கியையாதது: மொழிபெயர்க்குமிடத்தும் எளிதில் இயைவுபடாதது. ஆதலால், காலகதியில் “அடர்கொள்ளல்” என்னுஞ் சொற்றொடர் உகந்ததெனப் பதிலாக இடப்படுகின்றது.

பொதுவாக, நீண்டசொற்கள் குறுக்கம்பெறவேண்டும். ஆயினும் மூலச்சொல்லினின்றும் அதிகம் பிரிந்து அப்பாற் சென்றுவிடலாகாது. இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு ஒரே தமிழ்ச்சொல்வராது பரிர்ந்தலும் வேண்டும். கருத்தளவில் இச்சொற்கள் அப்படிக்காணப்படினும் தமிழ்ச் சொற்களிற் சிறிதளவேனும் மாற்றம் உண்டுபண்ணி, இது இன்னதிற்கே, என்று அமைத்துக்கொள்ளல் நன்று. இது “சுப்பூட்டினிக்கு” யுகமாதலாற் புதிய சொற்கள் உலகமொழிகளிலே தோன்றும். அவற்றைத் தமிழிலும் மரபு தவறாது ஆக்கி அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

மருத்துவவியல்:

கலைகளுள்ளே, மிகவும் நிதானமானது மருத்துவக் கலையாகும். நம் நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் சமூகம், மருத்துவக் கலை பயில்வதற்

கெனச் சிறந்த ஆற்றலும் அறிவும் படைத்தவர்களையே தெரிந்து அனுப்புகின்றது. அவர்கள் உயிர்களைக் காப்பாற்றத் தொழிலிலே தம் வாழ்க்கையைச் செலவுசெய்து சமூகத்திற்குச் சேவை செய்தல் வேண்டுமென்பதே இதன் நோக்கமாகும். ஆதலால் அவர்கள் கையாளுந் நூல்கள், உபகரணங்கள், மருந்து வகைகள் யாவும் நிதானமான பொருளும் கருத்தும் நோக்குமுடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். சிறிது வழுவோ, மாறாட்டமோ எங்கேனும் ஏற்படில், உயிர்ச்சேதம் உண்டாகிவிடும்.

ஆதியில் நச்சுப் பொருள்களுக்கும் நல்ல உணவுப் பண்டங்களின் பெயராகிய, நெய், பால், மா, சீனி என்னும் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. கெந்தகமா, மகனீசியப்பால், ஈயச்சீனி என்னுஞ் சொற்கள் அப்பொருட்களின் நச்சுத்தன்மையை மறைத்துவிடுகின்றன. ஆதலின், இவற்றிற்கும் பிறவற்றிற்கும் உரிய விஞ்ஞானச் சொற்கள் அமைத்தல் வேண்டும். சாதாரண வழக்கிலுள்ள சொற்களை வழங்குவதாயின், இவற்றின் மருத்துவக் கருத்தும் இவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் பல்வேறு கிளைப் பொருள்களுக்காய் சொற்களும் பொதுத் தன்மை பெற்றுச் சிறப்பியல்பு விளக்காதாகிவிடும்;

உதாரணமாக:

	பொது	சிறப்பு
Alcohol	மதுசாரம்	அற்ககோல்
Germ	புழு	மூலவுரு
Coronary	சுற்றியுள்ள	முடியுருவான

இங்கே முதற்கண் தரப்பட்டன பொதுச் சொற்கள். இவை மருத்துவப்பாடக் கருத்துக்களை முழுமையாகத் தரமாட்டா. ஆதலின், அப்பாடக்கருத்துப்படச்சொல்லாக்கஞ் செய்து இரண்டாவதாகக் கொடுக்கப்பட்டது. “அற்ககோல்” ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ்மரபின்படி உருப் பெயர்க்கப்பட்டசொல். இதனுள் மதுசாரம் மட்டுமன்றிப் பிறபொருள்களும் அடங்கும். குளுக்கோசு, கிளிசரோல், உயிர்ச்சத்து என்பனவும் அற்ககோலாதலால், இவை மதுசாரத்துள் அடங்கா.

இனி, மற்றைய ‘புழு’ என்னும் சொல் பொதுவில் கொடிய நுண்ணுயிர்களையே கருதும். இவற்றுள் நல்ல பயனைத்தருவனவும் உடாது இவற்றைப் புழுவென்னுது பொதுவில் ‘மூலவுரு’ அல்லது ‘மூலவுயிர்’ என்பதேசாலும். அப்படியே, கடைசிச் சொல்லும் மூலக்கருத்துடன் விளங்கும்போது இதயத்தைச் சுற்றியுள்ள, என்று ஆகும் ஆயினும் இதயத்துக்கு வெளியேயும், ஈரல் இணைகருவியிலும் சுற்றியிருக்குந் தன்மையுடையமையால் “முடியுருவான” என்னுஞ் சொல்லே சாலப்பொருந்தும்.

இப்படிக்காணுமிடத்து, சொல்லாக்கஞ் செய்யும் எவரும் பொதுச் சொல்லிலும் பார்க்கச் சிறப்புக் கருத்துள்ள சொல்லே எடுத்தாளப்படல்வேண்டுமென்பதை அறிவார். இது பொது விதியாகும்.

ஆயினும் இதற்குப் புறநடைகளும் உள. பொது வழக்கிலுள்ள சொல், மருத்துவகலாசாலைகளில் வழங்கப்படாது பிறிதொன்றாக இருப்பின், மாணவருக்கு மலைப்பு உண்டாகும். எனினும், உயிர்நிலை அறிவு, பின்னர் ஆக்கிய சொற்களாலன்றி முன்னர் அறிந்தவற்றூற் கைவர மாட்டாதென மருத்துவ நிபுணர்கள் கண்டுள்ளனர். ஆதலால், பின்னைய சொற்களுடன் முன்னைய ஆக்கங்களும் துணைச் சொற்களாக, அடைப்புக்குறியிலோ, உள்வளைகுறியிலோ கொடுக்கப்படின் உகந்த தாகும். உதாரணமாக:-

Accidaemia	அகிடேமியா	(அமிலக்குருதி)
Acrolein	அக்துரோலீன்	(பாண்டல் நெய்)
Acromegaly	அகிரோமெகலி	(அங்கப்பெருக்கநோய்)
Actin	அற்றின்	(ஆக்கப்புரதம்)
Actomyosin	அற்றோமயோசின்	(ஆக்கத்தசைப்புரம்)
Amblyopia	அம்பிலியோப்பியா	(மழுங்கற்பார்வை)
Anaemia	அம்மியா	(குருதிச் சொகை)
Aplastic	ஏப்பிளாத்திக்கு	(உருப்பெருத)

இப்படி உருப்பெயர்ப்புச் செய்தால், இச்சொற்கள் பிறபதங்களுடன் புணர்ந்து வழங்கமுடியும். இவற்றின் தமிழாக்கங்களும் விளக்கத்தின் பொருட்டுப் பக்கத்திற் கொடுக்கப்பட்டன.

குத்புநாயகம் என்னும்

முகியித்தின் புராணம்

உவமைகளும் உருவகங்களும்

கவிதை சிறப்புற உவமை உருவகங்கள் இன்றியமையாதன வாகும். பொருள்களை வடிவு, உருவு, பண்பு, செயல் என்பனவற்றால் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவது உவமையாகும், கவிஞன் உவமையைக் கூறும்பொழுது உவமிக்கப்படும் பொருள்களை மனக்கண்ணாற் காணாமல் உள்ளத்தில் உணருமாறு செய்கிறான். கவிதையில் உவமையாக வரும் பொருள் சிறப்புடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். எக்காரணம் பற்றியும் உயர்ந்த பொருளைத் தாழ்ந்த பொருளோடு உவமித்தல் சிறந்தகவிதைக்கு ஏற்றதன்று. 'சிறந்த உவமை பொருளினது தன்மையை விளக்குவதோடமையாது அதனைச் சிறப்பிக்கவும் வேண்டும்' என்று கூறுகிறார் யோன்சன். உருவகம் பற்பல காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் ஒன்றுசேர்த்ததனால் ஏற்படுவது. பல்வேறு பகுதியான ஒரு கருத்தின் வெளிப்பாடாகும் அது. ஆனால் இவ்வெளிப்பாடு ஆராய்ச்சியினாலோ நேரடியாகக் கூறுவதினாலோ வருவதன்று. திடீரென்று ஒன்றுமையைக் காண்பதால் ஏற்படுவது என்று ஏர்பேட்டு இறீட்டு என்பவர் கூறியுள்ளார். உவமை சுருங்கி உவமைத் தொகை ஆயது. பிறகு அது சுருங்கி உருவகமாயிற்று. தாமரை முகம் என்பது உவமைத்தொகை. தாமரை போன்ற முகம் என்பதே தாமரை முகம் என்று சுருங்கிற்று. பின்னர் தர்மரை முகம் என்பதை மாற்றிக் கவிஞர் முகத்தாமரை என்று கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறுவதாற் புது அழகு தோன்றலாயிற்று. தாமரை, முகம் என்ற இரண்டு தனித்தனிச் சொற்கள் முகத்தர்மரை என்ற ஒரு சொற்றொடராகிவிடுகின்றன. இதுவே உருவகம் எனப்படலாயிற்று. உவமையிலிருந்து உருவகத் தோன்றினாலும் இரண்டிற்கும் வேற்றுமை உண்டு. மேகம்போன்ற வடிவினன், கடல்போன்ற வடிவினன் என்று கூறும்பொழுது ஒருவனுடைய மேனிவண்ணத்தை ஒருவாறு அறியலாம். இவ்வாறு உவமிக்காமலும் உவமைத் தொகையாகக் கூறாமலும் கம்பன் கூறுவது போன்று 'மையோ! மரகதமோ! மறிகடலோ! மழைமுகிலோ, என்று உருவகம் செய்யலாம். தனிப்பட்ட உருவகத்தையல்லாமல் ஒருபாடல்முழுதும் உருவகம் ஆகிவரும் கவிதைகளும் உள்ளன.

இனி குத்புநாயகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைகளையும் உருவகங்களையும் ஈண்டு ஆராய்வோம். யாத்திரைப்படலத்தில் இருக்கும் 37ஆவது பாடலில் உள்ள முதல்வரியை ஈண்டு எடுத்துக்கொள்வோம். 'படர்ந்தெழுங் கானனீரிற் பயன்பெறற் குழலுமான்போல்' என்று அமைந்துள்ளது. அப்பகுதி சாதாரணமாக நண்பகல் வேளைகளில் 'தாரிட'ப்பட்ட தெருக்களில் நாம் செல்லும்பொழுது தூரத்தில் நீர் இருப்பதுபோற் றேன்றும். ஆனால் அவ்விடத்தை அடைந்ததும் அவ்விடத்தில் நீர் இருக்காது. அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தால் இன்னுஞ் சற்றுத்தூரத்தில் அதேதன்மையை உடைய நீர் இருப்பது போன்று காட்சி அளிக்கும். அங்கு போனாலும் நிலைமை அதே மாதிரியாகவே இருக்கும். இவ்வாறே தெருநெடுகிலும் இத்தன்மை தோன்றி மறையும். இதனையே 'கானல்நீர்' என்பர். காடுகளில் உள்ள மான்கள் அவற்றின் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள நீர்தேடி அலையும். ஓரிடத்தில் நீர் இருப்பது போலத் தோன்றும்; அங்கு செல்லும் மான்கள் நீரைப் பெறுது தவிக்கும். அதற்கப்பால் நீர் இருப்பது போலத் தோன்றும். மான்கள் அங்குஞ் செல்லும். அங்கும் நிலைமை அதே விதத்தில் இருக்கும். இவ்வாறு மான்கள் கானல் நீரை உண்மை நீரென நம்பி அலையும். அலைந்து நீர் பெறுது வருந்தும். கானல் நீரை மான் ஒரு போதும் பெறுது. மான் கானல் நீருக்கு அலைவது போன்றதே தொடர்ச்சியாக எழும் உலக போகத்திலே விருப்பங்கொண்டவர்களின் நிலையும். அத்தகையோர் வெல்லவேண்டிய அத்தனையையும் வென்றவர்களின்மீது ஈடுபாடு அற்றவர்களாயின் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுமில்லை. அவர்கள் கண்முன்னே தோன்றுங் காட்சிகள் எல்லாம் மாயைஎன்பதையும் கேடானவை என்பதையும் உணரத் தவறிவிடுவார்கள். அவர்களுக்கு மீட்சியும் கிடையாது. இக்கருத்துக்களை முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் தம் தர்யாரிடம் வெளியிடுகிறார்கள்; அவர் மேற்படிப்புக்காகப் பகுதாதுக்குச் செல்ல அனுமதி வழங்கும் படி தயாரிடம் வேண்டும்பொழுதே இவ்வாறு கூறுகிறார்கள். கானல் நீரின் தன்மையை அறியாது மான் வருந்தும்; ஒவ்வொன்றினதும் உண்மையான தன்மையை அறிவதற்குக் கல்வி இன்றியமையாதது இதனையே முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் தங்கள் தர்யாரிடம் விளக்குகிறார்கள். பகுதாது செல்லும் வாய்ப்பைப் பெறுவதற்காக இக் கருத்துக்களையே புலவர்நாயகம் தமது குத்புநாயகத்தில் உள்ள யாத்திரைப் படலத்தில் இவ்வாறு அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

படர்ந்தெழுங் கானனீரிற் பயன்பெறற் குழலுமான்போல்
 படர்ந்தெழு முலகபோகத் தவாவிய கருத்தி வின்றோர்
 கடந்தெழுங் கடந்தோர் பாதங் கடத்தில் ராகினின்பு
 தொடர்ந்துளங் கவிதூங்காலோ தோற்றுவ கோடாகாவோ (8-37)

முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் 'மனிதனை நரகத்துக்குச் செல்லாமல் தடுப்பது அறிவாகும், என்பதைச் சுட்டிக்காட்டித் தம்

கள் தாயாரிடம் அனுமதிக்கேட்கிறார்கள். முகமீத்தீன் ஆண்டவர் அவர்களின் இக்கூற்றை விளக்குமுகமாக குத்புநாயக ஆசிரியர் செய்கு அப்துல்காதர் நெய்னார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்கள் 'மனிதன் அறிவின்மை காரணமாக நரகத்தை அடைகிறான், மீளாத் துயரத்தில் மூழ்குகிறான்' என்று பல உவமைகளைக் கொண்டு விளக்குகிறார். முதலில் அசுணம் என்ற விலங்கைக் குறிப்பிடுகிறார். அதனை ஒண்சிறை அசுணம் என்று வருணிக்கிறார். அசுணம் என்பது இசை அறிவதொரு விலங்கு. இனிய இசையிலே பெரிதும் ஈடுபாடுடையது இவ்விலங்கு. முரசு ஒன்றிலிருந்து எழும் பேரொலியைக் கேட்ட மாதிரித்தே அசுணமா உயிர் இழக்கின்றது. இதனாலேயே அசுணத்தின் அழிவுக்குக் காது காரணமாகி உள்ளது. அசுணத்திற்குக் காது அதன் அழிவுக்குக் காரணமாவது போன்று அறிவின்மை என்னும் அடிமைத் தனத்துக்கு ஆளாகின்றவர்களின் சொற்கள் எல்லோருக்கும் நரகமாக அமையும்.

அடுத்து ஆசிரியர் யானையைக் குறிப்பிடுகிறார். பருத்த உடலை உடையது யானை. சேற்று நிலம் முதலியவற்றில் யானை சிக்கினால் அதன் பருத்த உடலை அங்கிருந்து எடுக்க முடியாது. எனவே யானையின் அழிவு அதன் உடலினாலே ஏற்படுகிறது. அதேபோன்றது அறியாமைக்கு அடிமையானவர்களின் நிலைமை. 'ஒளிர்நிறையளி' என அடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அளி என்பது வண்டு. வண்டினை மகரந்தத்திலிருந்து பிரித்து வைக்கமுடியாது. மகரந்தம் எங்கு இருக்கிறதோ அங்கு செல்ல வண்டு ஆசைப்படும்; சென்று அதன் பேரவாவைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயலும். நிறைவேற்றிக்கொள்ளும். அவ்வாறே தேனை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது மலரின் இதழ்கள் குவிந்துவிடும். அப்பொழுது வண்டு தப்பமுடியாமல் இறந்துவிடும். இதனாலேயே வண்டு அதன் அழிவை மனத்தினாலே தேடிக்கொள்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. வண்டுக்கு மனத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லை; ஆனால் மக்கள் வெற்றிபெற மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தல் இன்றியமையாதது. அதனை ஈட்டக் கல்வி அவசியம். எனவே கல்வியின் இன்றியமையாமையை விளக்க இவ்வுவமை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அடுத்து கல்வியைப் பெறுதவர்களின் நிலைமையைப் பதங்கத்துக்கு ஒப்பிடுகிறார் ஆசிரியர். பதங்கம் என்பது விட்டில். விளக்குகளோ, நெருப்போ, பிரகாசமான வேறு எந்தப் பொருளோ இருக்குமிடத்தை விட்டில் நாடும். நாடி அத்தகைய நெருப்பிற்குதிக்கும். இத்தகைய இடங்களுக்குப் பதங்கம் என்ற விட்டிலைக் கொண்டு செல்வது அதன் கண்கள். எனவே கண் காரணமாக அதற்கு அழிவு ஏற்படுகிறது. 'இஃது அபாயத்தை விளைவிக்க வல்லது; இதனால் ஆபத்து எதுவுமில்லை' என்று பிரித்தறியும் ஆற்றல் அதற்கு இல்லை. இதனாலேயே பதங்கம் அறிவிலிகளுக்கு உவமிக்கப்பட்டது. ஐந்தாவதாக உள்ளது மச்சம். மச்சம் என்றால் மீன். மீன் பிடிக்க இரை உபயோகிக்கப்படும். தூண்டிலில் இரையைச் செருகி நீரிற்

குள்ளே தாழ்த்தப்பட்டதும் அவ்விரையினுற் கவரப்பட்ட மீன் ஓடி வருகிறது. வந்து அவ்விரையைக் கவ்விச் சுவை பார்க்கிறது. உடனே அதன் உயிருக்கும் பின்னர் உடலுக்கும் அழிவு ஏற்படுகி ரது. வலையினுற் பிடிக்கப்படும் மீன்களும் இவ்வாறே இரை காரண மாக அழிவை எய்துகின்றன. எனவே மீனுக்கு அதன் வாய் கார ணமாகவே அழிவு உண்டாகிறது. 'இதை உண்டால் அழிவு வரும், இதை உண்டால் அழிவு வராது' என்று பிரித்தறியும் அறிவு மீனுக் கில்லை. இதனாலேயே பகுத்தறிவைப் பெறுங் கல்வியைப் பெறுதார் மீனுக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இக்கருத்துக்கள் அடங்கிய செய யுள் 'நிரனிறைப் பொருள் கோள்' முறையில் அமைந்துள்ளது. வினையாலும் பெயராலும் ஆராயத்தோன்றிச் சொல் வேறுவேறு நிற்ப, பொருள் வேறு வேறு நின்று உணர்த்துவது நிரனிறையாகும். எனவே இச்செய்யுளால் வருஞ் சொல்லையும் பொருளையும் அசுணங் காதால், யானை சடத்தினால், அளி மனத்தால் பதங்கம் கண்ணால், மச்சம் சுவையால் என அமைத்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்; இனி, இக்கருத்துக்கள் நயம்பட அமைந்துள்ள செய்யுளை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒண்கிறை யசுண மியானை யொளிர்கிறை யளிப் தங்கம்
தண்கிறை மச்சங் காதாற் சடத்தினுள் மனத்தாற் கண்ணு
லுண்கவை யதனா லீவ்வைந் துடலழி வித்த லென்ன
வேண்கிறை கொள்வார் வார்த்தை யிடுஞ்சிறை யெவர்க்கு மாமே
[8-43]

முகியித்தீன் ஆண்டவர் அவர்களின் தாயாரை வருணிக்கும் பொழுது ஒளிவிசும் மணிபோன்ற உடலையுடையவர் என்ற பொரு ளில் 'கதிர்மணியனையார்' (9 : 43) என்றும் வருணித்துள்ளார். முகியித்தீன் ஆண்டவர் அவர்கள் பகுதாதுக்குப் புகுங் காட்சியை உவ மையணிகள் பலவற்றை அமைத்து மிக்கநயம் விளங்கும்படி புலவர் வருணித்துள்ளார். யானை, குதிரை, தேர், சேனை முதலியன சூழ முகியித்தீன் ஆண்டவர் அவர்கள் பகுதாதுக்குப் புக்காதாய் ஆசிரியர் பாடுகிறார். முதலிற் குதிரைகளை வருணிக்கிறார். பரி என்றால் மிக வேகமாகச் செல்லுங் குதிரைகள். ஆனால் இப்பாடலிலே மிக மிக வேகமாகச் செல்லுங் குதிரைகள் என்று பொருட்பட 'வெம்பரி' என அமைத்துள்ளார். வெம்பரி என்று சொல்வதுடன் திருத்தி அடைய வில்லை ஆசிரியர். வெம்பரியின் போக்கை வருணிக்க ஓர் உவமை யைக் கையாளுகிறார். அங்கே இருந்த வெம்பரிகள் விரைவாகச் செல் லுங் காற்றை ஒத்திருந்தன. அங்கே இருந்தவை சாதாரண தேர் கள் அல்ல; மணிகள் பதிக்கப்பட்ட பொன்னாலான தேர்கள். அம் மணிப்பொற்றேர்கள் மலைகளை ஒத்திருந்தன. மிகப் பெரியனவா யிருந்தன என்று கூறவே ஆசிரியர் இவ்வுவமையை மேற்கொண்டுள்ளார். மேகம் கருமைநிறமுடையது. அழகாகவும் காட்சி அளிக்கும்; யானைகளும் கருமைச்சர்ப்புடைய சாம்பல்நிறமாகவே இருக்கும்;

எனவே தந்தத்தை உடையனவாகையால் தந்தி என அழைக்கப் படும் ஆண்யானைகள் அழகுடைய மேகங்களை ஒத்திருந்தன. முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் பகுதாதுக்குப் புறம்பொழுது அங்கு திரண்டு வந்திருந்த மக்கட் கூட்டம் சேனை போன்று இருந்தது எனலாம். அவ்வாறு குழுமியிருந்த மக்கட் கூட்டம் திரையை ஒத்திருந்தது. திரை என்றசொல் இங்கு ஆகுபெயராக உபயோகிக்கப்பட்டுத் திரை களையுடையகடலைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே மக்கள் கடல்போன்று திரள்திரளாகக் கூடி இருந்தனர். அம்மக்கட் கூட்டத்திலே வீரர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் சாதாரண வீரர்கள் அல்லர். சிங்கத்தை ஒத்த வீரர்கள். சிங்கம் வலிமை மிக்க மிருகம். ஆதலால் வீரர் சிங்கங்களுக்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய 'கயரத துரக பதாதிகள்' என்ற நாற்படையும் ஏனையமக்களும் ஒரே நேரத்தில் பகுதாது நகரத்திற் செல்வதென்றால் அந்நகரிலுள்ள வீதிகள் மிகப்பெரியனவாய் — அகன்றனவாய் இருத்தல் வேண்டும். ஆம், அவ்வீதிகள் 'மிக்க அகற்சியை உடையன' என்றே ஆசிரியர் வருணித்துள்ளார். அதன் அகற்சியைக் கூறுவதெனின் அவ்வீதி தரை போன்று காட்சி அளித்ததாம். கண்ணெட்டாத்தாரம் வரைக்கும் அகன்று இருந்ததாக அவ்வீதி வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கூட்டத்தினர் நடுவே முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். மக்கட் கூட்டத்திற்கு நேர் வழியைக்காட்ட உதித்தவர்கள் அல்லவா முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள்! சூரியன் எவ்வாறு தினமும் அதன் தோற்றத்தினால் வெளிச்சத்தை அளிக்கின்றதோ அவ்வாறே முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் மக்களுக்கு ஆன்மீக வெளிச்சத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். எனவே அங்கே கூடியிருந்த மக்கட் கூட்டத்துக்கிடையே முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்கள் சூரியனைப் போன்று காட்சி அளித்தார்கள். இனி இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் பொதிந்துள்ள பாடலை எடுத்துக்கொள்வோம். இக்கருத்துக்கள் இப்பாடலிற் சிறப்பாக அமைந்துள்ள முறையைக் கவனிப்போம்:

விரைதரு காலை யொத்த வெம்பரி மணிப்பொற்றேர்கள்
வரையினை யொத்த மேக வனப்பினை யொத்த தந்தி
திரையினை யொத்த சேனை சிங்கத்தை யொத்த வீரர்
தரையினை யொத்த வீதி தபனனை வள்ள லொத்தார் (8 - 53)

முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்களும் அவர் உடன் சென்ற வணிகர் கூட்டத்தினரும் சென்றுகொண்டிருக்கையில் அவர்களைத் தாக்கிச் சூறையாடக் கள்வர்களின் கூட்டம் ஒன்று அங்கு வந்தது. இக்கள்வர் கூட்டத்தினர் அங்கு வந்த வேகத்தினை ஆசிரியர் மிகச் சிறப்பாக வருணித்துள்ளார். வில் ஒன்றிலிருந்து பாயும் அம்புகள் சாதாரணமாகவே வேகமாகச் செல்லும். அவ்வாறு செல்வதை வீட வேகமாகப் பாய்ந்து வந்தனராம் இக்கள்வர்கள். அத்தோடமையாது சோரத்தன்மை பொருந்திய விலங்குகள் போன்று காட்சி அளித்தனராம். இதனையே ஆசிரியர்...

சாபத்தி னெழுஞ்சரத் தன்னினும் வெகவெங்

கோபத்திற் கனத்தெழு கோர மாவினர்.

(9 - 10)

என்று பாடியுள்ளார். இத்தகைய கள்வர் கூட்டத்தினர் பின்னர் முகியித்தின் ஆண்டவர் அவர்களின் போதனையினாலே நற்பேற்றைப் பெற்றனர். கள்வர்தம் பாவங்கள் அகன்று விட்டன. எவ்வாறு அகன்றன என்பதையும் உவமை ஒன்றை அமைத்துப் பாடுகிறார் புலவர். இளஞ்சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் அப்பாவங்கள் அகன்று விட்டன.

இளங்கதிர்ப் பருதியினி மஞ்சென் மாறென,

வளங்கெழு வள்ளலாற் பவங்கண்மாரிய” (9-44)

என்ற இக்கருத்துக்கள் இவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளன.

இனி உருவகம் ஒன்றினை எடுத்துக்கொள்வோம். கடலிலே சுழிகள் உள்ளன. இச்சுழிகளிற் சிக்கினோர் அல்லலுறுவர். இவ்வாறு அல்லலுறுபவர்களுக்கு, துன்பப்படுபவர்களுக்கு அங்கிருந்து மீட்சி பெற மரக்கலம் ஒன்று வந்து சேர்ந்தால் அவ்வாறு துன்பப்படுவோர் சொல்லொண்ணாத மன ஆறுதலை அடைவர். அவ்வாறே உலகம் என்ற கடலிலே சிக்கித் தவிப்பவர்களுக்கு அறிவு என்னும் மரக்கலம் கிடைக்கப்பெறுதல் அத்தகையோர் பெறும் பெறற்கரிய பேராகும். எனவே அவற்றின் இன்றியமையாமை இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இங்கே கடல் உலகத்துக்கும் மரக்கலம் அறிவுக்கும் கடலிற் சிக்கித் தவிப்பவர்கள் அறிபாமையினால் உலகிலே துன்பப்படுகிறவர்களுக்கும் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. கடலிலே தத்தளிக்கிற ஒருவனுக்கு மரக்கலமோ தப்பிப்பிழைக்க ஒரு சாதனமோ இல்லாவிட்டால் அவன் மூழ்கிவிடுவான் அவ்வாறே கல்வி இல்லாவிட்டால் ஒருவன் மீட்சியடையமாட்டான். இக்கருத்துக்களைப் புலவர் நாயகம் அமைத்துள்ள முறையைப்பாடலிற் பார்ப்போம்.

வெருளலைச் சுழியிற் சிக்கி வெருவலைத் தாங்கித் தேரு

மருளலை மூங்கினர்க்கு மறுகலைத் தவிப்பானாகத்

தெருளலை மரக்க லம்போற் சேர்தலை யறிநிற் செல்வா

ருருளலை யணிந்தா ரன்றோ பேதமை யகன்று ராமே. (8-31)

மொழிமரபு

பொதுவே மரபென்பது வழிவழி வருதலெனப்படும். வழிவழி வருதல் எதுவாயினும் அஃதோரினத்தினுடையதாகவும் கட்டுப்பாடுடையதாகவும் வழக்காறுடையதாகவு மிருத்த வியல்பு. வழிவழித் தோன்றும் மக்களையெல்லாம் ஒவ்வோரினமாக்கி அவர்கள் தம்முள் ஒற்றுமையும் உதவியுமுடையவர்களாமாறு பிரித்து அவர்கட்கு மேன்மேல் வாழ்வளித்து வருவது மரபென்பதேயாம். அதனாலே மக்களின மொவ்வொன்றுத் தத்த மரபினைப் பாதுகாத்தலும் மரபு அம் மக்களைப் பாதுகாத்தலுங் காணப்படுகின்றன.

மரபென்பது பண்டு தொடங்குதலேயன்றி இன்று தொடங்குதலுங்கூடும்; இனிமேற் றொடங்குதலுங் கூடும். அதுதான் றொடங்கும்பொழுது மரபெனப்படாது, ஆக்கமெனப்படும். ஆக்கத் தலைமுறை தலைமுறையாக இடையறாது தொடர்ந்து வரும்பொழுதுதான் மரபெனப்படும். இடையற்றுப் பின்னொருகான் மீட்டுமெழினும் மரபெனப்படாது ஆக்கமெனவேபடும். மக்களுடைய குடிமரபு முதலிய மரபுபலவற்றுள்ளுந் தலைசிறந்தது அவர்களது மொழிமரபு. மொழி மரபினது தொடக்கமே மாந்தர்தம் வாழ்க்கைத் திருத்தத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் இன்றியமையாத அறிவுப் பெருக்கத்துக்கு அடிப்படையாயது. மொழிமரபுதான் அம்மொழியாட்சியையும் அம்மொழியிடை மேன்மேல் எழும் அறிவுக்களஞ்சியங்களையும் அம்மொழி வழங்கும் இனமுழுதுக்கும் அவ்வினத்து வழிவழிவருமெச்சங்கட்கும் நிலைபெற்ற பொதுவுடைமையாக்கிப் புகழ்நுவது. அங்ஙனம் அவை பொதுவுடைமையாகிப் பொன்றாதிருந்து மக்கள்பலர்க்குப் பெரும் பயனளித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்னும் பெருநோக்கமுடையராய எழுத்தாளரெல்லாருந் தாந்தாம் வல்ல எவ்வெத் துறையிலாயினும் அவ்வம்மொழி மரபு திறம்பாதவாற்றாற் படைப்பியற்றி வருவதன் மரபு அங்ஙனமன்றாயிற் படைப்புப் பழுதாகுமாதலிற் பழுதாகும் படைப்பியற்றார் பண்டையெழுத்தாளர்.

உலகில் ஒவ்வொருமொழிக்குந் தனித்தனி மரபுகளிருக்கின்றன. அவ்வம்மரபுகளே அவ்வம்மொழிகட்கு அடையாளமும் உயிருமாயமைவன. வெங்கதிர்ச்சுடரை ஞாயிறென்றலுந் தண்கதிர்ச்சுடரைத் திங்களென்றலுமரபு. அம்மரபு கெடாதுவழங்கின் யாவர்க்கும் பொருள்விளக்கமாகும். ஏன் வெங்கதிர்ச்சுடரை ஞாயிறென்றல் வேண்டும், திங்களென்றல் கூடாது; தண்கதிர்ச்சுடரை ஏன் ஞாயிறென்றல் கூடாது, திங்களெனல் வேண்டுமென ஒருவன் மரபுகெட வழங்குமா

யின் யாவர்க்கும் பொருள்விளக்கமின்றித் தடுமாற்றமுண்டாகும்: ஆகவே மரபுதழுவாது மொழியாளுதல் அரங்கின்றி வட்டாடியது போற் குளறுபாடாய்விடும். ஒருமொழி தன்மரபுகெடி அம்மொழியும் பிணமாய்விடும். அதனோடு அம்மொழியின் வழக்குஞ் செய்யுளுங் கலையுமெலாம் மண்புக்கு மாய்ந்துவிடும்: அதுமட்டோ, அம்மொழி வழங்கிய மக்கட்பேரினமுந் தனித்தனிக் குழுவாகப்பிரிந்து வெவ்வேறு சிறுபான்மையினமாகி அடிமை, வறுமை, பிணி, அறியாமை யென்பவற்றுக்கு இரையாகிக் கெட்டொழிதலுங் கூடும். அச்சிறு பான்மையினம் வழங்குஞ் சிதைவுமொழியும் ஒருவாறு மரபுபெற்று நாளடைவில் இரவற் சொல்வளமுங் கலையவளமுமெய்தி அம்மக்கட் குப் பயன்பட நிகழ்தற்குப் பலநூற்றாண்டு செல்லும். அதுவரையும் அம்மக்கள் தாங் கலையறிவுஞ் சுவையும்பெற்று நிரம்பவேண்டுமாயின் வேற்றுமொழிக் கல்வியையே தேடுதல்வேண்டும். தாய்மொழிக் கல்வியமையாத அம்மக்களிற் பெரும்பாலார் எளிதிற் சிறந்தநல் லறிவுபெற்றுயர்வ தியலாததாகும்.

தமிழ் மொழிச் சிதைவாகிய மலையாள முதலியனவும் ஆரிய மொழிச் சிதைவாகிய இந்தி முதலியனவும் இன்று தனிமரபுடையன வாயினும் அவை வளம்பெறுதற்குப் பல நூற்றாண்டு கழிகின்றன: ஆயினும் இன்னும் அத்துணைவளம் பெற்றில. அவற்றை வழங்கும்மக் கள் ஆங்கிலம் வருதற்கு முன்னர்த்தம் மொழியிலன்றி வடமொழியி லேயே கல்வி பெற்றுவந்தனர். கல்வியுடையவரும் ஒரு சிலரே யாவர். அரசியலுரிமையும் பெருந்தொகை மக்களுமுடையனவா யிருந்தமையின் அப்புதுமொழிகள் ஏனைய தொல் செம்மொழிகளோ டொப்ப ஒருவாறு சொற்பெருக்குங் கலைப்பெருக்கு முடையனவாய் மொழிநூலும் பெற்றுத் தனித்தனி மரபுங்கோடலியல்வதாயிற்று. தொடக்கத்திலே மலையாளத்திலே செந்தமிழ் மரபு சிதை யாதவாறு விழிப்புடன் பாதுகாத்து வந்திருந்தால் இன்று தமிழ் ரினம் எவ்வளவு பெருந்தொகையும் நிலப்பரப்பும் வலிமையும் உடையதாய் மிளிரும்? கன்னடமுந் துளுவுந் தெலுங்குந் தமிழாகவே இருந் திருந்தால் இன்று தமிழராட்சி உலகவல்லரசுகளுள்ளொன்றாயிருக்கு மன்றோ. இப்பொழுதைய தமிழரினஞ் சுருங்கிச் சோர்வுற்றிருப்பது உரிய காலத்தில் உரிய இடத்திற் செந்தமிழ் மரபுபேணது புறக் கணித்ததன் விளைவேயாம். எஞ்சிய தமிழரினம் இன்னும்மொழி மரபு கெடுமுகத்தாற் சிறுபான்மையினமுண்டாதற்கு இடங்கொடுத்தாற் சிறுபான்மைத் தமிழரும் பெரும்பான்மைத் தமிழருஞ் சேரக் கெட் டொழிதவேதவிர் வேறுண்டாகாது.

கல்விப்பயிற்சி குன்றிய ஒருசார் குழுவினுங் குழந்தைகளிடத் தும் மொழிமரபு சிதைவதியல்பேயாம். அச்சிதைவெல்லாம் நாளடை விற் கல்வி வாயிலாகத் திருத்திக்கொள்ளப்படுவனவே. அவற்றை யெல்லாம் மரபுடையனவாக்கிக் கல்வித்துறையிலும் புகுத்தவேண்டு மென்றற் கல்வியென்பது மக்களைத் திருத்துவதென்பது போய்ப் பிரி

தாய் விடும். கள்ளாண்டோர் கூற்றும் மையலுற்றார் கூற்றும் பிறவும் மரபு வழிப்படாதனவுள். அவற்றையுந் தமிழென்றுகொண்டு முடைந்து பின்னிய சொற்றொகுதியை அறிஞரேற்றுப் படிப்பென்று கொள்ளலாமா? இருக்கிறது என்பதனை இருக்கு எனவும் சொன்னான் என்பதனைச் சென்னொன்னவும் வந்தது என்பதனை வத்திச்சு எனவும் போனான் என்பதனை அவபோனான் எனவும் வேண்டுமென்பதனை வேணுமெனவும் என்றன் என்பதனை எண்ட எனவும் இன்னும் பல வாராகச் சிதைத்துக் கல்வியில்லாதார் வழங்கும் வழக்குக்களெல்லாம் அவர் கல்வியுடையராய் பொழுது தாமே திருத்தி வழங்குவர். அவையு மரபுடையனவே யாயினுங் கல்லாதாரது மருஉ வழக்கெனக்கொண்டு அன்னவழக்குக்களை யெல்லாம் வழக்காகவே வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமேயன்றி நிலைபெறாத அவ்வழக்குக்களை நிலைபெறுமெழுத்து வழக்கிற் புகுத்தல் “கழாக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றா”ம். அதனால் எஞ்ஞான்றும் எழுத்தாளர் தம்படைப்பு மொழிமரபைப் பாதுகாத்தொழுகக் கடவர். படைப்பின் மொழி “மரபு நிலைதிரியிற் பிறிதுபிறிதாகுமாதலான்” மரபுநிலை திரியா மாட்சியதாகல்வேண்டும்.

கல்வியறிவில்லாதரை யுயர்த்தல்வேண்டுமாயின் அவரைச் சிறந்தகல்வியுடையராக்குதலேவழியன்றி அவர்தங்குளறுபாடுகளைக் கொண்டு எழுத்தாளர்படைத்தல்வழியாகாது. அப்படைப்பினைப்படிக்கு மவர்க்குவரும் பயன் இழிந்த பொதுவுணர்வேதவிரப் பிறிதொன்று மில்லை. அப்படைப்புக்கள் அம்மாக்கட்கு அடக்கவொழுக்கங்களை வளர்த்ததற்காக அவற்றைக் கெடுத்தற்கே உதவும். கல்விப்பயிற்சி நிரம்பாதவர் எழுத்தாளராய்க்கால் அவர்தம் படைப்புக்களின் கண் மொழிமரபு கெடுதலியல்பேயாம். அவையெல்லாம் வாழ்வனபோலத்தோன்றிப் புற்றியல்போல ஒருநாளை வாழ்க்கையோடு, வந்த விடந்தெரியாதவாறு மாய்ந்துவிடுமியல்பின அவை ஆக்கமுறுதற்கு ஊக்கமளித்தல் தொன்மொழிகொல்வார்க்குத் துணைபுரிவதாகும். மரபு வழிப்படாத வழக்குச் சிதைவுகளையும் எழுத்தாளர் கையாளுமிட முண்டு. கதைகளிலும் பொருளுக்கூத்து (நாடகக் கூத்து)க்களிலும் புனைச்செய்திகளிலும் வரும் அவ்வம்மாக்களின் கூற்றாகக் கொண்டு கூறுங்கொண்டுகூற்றுக்கண்ணும் அவரவராகப் பொருது (நடித்)தற் கண்ணும் இன்னவழக்குக்களையும் எழுத்தாளர் எடுத்தாளல்வேண்டும்.

இந்நாளிற் சிலர் தம் எழுத்தாட்சியில் வடவெழுத்துக்களையும் வேறெழுத்தினையும் ஆண்டுவருகின்றனர். அவ்வாறுதல் செந்தமிழ் மொழிமரபுக்குச் சிறிதுமொவ்வாதது. மொழியா டொருமொழியை ஒப்பு நோக்கின் எல்லாமொழியும் எழுத்துக் குறைபாடுடையனவாக வேயிருக்கும். அதனால் அம்மொழிகட்கு இழுக்கொன்றுமில்லை. எப் பொருளையுந் தான் சொல்ல முடியாமையே ஒரு மொழிக்கிழுக்காவது. எழுத்துக் குறைபாடுபற்றி வேறெம்மொழியும் பிறவெழுத்துக்களை ஏறாது தனித்தியங்கா நிற்பவுந் தமிழ் மொழிமட்டும் பிறவெழுத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமாயின் அது தமிழ் மொழிக்குப் பேரிழிவைத் தருவதொன்றாகும். வடமொழியாளரும் அவர்பாற்பட்டாருமே இக்கேட்டினைப் பழிநாணது செய்கின்றனர். முன்னுமவர் செய்த மணிப்பிரவாளம் மண்ணாயிற்று. இன்னுந் தமிழர் இடங்கொடாராயிற் போலித் தமிழர் தம் பிறவெழுத்தாட்சியும் புறகிடலொருதலை.

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின்
தமிழ் வெளியீடு

விரைவில் வெளிவருகிறது.

கிராமப் பிறழ்வு

தலைசிறந்த சிங்கள நாவலாசிரியர்

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின்

பிரசித்தி பெற்ற

“கம்பரெலிய”

என்னும்

சிங்கள நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு.

සූරියා

இந்நூல் தென்னிலங்கையிலுள்ள மத்திய
தரச் சிங்களக் குடும்பத்தின் பொருளாதார,
பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறைகளைச் செவ்வனே
படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.